

העולם הזה

ובכל זאת:

דיין בן

התמוטט!

כתוצאה מלחץ דעת הקהל
מכדיז דיין שלא יהיה עוד שר

התמיכה בדין משתוללת

מישאל פור"י — מיוחד להארץ

לישאלה מי צריך להיות לפי דעתך שר-הביטחון, נתקבלו התשובות הבאות: משה דיין 52.9, אריק י"ר 14.7, יצחק רבין 9.4, אהרון יריב 2.3, חיים בר-לב 1.7, אהרם 4.8, אין מועדף 14.2.

(הארץ" 15.2.74)

סקר שנערך בהזמנת "העבודה":

שר-הביטחון: בר-לב — 30 אחוזים, אלון — 28 אחוזים, דיין — 22 אחוזים, זים, רבין — 17 אחוזים, יריב — 3 אחוזים.

(ידיעות-אחרונות 15.2.74)

מעיונים מדוקדקים בעתונות העברית של יום-הששי האחרון, מסתבר שהציבור שוב אוהב את דיין באבדן-חושים מוחלט. התוצאות האחרונות מצביעות על סה"כ 74.9% של תמיכה ליהודה במשה. האחר-זים מתחלקים כדלקמן: 52.9% במשאל "הארץ", 22% במשאל "העבודה" ב"ידיעות-אחרונות".

גם התמיכה באלון ובר-לב סבירה ויציבה ("ידיעות" — בר-לב 30%, אלון 28%; "הארץ" — בר-לב 1.7%, אלון נעלם).

מה שמראה שהעתונות שלנו מדויקת, יפה, חסרת-פניות ואובייקטיבית, ובכלל לא מנסה לשטוף לך את המוח.

ומה שמראה עוד שלפעמים אפשר להזמין משאל ותוצאותיו בעת ובעונה אחת.

הבוחער הזעזער

במשא-ומתן הקואליציוני מצפים הערב לנס...

ראשי המפד"ל עדיין מחפשים פשרה לפני הישישה המכרעת של ועדת המ"מ

(מעריב 13.2.74)

תראו, תראו איך עובדי הדפוס של "מעריב" לועגים לנשים זקנות. מה יש רק בגלל שהיא ראש-משלה מותר לקרוא לה ישישה? אנו תובעים הת-נצלות!

ח"כ שמואל תמיד:

"שבוינו בידיים טובות!"

"ימשיכו להמצא שם כל עוד העניין ביד!"

יהיה! נעמד כצוק איתן מול הלחצים ולא נוותר על דרישותינו המינימליות: לא שלום! לא משא-ומתן! לא שבויים! אני משוכנע, ואלפי מכתבי-תודה של שבויים אומללים שהגיעו אלי — יעידו, שבנינו בסוריה סומכים עלינו שלא נזוז אפילו סנטימטר אחד ברמת הגולן. איך יוכלו הם להסתכל בעינינו אם ייעצו ששחררו ותוחזרו לישראל ב- מחיר הפקרת מאות טונות של בולת יקרה והוצאתם מחיק היהדות.

"ואני יכול לציין בסיפוק שגם הגב' מאיר ושר הביטחון תרמו לשיפור המצב בהכרזותיהם האחרונות", הר-סיף הח"כ וניגב את הקצף מפיו.

"כל עוד העניין ביד, ישאלו השבויים את סבלם בגאווה יהודית אמיתית. כל עוד אני ושכמותי כאן — הם יהיו שם. וכמו שאמר שר הביטחון בפגישתו עם סטודנטים בבר-אילן, הלא משהו מוכרח לשלם את מחיר ישיבתנו ב-רמת-הגולן".

תבוסתנית ושל "פרופסור" מומר להכעיס. אותו יהודי-גלותי שכל שאי-פתו להביא בכחש ובערמה ל"משא-ומתן" מביש בינינו לבין המרצחים הסוריים. אך עתה, עת שהעניין נמצא סוף-סוף ביד, לא יקום הדבר ולא

"סוף-סוף נמצאים השבויים בידיים טובות" אמר הח"כ שמואל תמיד ל-כתב "ZOO הארץ" שבא לראיינו ב-תום ישיבת הכנסת. "עד עתה הופקרו השבויים האומל-לים לחסדיהם של "ממשלת-טלפונים"

הפתרון הסופי

לבעיית "מיהו יהודי?"

"אז דווקא!" — הוא אמר — "שופט וארבעה מיהו-יהודים (מיל.) זה הכי טוב."

הוגו שכבר מזמן יודע שאני לא משועם מספיק, התנדב להסביר: "שיעשו ועדה-חקירה ממלכתית מיהו יהודי. אז אסור להגיד מיהו יהודי. ישתקו. יהיה קווא-ליציה."

תופשים? נשקתי ברגש לקולרי ואמרתי תודה. "סוב יהודיזה! סוב יהודיזה!" הוסיף זיגי בשביל קשיההבנה החיים בתוכנו, והחנה את המריצה ברוורס. יש בהם משהו.

אמש בבוקר שוב פגשתי את הוגו וזיגי, צמד המשוגעים החביבים עלי ביותר. הוגו מילמל לוגריתמים, כמו תמיד, ואכל קולרבי, וזיגי חיפש מקום חנייה למריצה שלו.

הוגו אמר לי בחיבה את הקוסינוס של 94°, ושאל מה נשמע.

"לא טוב" — אמרתי — "לא טוב. אין קואליציה וגולדה מתפוררת".

הוגו נסס קולרבי ואמר שחסה. "הוגו" — הפצרתי — "אין קואלי-ציה!"

"למה?" הוא שאל תוך כדי קולרבי, זיגי לא התערב.

"כי לא יודעים מיהו יהודי" — הר-דעתי לו — "וכל הזמן רבים על מיהו יהודי, ואי-אפשר לדבר אלא על מיהו יהודי, ועד שלא ידעו מיהו יהודי לא תהיה קואליציה."

הוגו חייך נורא "ובלי זה יש קואליציה?" שאל.

"יש" עניתי. הוגו צחקק באקטואליות: "אז שיקחו שופט".

"הוגו" — בכיתי — "זה בכלל לא עניין לשופט".

הפלא"חניק מחפש את האתמול

או

נעורי חיימקה

הופיע הספר

משפחת הפלמ"ח

מאת: חיים גורי / חיים חפר

● למעלה מ-100 שירים שהושרו באהלי הפלמ"ח

היו לחיימקה נעורים יפים יפים יפים / הם פוצצו גשרים והעלו מעפילים אל החופים ● היו יושבים מסביב למדורה, שומעים את ה"זקן" / ואהבו וציזבוטו וגם ידעו להסתכן ● הם טיילו בארץ והכירו כל פינה / וידעו המון שירים ולא זיפו ת'מנגינה / אחרי הכל אין להכחיש: הם שעשו את המדינה ●●

היו לחיימקה נעורים יפים יפים / אך מה עושים ונעורים לרוב חולפים? ● אז מציגים את "אנו-אנו הפלמ"ח" / וכל חצי שנה יוצא אלבום, שלא נשכח / (אפשר גם לשחזר את כל שירי תש"ח) ●●

אז אם אתם רוצים שנתייחס אל הפלמ"ח ברצינות / ולא כאל מושג נלעג כמו "ביצות" ו"ציונות" ● אז קצת פחות בבקשה, פחות ללחוץ בינתיים / ואת אלבום "אנו-פלמ"ח" תדחו לעור שנתיים ●●

"בכל זאת - דיין!"

אנו, קבוצת אינטלקטואלים, חושבים כי מר משה דיין אחראי, כשר-הביטחון, למחדלי מלחמת יום הכיפורים וכי חובתו הלאומית-הציבורית-ההיסטורית-המוסרית היא להת-פטר, ומיד.

במדינה מתוקנת חייב לחול עיקרון האחריות המיניס-טריאלית, ומר דיין כשר האחראי לכל הקשור לבטחון ולצה"ל, חייב להתפטר מתפקידו.

יחד עם זאת, בהיותנו ערים למבנה הפוליטי המיוחד של מדינת ישראל ובהיותנו מודעים לסכנות האורבות לנו מימין ומשמאל וגם מהסורים, ברור לנו מעל לכל ספק כי רק משה דיין, האדם העשוי ללא-חת, יכול להביא לפיטוריו של שר-הביטחון משה דיין.

אי לכך אנו קוראים לעם בישראל להתלכד הפעם בתמיכה במשה דיין!

למען פיטורי דיין — תמוך בדיין!

קבוצת "בכל זאת - דיין"

המדור

לקלקלת

המשפחה

פייס הופך עשיר לעני

משהתבשרנו על ההתייקרות הניכרת במחירו של כרטיס מפעל-הפייס (מ"מ 4-6 ל"י), פנינו במרוצה לגב' ס. זוטא, מנהלת מדור הזכויות-הגדולות, ובפינו מספר שאלות:

זוארץ: מהי הסיבה להעלאה כה מש- מעותית, במשך פרק זמן כה קצר?

זוטא: עליית מחירו של כרטיס מפעל- הפייס נעוצה בהתייקרותם של חומרי- הגלם בארצות דרום-אמריקה, שם, כידוע, התהליכים האינפלציוניים חזקים ביותר. יתר על-כן, כל תינוק יודע שכשני-שלישים ממרכיביו של כרטיס-הפייס הם מוצרי לוואי של גבינה צהובה (63% גבינה קצ'קבל, 12% גבינה קוטג' והשאר צבע וחומר משמר). מובן שעם ביטול הסוב- סידיות על קמח ומוצרי, התייקרה גם הגבינה הצהובה ובעקבותיה כרטיס- הפייס. גם מחירי הלוחט יעלו בקרוב, במקביל להתייקרות מוצרי האיטירות.

זוארץ: כיצד, לדעתך, השפיעה ההת- ייקרות על סל המזונות של האזרח הקטן?

זוטא: ברור שההשפעה היא אפסית. אם ניקח לדוגמה משפחה שהכנסתה ה- ממוצעת לחודש היא כ-850 ל"י נטו

"הזכו ששידירות הזכו..."

(לנפש) — הרי לא ייתכן שמפעל-הפייס יתמוך בשאיפות ההתעשרות שלה ובי- מזימותיה לזכות בכספי הציבור. לעניין מעוטי-היכולת, אשר לגביהם נכלל כרטיס- הפייס בראש רשימת מוצרי היסוד — מגוון יהיה להשאיר את תיקונותם לצאת מן הייאוש במחירה הישן, מה גם ש- עכשיו היאוש גדול יותר, עקב ביטול הסובסידיות. מובן, איפוא, שעליית מחיר האשליה צמוד למדד גודל-היאוש.

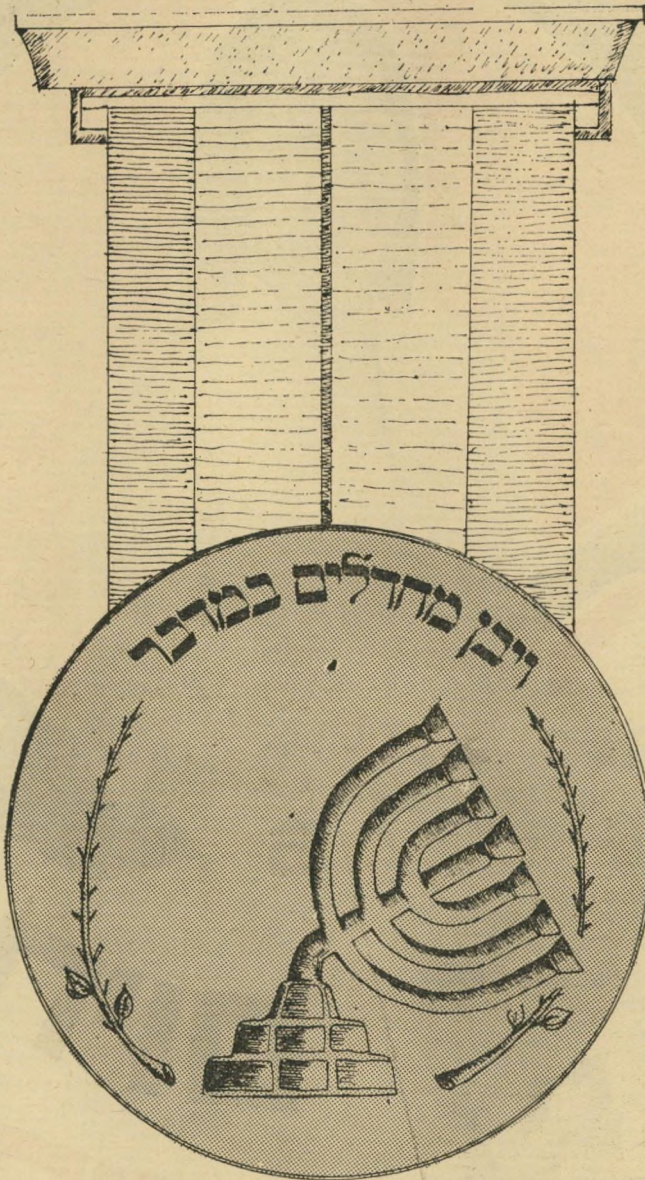
זוארץ: האם יעשה מפעל הפייס משו- כדי לתמוך במעוטי היכולת?

זוטא: חביבי, תפקידו של מפעל הפייס הוא לבנות בתי ספר, לא להיות לשכה סוציאלית. אך, יחד עם זאת נעניק הקלות נכבדות למשקיע הקטן, המשקיע לפחות 90% אחוז מקצבת הסעד שלו ברכישת כרטיסי-פייס. אותו משקיע יהיה זכאי לזכייה שבועית של שש לירות ישראליות, בתנאי שיקנה בהן כרטיס נוסף.

זוארץ: כיצד, אס-כך ניתן להתגבר על הבעיה של משפחות מרובות-ילדים — כשלא כולם זוכים ברבע-מליון?

זוטא: שיגדלו את הילדים שלהם עד גובה מטר.

מחדליון "כיפורים"

במתח רב, מדווה בצפייה דרוכה ממתינים אנו לתוצאות המבצע הגדול: מי יזכה במחדליון "כיפורים 73"? מחדליון הכסף הנוצץ, עליו חקוקות המלים "זיכרון מחדלים במדבר, ויחצוב קברות רבים" (מחדלים ב', ט"ו 16) הוא הפרס הגבוה ביותר שיוענק במסגרת התחרות "מיהו אחראי?" ועדת השופטים אשר מורכבת מאנשי ציבור, משפטנים, רמטכ"לים-לשעבר ונציגי "דיעות-אחרונות" תפקח על ההגרלה, שתערך בנוכחות רואה-השבון מוסמך. המחדליון יוענק לזוכה המאושר בטכס חגיגי בחסות חברת "קדיין" למוצרי-ניקוי ואכזות-כביסה. מלחשים שאחד הפרסים הראשונים בתחרות הוא בילוי סוף-קדנציה במשרד-החץ.

מיהו ליבראל?

שולמית אלוני היא ליבראלית ומתקדמת ובכלל. זה ידוע. היא בעצמה אומרת את זה.

ובגלל-זה, שהיא כל-כך ליבראלית, היא כל פעם רבה עם הדתיים, שהם כידוע שמרנים ומפגרים ובכלל. היא בעצמה אומרת את זה.

הנה, עכשיו למשל, יש לגב' אלוני בעייה אנושית חמורה: איך ייתכן, שומו שמיים, איך ייתכן שכאשר תשתחרר סילביה רפאל מן הכלא הנורבגי ותבוא לישראל, לא יוכרו ילדיה כיהודים? (שכן, אין הגב' רפאל יהודיה לפי ההלכה).

וזהו התבדל בין הליבראל ובין השמרן: הדתיים האלו, השמרנים והמפגרים, מוכנים להכיר כיהודי רק במי שאימו היתה יהודיה, (רעיון שמרני, מפגר, דוחה, גזעני וכו'). ואילו שולמית אלוני, הליבראלית והמתקדמת, דורשת בכל תוקף — יוכר הוא וילדיו

כיהודים כשרים מעתה ועד עולם. ולא משנה בכלל אם היה זה

מכאן, שאפשר בהחלט להיות ליבראל שחור-שבשחורים וחשוך-שבשחוכים.

י. לזר

אנחנו נבנה

אנחנו נבנה לנו עיר בגולן עם בתי-קופסאות ומרכז מתוכנן והיו בה שדרות, אילנות ופרחים וילדים ישחקו בה בצל תותחים.

זהירות בונים שם,
זהירות בונים.

אנחנו נבנה לנו עיר בגולן, מברזל מזורג ובטון מזוין ובמדי שנוכל לטייל ברחוב, יצטרכו להזיז את הגבול הקרוב.

זהירות בונים שם,
זהירות בונים.

אנחנו נבנה לנו עיר בגולן שתהיה לדוגמא בתנופת הבנין, נעמיק ונגדיל ונרחיב עוד ועוד, תלוי כמה דרוזים יוכלו לעבוד.

זהירות בונים שם,
זהירות בונים.

אנחנו נבנה לנו עיר בגולן שיפלו בה פצצות על בית-ספר וגן, ונזיז את הגבול בהתאם לדרישה ונוכל שוב לבנות עיר ואם חדשה.

זהירות בונים שם,
זהירות בונים.

אלבום

טוב אז לקחתי לעצמי את התמונות מ"עממי" והתבוננתי בעיון מי עוד נשאר לי לדיון

והתברר:

שעם פרופיל שלושים ושש, קצת צולע, קצת חרש, אני קובר את חברי, אחד אחד מאחרי.

טוב אז המשכתי כבר לבחון את התמונות מהתיכון, ושוב ניסיתי לברר על מי נשאר לי לדבר

והסתבר:

שעם פרופיל שלושים ושש, קצת צולע, קצת חרש, אני קובר את חברי, אחד אחד מאחרי.

נו אז לאורך האלבום סימנתי בעיגול אדום את הבנים והאבות שלא חזרו מהקרבות,

והתברר:

כי האלבום שלי פרטי, של ידידי ומשפחתי, היה זוכה לפרס כבוד בין אלבומי המלחמות.

כי עם פרופיל שלושים ושש, קצת צולע, קצת חרש, אני קובר את חברי, אחד אחד מאחרי.

פרסום אדמוני בע"מ שש

חידוש מהפכני בצילום הצבעוני בארץ!

ברשותנו ציוד חדיש ומשוכלל, הבלעדי בישראל, בעזרתו תוכל לקבל את תמונותיך הצבעוניות ב-ביום.

מסור למעבדתנו את הפילם לפיתוח עד שעה
9.00 בבקר ותקבל תמונות משעה 6 בערב!!

בעזרת הציוד המודרני והעדכני ביותר — וצוות בעלי מקצוע מעולים שלנו, תקבל אצלנו את השרות הטוב ביותר במהירות וביעילות מדהימים ובמחירים סבירים!

מולטיקולור

בת-ים דח' רוטשילד 30 טל. 874808

מודעה זו היא יועצת - היוכי שלך

כדי לטפח את עורך כהלכה, את יכולה להתאים לעצמך את תכשירי הטיפול של "נטורל-וונדר". הכירי את עור-פניך, אבחני את סוג-עורך והתאימי בעצמך את התכשירים המתאימים לך. איכותם ויעילותם מבטיחים לעורך מראה צח ומטופח.

עור רגיל ו/או יבש	שלב טיפול	עור שמן ו/או בעייתי
זהו עורך:		זהו עורך:
אם עורך חלק ובעל גוון רענן, אם עורך שמן כלשהו, רק באיזור המצח והאף-הרי עורך רגיל או יבש וזקוק לסידרת תכשירי "נטורל וונדר", המתאימים לו, כדי לשמור על רענותו וצעירותו. זכרי, כי אין תחליף לעורך, טפחי אותו ושמרי עליו בהקפדה.	ניקוי	אם עור-פניך מבריק ובעל "שכבה" שמנונית מתמדת; אם עור פניך מחוספס ובעל נקבוביות מורחבות; אם נקבוביות ראשים שחורים, לבנים או פצעונים - הרי שעורך שמן או בעייתי וזקוק לנקוי יסודי וטיפול עקבי, בסידרת תכשירי "נטורל וונדר" המיועדים לעור שמן. הקפידו על טיפול עקבי מספר דקות בכל יום ועורך יהיה בדיא וצח.
N.W. SOFT FACIAL CLEANSER	ייצוב	N.W. FOAMING FACIAL CLEANSER
N.W. TONING LOTION	הרזיה	N.W. ASTRINGENT LOTION
N.W. DAY AND NIGHT MOISTURIZER	איזון	N.W. UNDER MAKE-UP LOTION
N.W. DAY AND NIGHT MOISTURIZER	עיצוב	N.W. NIGHT TREATMENT LOTION
N.W. FACIAL MASK	טיפול בפצעונים	N.W. FACIAL MASK
N.W. BLEMISH STICK		N.W. BLEMISH STICK

אף-על-פי שתכשירי "נטורל וונדר" אינם יקרים, כדאי לך להקפיד על בחירת התכשירים המתאימים לסוג עורך ולהשתמש בהם בחשכון בהתאם להוראות.

קסמי הטבע הקוסמטיים

Natural Wonder

כתבי אל "נטורל וונדר" רח' חובבי ציון 65, תל-אביב, ותקבלי בדאר חוברת הדרכה על סודות הטיפול והאיפור האופנתי בתכשירי "נטורל וונדר".

זה קרה שבועות אחדים אחרי שקמה המערכת הנוכחית של העולם הזה, באביב 1950.

במערכת הוחלט להעלות לדיון שאלה נוקבת: האם יש צורך בשירות-חובה של בנות בצה"ל, או שאפשר להסתפק בשירות-בהתנדבות.

לצורך הכתבה נאסף חומר רב על שיבוץ חיילות בתפקידים מיוחדים ובלתי-חיוניים. צולמו כמה תמונות, שהראו בנות מת-בטלות.

לפני פירסום הכתבה התקשר דובר צה"ל דאז, מויש פרלמן, עם אורי אבנרי. הוא רצה לשכנע אותו, בנימוקי "ציונות", לחתור על הכתבה. אבנרי השיב לו, שכל חברי המערכת היו חיילים קרביים שהצטיינו במלחמה, ושמליצות נבובות על קדושת צה"ל אינן עושות עליהם שום רושם. זה טוב בשביל הזקנים. שניהלו אז את כל העיתונים. זה לא טוב בשביל עורכי עיתון צעיר, ששחררו זה עתה מצה"ל.

אז עבר הדובר לסיגנון פשוט וגס: או שהעולם הזה יוותר על הכתבה, או שמישרד-הביטחון יטיל עליו חרם.

אבנרי קם ואמר לו שלום. מובן שהכתבה פורסמה (העולם הזה 662).

★ מלחמות דיין ופרס

באותו שבוע הוטל החרם. במשך השנתיים שלפני כן (כש"העולם הזה עוד היה עיתון תמים ובלתי-סוליטי, בעריכת אורי קיסרי) רכש צה"ל כמות גדולה של גליונות מדי שבוע, להפצה בין החיילים. באותו שבוע נפסקה ההזמנה.

היא לא חודשה עד היום. כאשר אלפי חיילים מתמרמרים — ומבטאים התמרמרות זו במכתבים לנו ולעיתונים אחרים — מדוע אין העולם הזה מגיע אליהם בצינורות צה"ל, הרי התשובה טמונה בסיפור זה.

בימי כהונתו של משה דיין כרמטכ"ל, לחמה בנו צמרת צה"ל בשצף-קצף, כשהוחלף דיין, המשיך בחרם סגן שר-הביטחון שימי עזון פרס, שגילה נגדנו מלחמה קיצונית. משום שחשפנו כמה ממעשיו במישרד-הביטחון. לאחר מכן הפך החרם ל"ממוסד", ועד דת-הכספים של הכנסת קיבלה לידיה את הסמכות להחליט, במקום חיילי צה"ל, מה הם צריכים לקרוא. הזמנת-העיתונים מחולקת כמו כל שלל אחר במישרד-השחיתות הקיים: זוכים עיתונים מיס-לגתיים הקרובים לקערה, ועיתונים שהמישטר רוצה לשחד אותם. העולם הזה ממשיך להיות מוחרם.

במשך הזמן נרקמו יחסים ידידותיים בינינו ובית מרבית המפקדים הבכירים של צה"ל. אני עצמי מההון ככתב צבאי מואמן, וזוכה לייחס חוגן, ויותר מזה, במילוי תפקידי. רמטכ"לים נפגשו לא פעם עם עורכי השבועון. נדמה לי שאין כיום ציבור הקורא את העולם הזה בהתמדה ובעקביות כמו ציבור קציני צה"ל. אין כימעט מוצב או מחנה שאין העולם הזה מגיע אליו — בידי חיילים שקונים אותו בכספם.

אבל גם כיום אין העולם הזה מגיע אף לחייל צה"ל אחד בדרי-כים הרשמיות. יש הצופה, יש על המישור, והם מגיעים ליחידות בכמויות המעוררות רוגז כללי. העולם הזה אין. מאז מלחמת יום-הכיפורים שלחנו בחינם, מדי שבוע, כמות גדולה מאד של גליונות ליחידות ולחיילים בודדים שביקשו זאת. היה זה לא רק "שי לחייל" משלנו. אלא גם נסיון לקיים את הקשר עם קוראניו הקבועים, שגויסו כמו רוב חברי המערכת. נמשיך באספקת העיתון לכל אחד מן החיילים שביקשוו בשעתו עד לשיחרורו.

★ לא עבד, לא אסיר

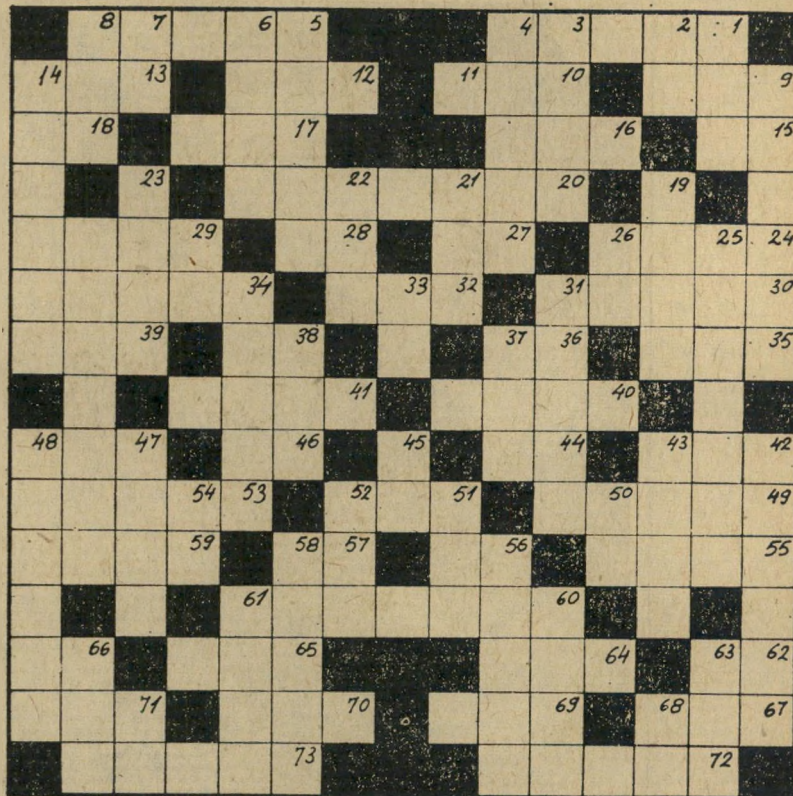
אורם מיבצע פרטי זה, בו השקענו הרבה עבודה ולא מעט כסף, אינו צריך לחפות על השערורייה המתמשכת של החרמת העולם הזה על-ידי מישרד-הביטחון.

עצם החלטתם של עסקני-ביטחון כושלים למנוע מחיילים עיתון שהם אדם בו, מגלה גישה דיקטטורית, המתאימה יותר למישטר טוטאליטרי. החייל במדינה דמוקרטית אינו עבד ואינו אסיר, שאדוניו מחליטים עבורו מה מותר לו לקרוא ומה מותר לו לחשוב. התימרות זו עצמה מעידה על שחצנות של המחליטים — שחצנות שקצרה קציר נורא, כאשר הופעלה בשטחים אחרים של מערכת-הביטחון.

אין לנו כל תיקווה שיחס זה ישתנה כל עוד מסור הביטחון בידי אדם כמו משה דיין, שאת השפעתו התרסנית על ביטחון המדינה ניבאנו וגיינו הרבה זמן לפני שהוא גרם לאסון-הדמים של יום-הכיפורים. אולם כאשר מדברים על טיהור, על חיסול ההסת-תאבות, על בניין-מחדש של צבא עממי יעיל ובעל-הכרה — יש לחשוב מחדש גם על נושא זה.

החייל הישראלי הוא אזרח במדים — אזרח חופשי, חושב, בוחר. כל נסיון למנוע ממנו הומר-קריאה ומקור-מידע שהוא הפך בהם — הוא פשע כלפי האופי הדמוקרטי של צבא זה, שהוא מקור כוחו. הגיון הזמן לתת לחיילים עצמם להחליט באילו עיתון-נים הם חפצים, ובאילו לא.

אין לנו ספק מה תהיה ההכרעה לגבי שבועון זה. היא מתבטאת מדי שבוע בגל המיכתבים והגליונות המגיע אלינו מכל היחידות צה"ל.

מאוזן: ספרדי. 72. מזבלה. 73. אוניגורמוריו-רבינו (ר"ת).

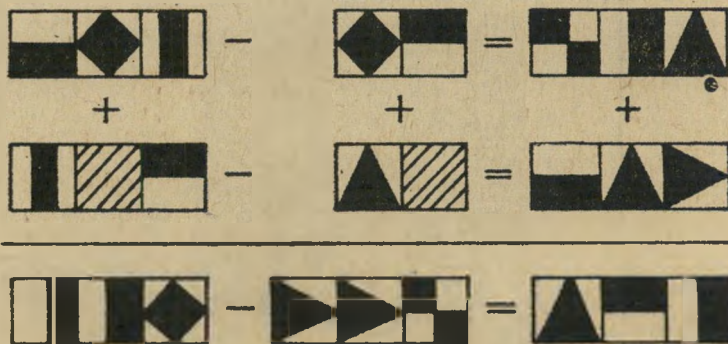
מאונך:

1. חולל.
2. כלי הקשה.
3. השכחה ב' מויר.
4. סופר נורווגי, כתב את רעב.
5. הכרזה חגיגית.
6. גנוז, צפון.
7. אס' קופה.
8. הגנה אורחית (ר"ת).
9. שבט גרמני שבזו את רומא, שם נרדף למחריבי ערכי תרבות.
10. כובע פרווה אותו לוב שים חסידים.
11. שוטם.
12. כלי מיתרים.
13. שיה נוי.
14. נוסט.
15. מדינה איריר פית.
16. דורון.
17. יום טוב.
18. צורה גיאומטרית.
19. ענף עבה.
20. גמלוני.
21. ציר.
22. גהינום.
23. מחבר זא זו ה' דרך.
24. צורה, מראה.
25. יושב בתענית.
26. נביא.
27. אציל סיני.
28. קריאת צער.
29. בו נראה אלהים למשה.
30. מלך ב' מחזה שקספירי.
31. בן נוח.
32. גאולת דם סיציליאנית.
33. במאי תיאטרון וסרטים ישראלי.
34. חרוף נפש.
35. נאה, יפה.
36. אבן יקרה.
37. נהרה.
38. מדבה.
39. תו נגינה.

1. מעבר מנוול לאדים.
2. משכורת, רוח.
3. הקדש מוסלמי.
4. מקום נישא.
5. חום קשה בגוף.
6. נודמן עם מאן דהוא.
7. עמוד מים.
8. בון, לעג.
9. כסף רב.
10. במתינות, בנחת.
11. מדינה דרום אמריקאית.
12. בגד.
13. עיר כהנים.
14. תו נגינה.
15. איש חסיד ועושה נפל את בימי המלכה שלומציון.
16. כינוי למתנגדי הסיפוח.
17. צמר כבוש.
18. מו' סוף "נוסף" למציאות.
19. מכיל בכל קי בולו.
20. אמתחת.
21. סימן, תווית.
22. חור.
23. שומר.
24. קשור בחבלים.
25. ברונזה.
26. אבר בגוף.
27. חלוש, אין אונים.
28. נידוי.
29. זיון.
30. דרגה צבאית.
31. מעל כוח ההתנגדות.
32. מהרה, חסר צבע.
33. קדומת שם הולנדי.
34. צד מערב.
35. עושה דבר רע בכוונה תחילי.
36. מועצת זקני העם וביה"ד בימי בית שני.
37. משא כבד.
38. ממלכה קורי מה ליד שומר.
39. מאכל חיוני.
40. יבשה מוקפת מים.
41. בד טבעי.
42. זכות לבטל החלטת רוב.
43. תבלין.
44. תואר כבוד.

חשבוע 1903

זהו חידה חשבונית. כל ריבוע מסמל סיפרה. לאותן הספרות יש אותם סימנים. בעזרתן של פעולות חיבור, חיסור, כפל וחילוק, יש למצוא איזו סיפרה מציינת כל סמל של ריבוע.

תאריך

מכתבים

הביצה

והגבר

מן המפורסמות הוא, שדוברי משרדי הממשלה, הם הישרים, הכנים, האינטליגנטים ביותר שכל סקרי הממשלות בימורחתיכון.

למשל, דוברי של שר המסחר והתעשייה חיים ברלב, גילה תגלית מדעית, כי לא התרגל גולות אלא עקרות הבית הישראליות הן האשמות במח"ס סור בביצים.

זהו גישה לא הגונה כלפי עקרות הבית, שהרי גם ה"גברים בישראל אינם מטילים ביצים... עד להעלאת המחירים האחרונה.

יוסף שריק, תל אביב

שריק

רומן שרון ז"ל

גליה ישי

זיכרו של חבר

אדם לאדם

כלב!

איך מאותנים היום, במדינת ישראל, לנהג שיעצור טרמפ? מראים לו אצבע כלפי מטה, כמו שמצוים על כלב לשבת! (תן טרמפ לחתיכה, העולם הזה 1901). בזמן קום המדינה היו סימני היד קצת יותר מנומסים. אך איפה היום ואיפה אלו... חלמנו על מדינה שתהיה סמל המוסר —

ומה יצא לנו? — מדינת בושת! סדום ועמורה! מדינה שבה אדם לאדם כלב בכל שטחי החיים. מחלל הטרמפים הוא רק נקודת-מבט אחת, המראה את פרצופינו הכלביים.

אדם טרף, חזון

איזה

מוות טיפשי

לזכרו של חבר קרוב שהלך לעולמו

כשלון חרוץ

למדיניות

לראשונה מפעילים השילטונות צווי הג' בלח נגד חבר הוועד היום הדרוזי עסאם אל-חטיב.

כידוע, אל-חטיב הוא אחד הפעילים ב"בולטים בעדה הדרוזית. הנילחמים נגד מדיניות הממשלה, מדיניות הפקעת האדמות, הפרד ומשול, ונגד גיוס חובה של צעירים דרוזים.

הוועד היום הדרוזי רואה בצווי הגבלה (המשך בעמוד 8)

הדואר הצבאי של העולם הזה

שבת, כך יכלו להפסיק את תזוזת הכוחות. מושאל רחמים, ד"צ 3357

המחדלים

תברכו על חשיפת האמת בנושא המידליוס.

לדעתי יש צורך לדוש בנושא ללא הפסק. כדי לא לאפשר את הרדמת הציבור.

רס"ל ברוך גלים, ד"צ 2904

מיכתב לעורך

אני שולח לכם קטע זה שניקרא מיכתב לעורך — בעיקבות גל השבתות.

הקטע נכתב בעיקבות המאורעות, ובא לתאר את הרגשת החיילים כאן:

שאנו בלילות קרים שומרים, אתם בבית ישנים.

בבוקר שאנו קמים, אתם תה של בוקר שותים.

שאנו את הסנקים מנעים, אתם את מכור ניתכם מתנעים.

וכאשר לשטח אנו יוצאים, אתם על שבתות מכריזים.

עליכם להבין שהזמן פשוט לא מתאים לעניינים שבעיניכם נראים כגדולים.

דויד רחליון, ד"צ 3071

זיכרו של "רב הלוח"

נבקשכם בדרך צנועה זו להביע תנחור מינו הכנים על פטירתו של "רב הלוח" ריכרד לוי ז"ל.

לבטח לא נחדש לכם, אם נספר שהו"ל הנ"ל, כחייל נאמן, הפגין נוכחות מסיבית בכל החזיתות, מקומו לא נפקד משום מעור, טנק, תעוז ואף מטוס.

א. אמיר, ד"צ 3030

ספירת-לחי

העובדה שאנו נמצאים למעלה מחודש אחרי הבחירות, והגיליון עדיין מגיע אלי מדי שבוע, נתנה ספירת-לחי לאחדים מהחברים שטענו שהעסק ייפסק ב"ל-31 עצמבר.

רב"ט עופר קוק, ד"צ 2081

בעיות קטנות גדולות

ברצוני לשבח במיוחד את תשומת הלב שהעיתון מקדיש לבעיות שיגרת היום-יום של החיילים בחזית.

בטוח אני שהכתבות והתצלומים יעוררו את הנוגעים בדבר.

ירשם לזכותכם, שלא חשבתם נושאים כמו המזון וההיגיינה של חיילי צה"ל באפריקה, כנושאים שלא נאה להעלות על הכתב, כפי שעשו שאר עיתוני המדינה.

רב"ט יקותיאל צבע, ד"צ 2081

זהו לדעתנו תעודת עניות לכושר השיט של אנשים מבוגרים.

ממל עמרי שוחטוביץ, סגן ברוך כהן, רב"ט אורי חזן, סמ"ר יהודה מוטצור, סגן ברוך קויסמן, צה"ל

פאטה מורגאנה

כחייל מילואים המשרת מיום-הכישרים, אני מבטא את ריגשותי וריגשות חברי עלי ידי הקאריקטורה המצורפת:

מאיר שמדצר, ד"צ 2816

היסחאבות

עד לחיכו הגיעה ההסתאבות בצח"ל? במסיבת חנוכה לחיילים בתיאטרון ירושלים, השתתפו:

● להקת כוורת, ● להקת הנח"ל, ● צוות הווי פיקוד מרכז, ● והאמנים:

יוסי בנאי, אברהם מור, אילי גורליצקי, גיל אלדמע, שלמה ניצן, נירה רבינוביץ, שושנה דאמרי, מנחם זילברשטיין, איציק בן-מלך.

שלוש להקות ותישעה אמנים. ואילו אלינו מעבר לתעלה, לא הגיע ב"חנוכה אפילו אמן אחד!

מרדכי ברידגן, צה"ל

רק לא בשבת

ברצוני להגיב על ידיעות בדבר ביצוע הסכם הפרדת הכוחות גם ביום שבת.

לדעת, למרות שאינני דתי, צריך היה צה"ל להימנע מפעולה זו בשבת שהוא יום קדוש לעם ישראל ומהווה נכס רוחני.

כשם שהפסיקו את חיפוש חללינו ביום

זוגות הגרביים ושאר הפריטים שהיה עלי לקנות מכספי הפרטי?

האם יתנו את הדין האחראים למחדלי האפסנאות?

אני נחמיאם, צה"ל

"פלייבוי" לחיילים

אנו קבוצת חיילים המשרתים בקו ה"קידמי, מוצאים לנחון להביא לידיעתכם העתק מיכתב ששלחנו לסגן שר-החניון זבולון המר:

ברצוננו למחות על סירובך לאשר הבאת חוברות פלייבוי לחיילי צה"ל היושבים אי-שם בגבולות מדינתנו הארוכים, שאינם זוכים לראות את בנות המין השני כלל.

לדעתנו אין בזה שום פסול — ועצם המחשבה להדרדרות מוסרית של חיילי צה"ל נשואים, בעלי משפחות וסדירים, נראית לנו קטנונית ונאיבית.

פינת הסטודנט המגויים עתודאים מגיבים

כך, נדהמנו ותתמרמרנו לקרוא את מיכתבו של סגן אהוד ויצמן, בו הוא טוען, משום מה, כי המילחמה "פסחה" עלינו וכי אנו נותרנו בלתי-מגויים.

אין אנו יודעים מהיכן שואב סגן ויצמן את ידיעותיו בנושא. מכל מקום, ברצוננו להעמידו על חסותו התחמרה בדבריו.

יתר על כן, אין אנו יודעים כלל מה יעלה בגורל לימודינו, ויתכן מאוד ש"כלל לא נלמד השנה.

קבוצת עתודאים, ד"צ 2633

משום מה מנסים כל מיני טיפוסים קיקיוניים לפתור את בעיות כוח האדם של צה"ל על-ידי הצעת מקורות כוח אדם שונים.

כך, למשל, פורסם בעיתונכם מיכתבו של אהוד ויצמן, המציע לגייס את ה"עתודאים. ובכן, לידיעתו: הרבה עתודאים (כל הרפואנים, למשל) משרתים באופן רצוף זה חודשים רבים, זמן רב לפני שמר ויצמן הנכבד חלם בכלל על לבישת מדים.

יתר על כן: הם משרתים בתפקידים אחראיים ובמקומות שספק רב אם מר ויצמן הנכבד היה בהם אי-פעם, שכן אילו שירת שם, היה פוגש בנו.

אשר ל"הירשברג, רפואה שנה ב', שרון פלורו רפואה שנה ב', מאיר וצור רפואה שנה ב', אמנון נתנאלי רפואת שיניים שנה ג', דני גרופמן רוקחות שנה ג', צה"ל

בעיקבות מיכתבו של סגן אהוד ויצמן (העולם הזה 1900), הגנו להבהיר כמה עובדות, לפחות, העומות בנושא ה"גיוס לצה"ל.

לוחמנו האמיץ אהוד, לא ברור לנו מה הניע אותו להוציא דברי בלע על ציבור רחב של עתודאים.

לידיעתך, אהוד יקר: העתודאים, רובם ככולם מגויסים, מי מיום-ההיפוך רים. מי עוד הרבה לפני כן, ומי זמן מה לאחר מכן. הם פרושים מרמת הגולן, לאורך הביקעה ועד לאפריקה.

הם תורמים את חלקם למאמץ המילחמה, תי, לפחות בשווה אליו.

כמוכן, מעניין שראש אכ"א לא מסכים לדעתך הקובעת: "ברור כי לא ניתן להרכיב מהם יחידות קרבות מעולות."

רב"ט משה רוזנברג, רב"ט יצחק שפטר, חמי ציגור, עדי נורדנברג, יהונתן כהן, יעקב חזיון, רפאל ערבות, שלמה דונט, דויד שרונה, איש פורת, דויד וישליצקי, ראובן הקנר, ד"צ 1340

אנו קבוצת עתודאים המשרתים ב"צבא מזה חודשים רבים (יש מאיתנו, המשרתים ברציפות מחודשי הקיץ — כמעט חצי שנה, וכל השירות הזה אף אינו נתשב לנו כחלק משירותנו הסדיר, אלא כשירות מילואים מיוחד). עקב

אלה כישלון חרוץ למדיניות השילטונות וניצחון אישי לוועד היום.

עאסם אליחטיב, כפר ראמה

מתכון

השכוע

בידי מתכון שתיכננתי עבור חיילי צה"ל. את כל החומרים אפשר למצוא בצה"ל:

עוגת השכוע — עוגת גנרלים
(לחיילי הדרום)

פתח שפופרת מימרח חרדל ופזר הרבה אבקת מחדל, גרד שתי ביצים בשוק שחור וקליפות אתרוגים שאריות מיום-הכיפורים, גרדן על העיסה מכל הקרב שפזר עליידי שירותי השידור בעת שתשים על ארץ החלון, פזר עלי שלכת קצוצים של תאנת השרון והגש במסטינג. כל כריילב ודעת יאמר שמאז דויד ועד אלעזר לא היתה עוד עוגת גנרלים כזו. ברוך דיין אמ"ת.

קדשוני, חיפה

האצילות

שבמחול

התמונות בכתבה שפירסמתם עלי האהבה האטורה של דליה, העולם הזה (1901), היו אמנם יפות מאוד, אך מבחינה

רקדנית לאו
הרושם הנכון

מיקצועית ישנה תמונה נוספת שצילמתם, המביעה את האצילות שבמחול הספרדי.

כדאי שתפרסמו תמונה זו, כדי שגם קוראים יקבלו את הרושם הנכון מהיופי שבתנועה זו.

דליה לאו, רמת-גן

● דליה לאו בתנועה האצילה — ראת תמונה.

מודיעה לסטודנטים המגויסים

1. מחזור לימודים שני

ביום כ"ג באדר תשל"ד (17.3.74) יפתח מחזור לימודים שני עבור תלמידים אשר התקבלו, אולם מפאת גיוסם או ריתוקם לא יכלו להתחיל בלימודים במחזור הראשון. השבוע המתחיל בט"ז באדר (10.3.74) יוקדש ליעוץ ולהדרכה אישית לתלמידים המתחילים לימודיהם במחזור השני. תלמידים אלה, וכן תלמידים מגויסים העשויים להתייצב ללימודים באיחור, מתבקשים להתקשר בהקדם, עם מזכירות הפקולטאות שאליהן נרשמו, לשם קבלת פרטים.

בכ"ג באדר (17.3.74) יפתחו גם הלימודים בטרימסטר ב' של המחזור הראשון. הלימודים בטרימסטר א' של המחזור הראשון יוארכו עד ל' בשבט (22.2.74).

שנת הלימודים תשל"ד, על שני מחזוריה, תתנהל לפי הלוח הבא:

מחזור שני (למגויסים)

טרימסטר א'

מכ"ג באדר עד כ"ה באייר
(17.3.74—17.5.74)

טרימסטר ב'

מח' בסיון עד כ"ט בתמוז
(29.5.74—19.7.74)

טרימסטר ג'

מב' באב עד כ"ו באלול
(21.7.74—13.9.74)

מחזור ראשון

טרימסטר א'

מכ"ה בכסלו עד ל' בשבט
(23.12.73—22.2.74)

טרימסטר ב'

מכ"ג באדר עד כ"ה באייר
(17.3.74—17.5.74)

טרימסטר ג'

מח' בסיון עד כ"ט בתמוז
(29.5.74—19.7.74)

* הערה: הלוח לשנת הלימודים, בפקולטה לחקלאות, המבוסס על סמסטרים, נשאר כפר שפורסם.

בכל פקולטה נקבעים סידורים מיוחדים ללומדים במחזור השני כדי שיוכלו ללמוד שלושה טרימסטרים ולסיים שנת לימודים בתשל"ד, אם כי הלימודים במחזור השני לא יחפפו בכל המקרים את הלימודים של המחזור הראשון.

2. פטור משכר לימוד, מילגות קיום לתלמידים מגויסים:

א. את הבקשות לפטור משכר לימוד, או לקבלת מילגת קיום יש להגיש למדור הסיוע — במחלקת מינהל התלמידים, מיד עם השחרור והתחלת הלימודים. זכאי להגיש בקשה רק תלמיד ששרת במילואים במשך 75 יום (ברציפות או לסירוגין) החל מ-6.9.73. אל הבקשה יש לצרף אישור בכתב משלטונות צה"ל על משך השירות במילואים.

ב. פטור משכר-לימוד

תלמיד כנ"ל רשאי לממש את זכותו לפטור משכר לימוד בתשל"ד או בתשל"ה, בשלב זה יגישו בקשות אלה המעוניינים לממש זכותם בתשל"ד. המעוניינים להעביר זכות זו לתשל"ה יפנו בבוא העת בהתאם להוראות שיפורסמו.

ג. מילגות הקיום

תלמיד כנ"ל שאין לו הכנסה אישית זכאי למילגה בסך של 400 ל"י לחודש לימודים (ועד 6 חודשים) בהקבלה לכל חודש שירות. מי שיש לו הכנסה אישית תחושב מילגתו בהתאם למצבו המשפחתי וגובה הכנסתו, על פי הקריטריונים שפורסמו. דף הסבר מפורט ניתן לקבל במדור הסיוע. המילגה תשולם אחת לחודשיים.

ד. שיכון במעונות הסטודנטים

תלמידים מגויסים אשר קבלו מקום במעונות הסטודנטים לשנת הלימודים תשל"ד, וטרם בקשו שמקומם יישמר, מתבקשים להודיע בהקדם אם ברצונם לגור במעונות. תלמידים מגויסים אשר בקשתם למעון לא נענתה או שלא הגישו בקשה בשעתו, יכולים לפנות בבקשה למקום במעונות. בענייני שיכון יש לפנות למחלקת השירותים לסטודנט באוניברסיטה.

לכל מגויסי האוניברסיטה העברית — ש לוחה ברכת ש לום

24 שעות צלום!

בעזרת מכשיר בוק אלקטרוני
(החל מ-85 ל"י)

- * מבחר גדול של מקרנות ומסרטות.
- * מבחר גדול של מצלמות זולות לנוער ולחיילי מילואים בשדה.
- * הגדלות גלויה (9/13) שחור-לבן — 45 אגורות!

צלומי פספורט — בן-רגע!!

פוטו-ברנר

חיפה, רחוב החלום 31

קוראים השוחים מכתבים מתבקשים לנסח אותם בקצרה. עריפות תינתן למצוינים תמיד. נות למכתביהם.

הקץ לקפקיס!

- מונע ושירת שער
- מחזק את השורשים
- ממריץ גידול השער

נוסחה מדעית חדשה

BIO תיאליזין tayalysin

Taya עוד מוצר יוקרה של

ירשם נא הדבר לזיכרון עולם:

בפברואר 1974, ארבעה חודשים אחרי השואה של יום-הכיפורים, כאשר האדמה רעדה מתחת לרגליה, עמדה רק שאלה אחת בפני עם ישראל: מיהו יהודי?

הכרעות גורליות עומדות בפני ה- מדינה.

שלום כפוי? מידחמה חדשה?

האם לוותר על השטחים הכבושים, ול- הסתכן בהרפתקה הגדולה של השלום עם העולם הערבי — או להקים עיר חדשה בגולן שתופעץ מחר עלידי טילים סוביי- טיים מאחמת סוריה?

האם להניח להנרי קיסינג'ר להמשיך ביוזמתו, או לחבל בה ככל האפשר?

מכונות העולם המערבי, המונעות בכוח הנפט המינורחיתוני, מזרימות לעולם הר- ערבי זרם כביר של נשק חדיש, ציוד אלקטרוני מתוחכם מכל הסוגים, מטוסי קרב והפצצה, טילים מכל הסוגים מתרכזים בארצות השכנות, ומבטיחים שאבידות הר- מילחמות הבאות לא יימדדו עוד באלפים.

אריק שרון תובע להדיח את הרמטכ"ל. שרון אלמוני דורש לפטר את ברלב.

הפופולריות של ראש-הממשלה המיועדת ירדה מ-80% ל-20%. רק אחד מכל חמישה ישראלים סבור שאשה קשישה זו מסוגלת לנהל את המדינה, או את מועצת הפוע- לות בעקרון.

המוראל הצבאי דומה לחפרי- פרת. הוא חדר עמוק לאדמה. מדרי- רים על "נשפיות-כבייה". מעודם לא דובר בה חרבה על ירידה מן הארץ. בדיחות-יוזעה חוגגות שיא חרש.

למנהיגי המדינה אין פנאי לבדיחות כא- לת. הם עסוקים בשאלה רצינית:

מיהו יהודי?

וביחסי-כפוי לימד את הציבור ש- ממשלת ישראל אינה מורכבת מגאונים, מנביאים או מחכמי-הדור.

בסך-הכל זוהי קבוצה די מיקרית של יהודים די בינוניים. אבל אפשר היה לקוות,

לא בארץ, חלילה. בארץ הרפורמה פסולה. אבל בחו"ל היא בסדר.

איזו רצו אכירי הדת למסור את חייהם על קידוש השם, אז היה הזמן לעשות זאת. הם לא היו צריכים, אפילו, לשפוך עד עצמם נפש וזהרדקו בגפרור ביום שבת. די היה בהצטעה נגד החוק, ובפרי- שה מן הקיאליציה.

הם לא עשו זאת. הם נשארו בפנים. איזו רצו הליברלים העצמאיים לקרוא תגר על הכפייה הממארת, אז היה הזמן לעלות על הבאריק- דות.

הם יכלו, כמו מארטין לותר המנוח, להדיק על דלת משרד ראש-הממשלה מינשר חוצב-להבות: "כאן אני עומד. איני יכול אחרת. כה יעזור לי משה קול." אבל לא היה להם חשק. בחוץ היה קר. ואיך אפשר לוותר על משרד-התיירות? הממשלה הציעה את התיקון. המפד"ל והליברלים העצמאיים נשארו בפנים. ורק אני המיסכן נישאתי אל מחוץ לאולם הר- הכנסת, בורעותיהם של ארבעה סדרנים חסונים, מפני שהעזתי למחות נגד החוק

אפילו משרד-התיירות אינו שווה קורבן כזה.

כי זוהי שאלה של מצפון. מיהו יהודי?

כי זוהי שאלה של מצפון.

2500 בחורים צעירים, נהדרים, נהר- גו במלחמת יום-הכיפורים, בגלל מדיניות שגם המפד"ל וגם הל"ע היו שותפים לה. אם תימשך מדיניות זו — ובינתיים היא

האידיאולוגיה

ההתנעת-ולל

במשכת כאילו לא קרה דבר — עלולים להיחרג מחר 25,000.

אבל זו אינה שאלה של מצפון. על כך לא הושחתו מילים לרוב. הפסיק רבע שעה של מיקוח די- ניסוח.

תקציב המדינה הפך לערפד. המוצץ את דמנו. במכה אכזרית אחת בוטלו הר- סובסידיות, ונגזר על אמידים ועניים כאחד להוריד את רמת-חיותם. מי שחי מתחת לקו-העוני, שקע עוד קצת בביצת הגיוון.

אבל גם זו אינה שאלה של מצ- פון. המפד"ל הצביעה בעד. הל"ע הצביעה בעד. מפ"ם הצביעה בעד. ר"צ נמנעה. ורק שני מפא"יניקים מיוסכנים הצביעו נגד.

מה זה מצפון? מיהו יהודי?

א? מ, לכל הרוחות, הוא יהודי? הוויכוח כולו הוא אידיאטי. השתוללות האידיוטיזם הזה בפרהסיה, לעיני ציבור הממתין לפירסום רשימת החללים; היא עדות נוספת לכך שהמימסד הפוליטי בארץ הפך למיקרה פסיכיאטרי.

הפיתרון היחידי העולה על הדעי הוא להצניח את משה קול ויצחק רפאל, עם או בלי שולמית אלונג, מעל לאי בודד באוקיינוס ההודי. ילבנו-נא את הבעייה הגורלית הזאת. בעזרת חוקי נירגברג, הפרוטוקולים של זיקני-ציון ושאר ספרים רלוונטיים. בעוד עשר שנים נשלח אליהם מסקן כדי לברר אם מצאו תשובה.

ובינתיים, למען השם, נחזור נא לענייני המדינה. לשאלות של חיים ומות, מילחמה ושונם, דחם ורעב.

אני מציע, במלוא האחריות, את השאלה הנוקבת?

מיהו יהודי שפוי?

שהחזיר את מדינת-ישראל לעולם של ימי- הביניים.

מיהו יהודי?

ה היה אז, לפני ארבע שנים, בתק- רפה של רגיעה. כאשר משה דיין הבטיח לכולנו שבאאות-ערב אינם מסוגלים לחצות שלולית של גשם, ולא כל שכן את תעלת- סואץ.

מה נשתנה עכשיו לגבי השאלה הגור- לית?

שום דבר לא.

מכד הצדדים האבסורדיים של פרשה זו, זהו האבסורדי ביותר.

לא התעוררה פרשה המסעירה את הר- ציבור, כמו זו של הממזר ואחותו הר- ממורה. לא קמו לוחם בודד, שהשליך אתגר בפני השילטון, כמו בנימין שליט.

לא כלום. דממה רקה.

בוקר אחד מתעוררת לה מיפלגה, ומח- ליטה שהחוק, שהיא עצמה היתה שותפה לקבלתו, הוא בלתי-נסבל. הגיור הדתי צריך להיות אורתודוקסי גם בבוקלין-עילית.

ולמחרת בבוקר מתעוררת לה המפלגה השניה, ומחליטה שזה מרעיד את אמות הסיפים של מצפונה הגמיש.

מותר היה להסכים לכך שהלאום היהודי יהיה דתי, ודתי בלבד. זה היה ליברלי, וגם עצמאי.

מותר היה לדרוש שכל אדם, הרוצה להצטרף ללאום היהודי, יעבור טכס של גיור דתי — גם אם אינו מאמין באלור- הים, והדת היהודית מעניינת אותו כקליפת תשום, וכל מילה היוצאת מפיו היא שקר. זה היה ליברלי, וגם עצמאי.

אבל לדרוש מאיש כזה, כי ישקר דווקא בבית-כנסת אורתודוקסי — זהבלי מכות-כנסת המצויד ב- עוגב רפורמי — הרי זה לא ייתכן. זה אינו ליברלי, וגם לא עצמאי.

לפחות, שלא תיפול מכל קבוצה מיקרית אחרת של 19 יהודים שפויים מהרחוב.

אמונה זאת מתחילה להתערער עכשיו.

מנהיגי המפלגות, המתכנסים עכשיו ומכזבים שעות על גבי שעות בוויכוח על השאלה הזאת, אינם יכולים להיות לגמרי שפויים ברעתם.

זהו אינטרמצו גרוטסקי. מסוג קטעי- המוקינות שנהג ויליאם שיקספיר להכניס למחזותיו הטראגיים בהגעיה-מתח הקשים מנשוא.

משה קול פותח דלת וטורק דלת. יצחק רפאל עולה ויורד. שולמית אלונג נכנסת ויוצאת. פינחס ספיר אינו יודע אם הוא בא או הולך.

דרישה. דרישה נגדית. עלבון. התנצלות. גוסס חדש. אולטימטום. הצעת-פרשה. דפי- קה על השולחן. גיפנוף סאגרוף. משבר סופי. משבר עוד יותר סופי. הצעה חדשה. מתח עילאי. נשימה עצורה. משימה בלתי- אפשרית.

פארודיה פוליטית. סאטירה על הנושא: עשרה כושים קטנים מרכיבים ממשלה.

שאלה גורלית:

מיהו יהודי?

לפני ארבע שנים הביאה הממשלה לכנסת תיקון לחוק-השבות. התיקון קבע שיהודי הוא יהודי אם הוא יהודי כדת. סבתא יהודיה, אמא יהודיה, או גיור יהודי. בתנאי שלא שפך על ראשו מי- טבילה ולא הצטרף לדת מוחמד או זארא- תוסטרא.

יהודי הוא יהודי על פי הדת, ותו- דא.

וכדי להמתק את הגלולה, נאמר שהוא יהודי גם אם התגייר בעזרת רב רפורמי.

הקורבנות המיועדים של המילחמה הר- באה, הם והוריהם ונשותיהם, פותחים את העיתון וקוראים שרק שאלה אחת מטרידה את מיטב המוחות של המימסד המדיני:

מיהו יהודי?

המידחמה שהיתה, והמילחמה הר- עוללה לפרוץ, השמיטו את תחתית החבית הכלכלית הישראלית. האינפלציה דוהרת.

ביקור בסופר-מארקט הופך לסיטו. רק להסתכל באיצטבאות עולה חמישים לירות. פעם תמחה עקרת-חבית איך לגמור את החורש. עכשיו היא תמחה איך להתחיל אותו.

בעודה שואלת את עצמה במה להאכיל את ילדיה, האם לוותר על הבשר או על הביצים, מקשיבה עקרת-בית זו לרדיו. מן החדשות היא למדה שיש שאלה חרבה יותר חשובה:

מיהו יהודי?

מ וטי אשכנזי, גיבור המעוז, הרים את דגל המרד ותובע את הדיח משה דיין. אלפים הצטרפו אליו, מאות אלפים חושבים כמותו.

M-60. Made in U.S.A

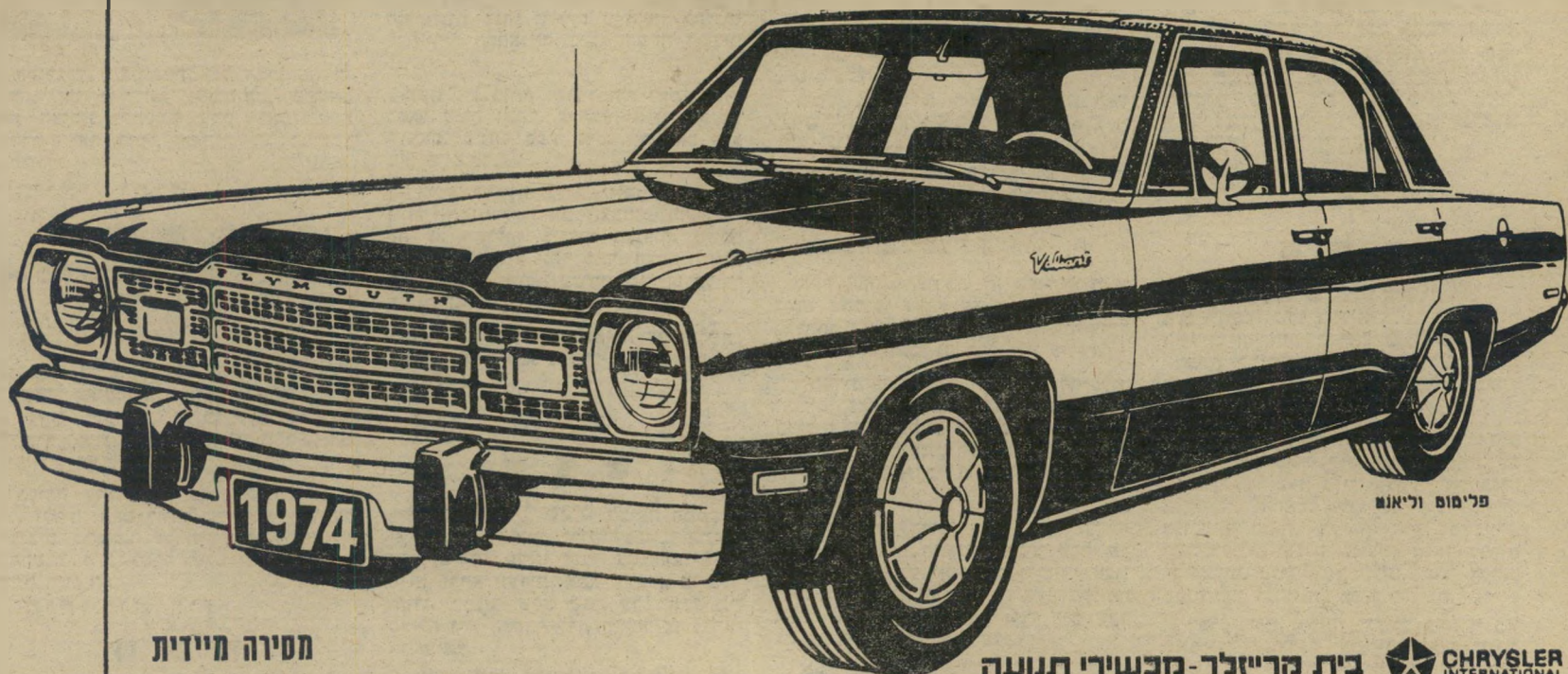
עליהם אפשר באמת לסמור

הנמכרות ביותר בישראל. עליהן אפשר באמת לסמור.

היא יכולה להיות דארט, וליאנט או סווינגר העיקר הוא שעליה אפשר באמת לסמור.

היא קומפקטית, חסכונית מאד בסוגה ובנויה לנסיעות ארוכות וקשות. הקרייזלר האמריקנית. עליה אפשר באמת לסמור. שנת 1974 מביאה עמה דגמים חדשים עם חידושים ושיפורים נוספים. במפעלי קרייזלר בארצות הברית פותחה מערכת פגושים הידראולית להגברת הבטיחות. עוד חידוש - חגורות

בטחון מקוריות המצוידות בזמזם אם שכחת לחגור אותן. יתרונות נוספים לאמריקניות של קרייזלר ידועים לכולם עוד משנים קודמות - הצתה אלקטרונית, מעצורי כוח עם בוסטר, הגה כוח, תיבת הילוכים אוטומטית ובמיוחד - מערכת מיזוג אויר מקורית (SUULT-IN) במכונית עם 6 צילינדרים. קניית מכונית קרייזלר אמריקנית נחשבת גם להשקעה טובה, כי בשוק המכוניות המשומשות יש לאמריקניות של קרייזלר ערך נשמר הגבוה ביותר (RESALE VALUE). האמריקניות של קרייזלר - המכוניות האמריקניות

פלימונט וליאנט

מסירה מיידית

בית קרייזלר - מכשירי תנועה

טבתא!

שר בטחון כושל
3.000 נכדים הרוגים

מדינה מחדל

המוני צעירים, חיילים והורים שכולים הפגינו למען הדחת שר הביטחון

העם

מישחק המצויים

בישראל קיים חופש ביקורת
השאלה היא רק
מי מבקר את מי?

● אם כן — הנעדר הקצין הבכיר מי המשכו של הכנס מרצונו החופשי?
● אם לאו — האם הורחק הקצין הר בכיר מהכנס?
● אם כן — האם יש להרחקתו קשר כלשהו עם התבטאותו בכנס?
● אם כן — מי נתן את ההוראה להרחקתו?

עיתונות

אגדה מארץ הגמדים

במדינת הגמדים
רעש מהומה,
הצבאיכבדושימדים
יוצא למיחמה

שיר ילדים ישראלי זה הפך השבוע להימנונם של כמה לוחמים אמיצים, שהחליטו ללבוש את מדיהם, לענוד את דרי גותיהם ולצאת למלחמה, בגמדים, וכמו באותו שיר ילדים: ובראש הגדוד צועד — אצבעוני המפקד!
עקידות אצבעוני. אצבעוני המפקד היה מאז ומתמיד לוחם עשוי ללא חת, כך למשל, באחד הימים, עצרו שני פירי חתים ערבים את הגיפ שלו בשעת לילה מאוחרת, ליד ג'תחיות בתל-אביב, ללא כל סיבה ידועה הם התנפלו עליו אז, והחלו להכותו.
המפקד אצבעוני לא נבהל. בקור רוח הוא הצליח לנטוש את הגיפ ורץ מייד, באימץ-לב, עד למישרדי מערכת העיתון הקרוב ביותר. שם מצא את אחד העיתונאים ודיווח לו על השערויות: "באמצע העיר התנפלו עלי שני ערבים והיכו אותי!"
"או למה לא הכית אותם בחזרה?"
נשאל אצבעוני.
"מה זאת אומרת?" תמה אצבעוני, "הרי הם היו שניים!"
הגבורה, הפחדנות. אחר-כך, במיל-חמה שתחוללה לפני כשבוע שנים, הוא

הסיגנון של דור מלחמת יום-הכיפורים. כי מבין 3000 עד 5000 המפגינים, שמילאו את מיגרשה-החנייה עד גדותיו, קרוב ל-90% היו שייכים לדור זה — סטודנטים, חברי-קבוצים, הרבה צעירות, ולא מעט צעירים שנראו כאילו חזרו זה עתה משרות-מילואים באפריקה. אחדים, טוראים וקצינים, לא חששו לבוא במדים, כשהם נושאים את נשקם האישי.

האליל שהחדיל

לא היתה זאת הפגנה של פנתרים שכוונות-העונו, כימעט כל המפגינים נראו כבני צמרת, הדור הצעיר של ארץ-ישראל הראשונה, המשכילה, הבנים והבנות הרגילים לחשוב, והחושבים ללא הפסק מאז תום המלחמה.

למחשבותיו של דור זה, שימש מוטי אשכנזי השבוע כקטליזטור. זאת היתה כוונתו, ובכך הוא הצליח. את כל התהומות-העמוקות, הזעמים, התיסכור לים של שלהי-המלחמה מיקד אשכנזי כל-פי אדם אחד: מוישה מחדלסור, האליל של החדיל.

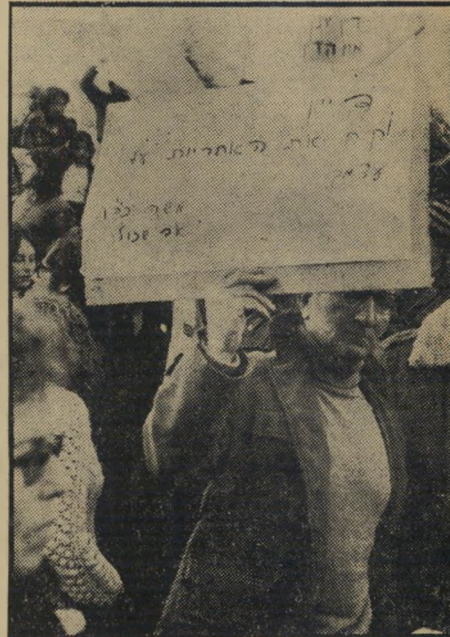
לא אשכנזי, ולא ה"כולנו אשכנזים" ש"מולו, הישלו את עצמם שמשו דיין נושא באשמה היחידה והבילעדית לשואה ש"היתה, או שסילוקו לבדו יפתור את כל הבעיות. אולם כולם הבינו, הגיונית או אינסטינקטיבית, שהיה הצעד הראשון ב"מסע הארוך לקראת התיקון. כפי שהסביר אשכנזי: דיין הוא בעל האחריות המיידית, הראשונה. אין טעם לחפש אשמים אחרים, או אחראים נוספים, כאשר האיש הנושא באחריות המיניסטריאלית הישירה נשאר בתפקידו, כאילו לא קרה דבר. כפי שקרא שלט אחר: "אם אין אחראים, אין אחריות!"

משה דיין עצמו הבחין היטב בגודל ה"סכנה, הנוקפת לו מן הסרן האלמוני מן המוצב הצפוני. הוא יום פגישה עם אשכנזי, נפגש עימו במשך שעותיים בבית פרי טי, ניסה לשכנעו לחדול ממסעו. אולם הקסם האגדתי של משה דיין, הנוקע ב-

(המשך מעמוד 11)
זש"ט הפאטטי ביותר היה קטן, נישא בידי גבר שקט בגיל-העמידה. הוא אמר: "דיין — קח את האחריות על עצמך, ולמטה, באחריות קטנות יותר, חתימה: "משה כהן, אב שכול".
זה היה הסיפור כולו על רגל אחת. אבל השלט שביטא ביותר את רוח ה"הפגנה וסיגנונה, הפיל רק שתי מילים: "מוישה מחדלסור!"

"חזור לנהל!"

הסימנות הנישאות בכל הפגנה הן סימניהם לרוחה ולטיב האנשים ה-

שלט האב השכור
"אבא נהרג, למה?"

משתתפים בה. הפעם היו כימעט כל השלטים מצוירים באופן פרטיזני, בידי חובבים, על פי יוזמה פרטית לגמרי, ורבים מהם היו בעלי הומור עוקצני.
"שר המחדל — חזור לנהל!" הכריז שלט אחד.
"הדג מסריח מן הראש!" קבע שלט שני, בשפה גסה יותר.
ושוב שלט פאטטי, קטן, שכימעט לא נראה: "אבא נהרג — למה?"
שלט מפורסם יותר הראה עוף תימאנוני, בעל רטייה שחורה: "עייפנו מניצים — הגיע הזמן שיעופו!" השלט נראה כאילו צויר בהקפדה רבה יותר, בקיבוץ. "המטבח לסח!" תבע שלט, בידי אשה. "דיין, יש גבול לשחצנות! נמאס!" תבע שלט שטודנט.
ושלט אחר, בליגלוג: "אנחנו נתפטר!" קבוצה של קיבוצניקים הכריזו בכתב: "אנו נתגבר אם דיין יתפטר!"
לידו התנוסס השלט: "לכל ביונוגר יש תחליף!"
"דיינו בדיין!"
ושלט אחר, שנראה תחילה כהכרזה עדי-תית: "כולנו אשכנזים!"

ישר מאפריקה

האשכנזי הראשי של ההפגנה, ה"איש שגרם להמולה כולה, עמד על ערימת-עפר בשולי מיגרשה-החנייה של מיש"ר ראש-הממשלה. לא היה קל לזהותו, כי מוטי אשכנזי, מפקד "המעושר-לא-נפל", אינו טיפוס בולט. הוא דומה להרבה ישראליים אחרים — צעיר ממושקף, בעל פנים צנועות, אדם הנראה כאילו הוא רגיל ל-היחבא אל הכלים.

גם קולו לא העיד עליו שהוא רגיל ל-התבלבל בהמון, ולא כל שכן להנהיג הפגנה. נות. הקהל שנהר להפגנתו התקשה לקלוט את דבריו. כי מוטי מדבר גם למיקרופון בשפה של שיחת-הולין, בקול הנמוך, ה"חדגוני והאיטי שהפך לאופנה בצה"ל מאז ימי הרמטכ"ל יצחק רבין ויורשו האיטי ו-החדגוני עוד יותר, חיים בר-לב.
היה זה הסיגנון שהתאים למפגינים —

ההתייבות על רפת הגולן
החשיך! התוכניות:

הפגין מעשי גבורה כל-כך נועזים, עד שכמה מידידיו הטובים ביותר עמדו להגיש נגדו תלונה על גילויי פחדנות. רק בשל העובדה שהם לא רצו לקלקל את שימחת הניצחון הסופי, הם זיחקו לו, ועברו לסדר היום על מעשיו.
במלחמת ההתשה היה המפקד אצבעוני מחוץ לגבולות המדינה, ואילו במלחמה האחרונה הוא היה אחראי למצב הכוננות באחת הגזרות של מדינת הגמדים.
הנה, כאשר הסתיימה המלחמה ונגמרו הקרבות, החליט גם אצבעוני להילחם. משך ארבעה חודשים תמימים הוא חיפש את האויב. בשבוע שעבר הוא גילה אותו סוף-סוף. הוא מצא מי אחראי לכל המחדל לים, השערות, השגיאות, האסונות, הקורבנות, ההפקרות והשחיתות — העיתונות.

כנס דומה. סגל הפיקוד הבכיר בצה"ל התכנס באחד מבסיסי צה"ל בדרום הארץ, בנוכחות ראש-הממשלה, שר-הביטחון, הרמטכ"ל וכל אלופי צה"ל. הכנס, שנמשך שלושה ימים רצופים, היה הראשון שדן בלחצי מלחמת יום כיפור מבחינה צבאית. השבוע הגיש ח"כ יוסף שריד את ה"שאלתה הבאה:
"נודע לי, כי קצין בכיר עמד בכנס קצינים על מידת האחריות המהימא את ה"מופקדים על מערכת הבטחון למישיגים ול"ליקויים שנתגלו בצה"ל בזמן מלחמת יום הכיפורים ועל הסקת המסקנות הנובעות מלחמתי זו. נודע לי עוד, כי הקצין ה"בכיר לא נכח בהמשכו של הכנס האמור. שאלותי הן:

● האם נכונות העובדות דלעיל?

שפע כשהוא פותח את הברז, נכשל הפעם. אשכנזי לא נשטף.
בעת ההפגנה עצמה ניגש שליטו האישי של דיין אל חלון הקומה השנייה של מיש"ר ראש-הממשלה, עקב אחרי ההתפתחות, ונעלם כל כמה דקות — אולי כדי למסור דו"ח לבוס שלו, שישב בישיבת הממשלה. דיין עצמו לא העז להראות את פניו. עשה זאת אבא אבן, שעמד שעה ארוכה ליד החלון, כאילו הוין את עיניו במראה מהנה. כאשר התפזרו המפגינים, אחרי שליוו את מוטי אל בניין הכנסת, יש מסר מיכ"ל סמלי לח"כים הנעדרים, ידעו שהפגנה תם לא תספיק להספיק את המחדלסור ה"גדול. אבל הם ידעו שהוסיפו קש גדול מאד למיטען שעל גב הגמל.
הם קיוו שזה יהיה, לפחות, הקש שלפניי האחרון.

ספורט טוטו

12x21

השבוע עלה
מינימום הפרס הראשון
ב"טוטו"
225 אלף ל"י

* * *

מינימום כלל הפרסים
חצי מיליון ל"י

* * *

דפי הסבר מחוקת הכדורגל
בתחנות ה"טוטו"

* * *

ביום ה' המועד האחרון למסירת טפסים

עשה לך מנהג קבוע -
מלא טוטו כל שבוע!

גולדה
הסוף ?

כאשר הגיעה לוועדת אגרנט, חשבה גולדה את עצמה לעדה אובייקטיבית, הרמלמדת את חברי-הוועדה על סידרי-השיל-טון, לתדמיתה, התייחסו אליה חברי-הוועדה כאל נאשמת, ולעיתים נדמה היה לגולדה שרואים בה נאשמת הקרובה להר-שעה, בשבילה, כמו בשביל דיין, היתה ההופעה בוועדה נסיון כימטט טראומטי. יתכן שבפעם הראשונה חדר לתודעתה שהתנהגותה שלה ערב המלחמה ובמלחמה עצמה היא נושא לאישום. גולדה מרה. בוירה הפוליטית מצבה צנום עוד יותר.

צמרת מיפלגתה בקועה ושסועה. השני-אות התודות חורגות עתה מעבר לאינטרס המאחד. לפני הבחירות חלמה על האפשרות לסלק את אבא אבן ממישרד-החוץ, ולשים בו את אחד מאנשי-החצר שלה (כנראה אהרון יריב), כשם ששיבצה את איש-החצר שימחה ("שקמחת זקנת"י) דיגין במקומו של יצחק רבין בושינגטון. עכשיו היו כל האופציות סתומות. כדי לשמור על דיין, עליה לשמור גם על האחרים. שילטונה האוטוקראטי התערער. הפגנת-העצמאות של יעקוב שימשון שפירא, שנהג בנאוה אישית וטרק את הדלת, פגעה בה קשה.

עליית הליכוד פגעה בה עוד יותר. בסתר ליבה יודעת גולדה שהיא סללה את הדרך בפני הליכוד, וכי ישנה עכשיו אפשרות ממשית שהליכוד יגיע לשלטון. זחלי גולדה מרה לאשה שלחמה כל ימיה בגד תנועת ז'בוטינסקי וספיחיה. משום כך מתנגדת גולדה באופן קיצוני להקמת ממשלת-ליכוד. היא יודעת שזו לא תהיה, חפצם, אלא פרוודור לממשלת-בגין.

וגרוע מכל: המצב הקואליציוני המביש, ההופך אותה תלויה בחסדי הדתיים, הל"ע ושאר גורמים, שהיא בהם להם מעומק נפשה האגוצנטרית. העובדה שהגשימה את מטרתה המוצהרת וסילקה מן הכנסת את אורי אבנרי היא רק נחמה קטנה, כשהיא תלויה עתה באנשים שהיא שונאת אותם כימטט באותה מידה — שולמית אלוגי מצד אחד, ויצחק רפאל מצד שני.

הארטום של גולדה. עד השבוע לא האמין איש שגולדה תפרוש באמת מן התפקיד. תאוות-השלטון שלה כבר הפכה לאגדה בצמרת מיפלגתה. עד כי איש מראשיה לא העז אף לרמוז על נכונותו לעמוד בראש הממשלה. כולם התחרו זה בזה בהצהרות-אמונים לגולדה, ובהכרזות של הכנעה-עצמית.

כל זה השתנה השבוע — ובפעם הראשונה חדר לחדרי-חדרים ריח של משבר אמיתי. האם עומדת המדינה בפאת תקופה חדשה?

בצמרת פשטו שמועות כאילו מתכוונת גולדה להודיע לנשיא, שאינה מוכנה לקבל על עצמה לעמוד בראש הממשלה הבאה. היו שראו בכך איוס-סרק, כדי להכניע את המתמרדים. אבל אחרים החלו מאמיי נים, לראשונה. שישנה אפשרות כזאת. שלושת הלאומים של גולדה — לא ממש-לתליכוד לאומי, לא ממשלה עם שולמית אלוגי בלי הדתיים, לא ממשלה עם הר דתיים בלי הל"ע — השאירה אופציה יחידה: ממשלה במתכונת הקודמת, בלי תנאים. ממשותה היתה מוטלת בספק חמור. אותו ספק ריחף על המשך כהונת גולדה.

באמוני חבריו הצוהלים, הכריז המפקד אצבעוני: "יש לנו עיתונות של גמדים — והם, הגמדים, כותבים על מחדלים!" והוא לא הסתפק בזה. כאשר גילה, למשל, כי גיסו מתרועע רחמנא ליצלן, עם כמה גמדים, לא היסס ובאומץ-לב ראוי להערכה מסר אותו לשלטונות.

עכשיו עליו במדינת הגמדים, רעש ור מהומה, כי הצבא, לבוש מדים, יצא למלחמה. בעיתונות.

ראש הממשלה

מימשל פסיכו-סומאטי

דפת נפוצה השמועה:

תקופת גולדה עומדת להסתיים

כאשר קיבלה לידה את התפקיד, דיברו בצחוק מהול בהערכה על "בריאות פסיכר-סומאטית". כי גולדה מאיר, שהיתה אשה חולה ערב, מותו של לוי אשכול, פרחה בתפקיד ראש-הממשלה ומילאה אותו במרץ שיכול היה לעייף אפילו את נכדה. "שביתת הגוף". כל זה השתנה אחרי מלחמת יום-הכיפורים, והמפלגה בבחירות שבאה בעיקבותיה.

גופה של גולדה כאילו הכריז שבייתה. בזה אחר זה פקדו אותה מחלות שונות, השלבקת החוגרת המכאיבה נטלה ממנה את כושר-הריכוז, דלקת-העפעפים אך הור סיפה טירדה וסבל.

אבל יותר מכל שלטה בה העייפות הנפשית. מעריציה גילו בה סימני זיקנה. היא סירבה לקחת חלק במאמצים להקמת ממשלתה הבאה, והתנהגה כמו דוד בן גוריון אחרי הבחירות של 1961. באותה תקופה היה בגוריון שבור אחרי ניצחון הפירוק של בפרשת לבון. הוא ידע שהלילה עומממה התערער. כמה ממיטב חבריו חברו כנגדו. בבחירות נחל כישלון. הוא הטיל את תפקיד הרכבת הר ממשלה על לוי אשכול, שרהאוצר, כשהצר ליה אשכול במלאכה, התייצב בגוריון בר ראש הממשלה — הסתלק כעבור שנה וחצי. התנהגותה של גולדה בשברות האחרונים היתה דומה. היא כאילו שיחקה ברוגז עם התפקיד. את הרכבת הממשלה השאירה בידי פינחס ספיר, שרהאוצר.

ידידים מפגרים. היו לגולדה סיבות טובות לחוש בחוסר-חשק לגבי תפקידה. כאשר עלתה על כס ראש-הממשלה, זינקה סופולריותה במישאלי דעת-הקהל במהירות מסחררת מכיסע-טאפס ל-80%. עכשיו בישרו מיישאלים שסופולריותה ירדה אל מתחת ל-25% — וגמצאת אף מתחת לנקודת-השפל שאליה צלל הנשיא רייצ'ארד ניקסון בעיקבות פרשת ווטרגייט. עד המלחמה היתה גולדה מרוצה מ ממשלתה, אליה התייחסה כאל גרילדים ממושמע. אולם המלחמה פקחה את עיניה, והממשלה כולה נראתה לה עכשיו ככיתה של ילדים מפגרים. היא חשה בהתמרמרות. מסני שנדמה לה שהשרים סרחו ומעלו באמונה. אפילו משה דיין, שמילא במשך זמן-מה את תפקיד נערה-שעשועים הפוליטי שלה, נתגלה כשר-ביטחון גרוע, שהעלים ממנה מידע חיוני והתנהג בקלות-דעת מחפירה.

דלילה

המושב
כל הבד

העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי
המערכת והמינהל: תל-אביב, רחוב קרליבך 12, טלפון 260134.
תאריך: 136 • מען מברק: עולמפרס • הדפוס: החדש בע"מ.
ת"א, רח' בן-אביגדור • הפצה: גד בע"מ • גלופות: צינקוגרסיה
כספי בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המרל: העולם הזה בע"מ.

רו באותה פגישה של דיין עם עורכי העיתונים. הצנזורה מחקה או חלק ניכר מהם. בעיקרם תואמים הדברים שפורסמו את הפרוטוקול כפי שפורסם השבוע. מה שלא פורסם בעיתונות הישראלית יחד עם הפרוטוקול, ושהפורסם באותה כתבה בהעולם הזה, היתה תגובתם של עורכי העיתונות הישראלית בתום אותה פגישה: "עורכי העיתונים היו מזועזעים: לפניהם ניצב אדם מוכה-הלם, שבור ומזועזע, פחדן ופסימי". וזו היתה האמת. למרות נסיגות דיין והסירידי לטשטש את העובדות ולשפץ את תדמיתו של האל שמיחדל.

מי שקרא השבוע את הפרוטוקול במי לואי, צריך היה להשתכנע, כי בניגוד ל"שמועות", היה דיין ביום הרביעי לי-מלחמה, קר-רוח, אמין ועשוי ללא חת, כפי שתאר אותו השבוע, בפרשנות לי-פירסום הפרוטוקול, עורך הארץ גרשום שוקן: "מנהיג אחראי שטעה באחדים משיקוליו החשובים ביותר, מודה בסעור יותני ומדבר בעיצומם של ימי המלחמה הקשים ביותר בגליל-לב מלא, ללא כחל וסרק, ובגישה מפוכחת לגמרי, על המציאות החמורה שהתגלתה לו..."

המסקנה המרומזת: לא נורא אם שר-ביטחון מאבד את אנשיו, העיקר שאינו מאבד את עשתונותיו.

הפירסום כמכשיר היה מבוסס על שיקול פסיכולוגי פשוט: ה"קורא היום את הדברים, אחרי שיסיפורי המחדלים כבר גרמו לזעזוע והציבור התרגל אליהם, אינו נדהם ונחרד כמו ביום הרביעי של המלחמה.

מה שחסר בפרוטוקול הם שני דברים: הטונאציה בה אמר דיין את הדברים והקצב עליהם נאמרו. איזולת היא

עם עורכי העיתונים במשרדו, שימשה ב"חודשים האחרונים עילה להרושת שלימה של רכילות ושמעות. שחלקן מצאו דרך כן גם אל העתונות העולמית. לפי שמועות אלה, "התמוטט" שר-הביטחון בפגישה זו וניתח המצב שהביא בפני עורכיה העיתונים היה כה קודר וכה חסר תיקוף עד שאחת הנוכחות בפגישה פרצה בבכי מר והופעה בסלווייה של שר-הביטחון שתוכנה לאו-תו ערב ובה עמד למסור לעם את הבשורה רוח המדות, בוטלה בהתערבותה האישית של ראש-הממשלה, אחר שאחד העורכים התקשר עימה, בכיכול, והזהיר אותה מפני העלול להתרחש.

"על אף ההכחשות החוזרות ונישנות בדבר תוכנה של אותה פגישה, לא חדלו השמועות, ובעקבות זאת תחלים שר-הביטחון להעמיד לרשות הציבור את הסטנוגרמה המליאה של הדברים שנאמרו או על ידו."

לאבד כוחות

וגם עשתונות

ה"שמועות" וה"רכילות" שהביאו את דיין לפרסם את הפרוטוקול, לא היו שמועות. היו אלה טענות מפורשות שנכתבו ופורסמו עליידי עתון אחד בישראל. היה זה העולם הזה שפירסם "שמועות" אלה על שער בתחילת חודש דצמבר 1973 (העולם הזה 1893) תחת הכותרת: "הסיפור השמור ביותר של המלחמה — דיין התמוטט ביום השני של המלחמה." (ראה צילום השער). בפנים הגיליון דווח על הדברים שנאמרו

מית' איך ואיפה התמוטט דיין

שר-הביטחון משה דיין פתח הש"ב בע בקרבות הגואים ועולים של דעת-הקהל החובעת את התפטרותו מתפקידו כשר-הביטחון בשל אחריותו המיניסטריאלית למחדלי מלחמת יום-הכיפורים, חש דיין כי המשך מעמדו בממשלה נתון בסכנה. הוא יצא למיתקפת-גד במאמץ לב"ל לום את הסערה הציבורית הרועשת ור"י תחת נגדו.

קרבות הבלמה של משה דיין נוהלו בכמה זכמה חזיתות בעת ובעונה אחת. הוא פתח בסידרה של הופעות פומביות במסד רה להציל את תדמיתו כמנהיגה הצבאי של ישראל. האחת מהן נערכה בפורום סגור, והשניה בפורום פומבי, באוניברסיטת סת בר-אילן. בפורום הסגור, הניח דיין למתדיינים להשמיע כל טענה שרצו על שגיאות, טעויות ומחדלים במלחמה. אור-לם ברגע שקם מישור, בדרגה בכ"ר רה, וטען כי דיין הוא האחראי למחדלים וכן עליו להסיק את המסקנות ולהתפטר, פסקה הסובלנות של דיין, "או הוא — או אני" העמיד את מארגיו הפרורים בפני הברירה. ואילץ אותם לסלק, מהמשך ה"ישיבה את האיש שתבע להדחתו.

בעת ובעונה אחת נמסרו לפירסום תוצאות סקר לפיו רוצה רובו של הציבור בדין כשר-הביטחון, ותומכיו של דיין בעתונות הישראלית, נחלצו לעזרתו כדי להגן עליו מזעם הציבור. אולם התפתעה העיקרית בקרב הבלמה הגדול היתה מסירתו לפירסום של פרוטוקול סודי, שהיה עד כה אחד הסודות השמורים של המדינה.

היה זה הפרוטוקול של פגישת דיין עם עורכי העיתונים היומיים, שנערכה ביום הרביעי למלחמת יום-הכיפורים, יום שלישי, ה"ר באוקטובר 1973. הוא התפרסם בכל עיתוני היום-יום של ישראל, תוך הסבר מפורש ומלא מדוע נמסר לפירסום דווקא עתה.

כתב מעריב: "הפגישה החסויה שערך שר-הביטחון ביום הרביעי של המלחמה

רע לדיין: סודי

טוב לדיין: לא סודי

ביטחון כסחורה

עורכי העיתונות היומית ביום הרביעי למלחמה, שנמסר השבוע לפירסום במאמץ לשדר את דיין מאשמות המחדלים שהורבקו לו, פירסמו של פרוטוקול זה, כפי שפורסם ובעיתון שפורסם, היה דוגמא מוחשית לכך כיצד מצפוף משה דיין על חוקי ה"צנזורה של המדינה, כשם שהוא בועט בחוקים אחרים, והוסיף את הצנזורה הצבאית למשכיר פוליטי שנחמד לשרת את האינטרסים שלו.

הדברים צריכים להיאמר בבהירות. לא היתה שום הצדקה למצו את פירסום תוכנה המלא של פגישת דיין עם עורכי העיתונים עד כה.

אבל לא ייתכן שהמידע הנמסר עליידי דיין לעורכי העיתונים יסוג כסודי ביותר משעמי ביטחון, ויארס לפירסום עליידי הצנזורה הצבאית של צה"ל, רק כשהרבר נחו לשר-הביטחון, לא ייתכן ששיקולי הסודיות והביטחון בצה"ל יקבעו רק לפי האינטרסים הפרטיים של שר-הביטחון.

בפרוטוקול דיווחו של דיין לעורכי העיתונים מה"ר באוקטובר, כלולים פרטים רבים, לעשרות, שהיו אסורים לפירסום בישראל עד לאותו רגע. אם היה עיתון ישראלי כלשהו מנסה לדווח לציבור הישראלי את העובדה כי בשלושת הימים הראשונים של המלחמה הופלו 50 מטוסים של חיל-האוויר, או כי טילי ה"פרו"ג שירו הסורים על ישרי עמק יזרעאל, כווננו בעצם לרמת דיור, אך תמסאיו את מטרותם ונפלו במקומות אחרים — היתה הצנזורה הצבאית מוחקת מיד קטעים אלה, ובמקומם היו מופיעים כנראה כתמים לבנים. אבל מרגע שהחליט משה דיין כי פירסום הפרוטוקול המלא של אותה פגישה, עשוי לסייע לשיפור התדמית שלו, מסתבר כי אין עוד בפרטים אלה כל נזק ביטחוני או מוראלי, וכי גם האויב וגם אורחיו ישראל, רשאים לדעתם. מעולם לא נעשה מיסחור ציני כל כך בנימוקי ביטחון, כשם

שששה את משה דיין השבוע. הוא הפך את מוסד הצנזורה ה"צבאית לחורא ואיטלוא, רוקן את משמעותו, הציג אותה בפני הציבור והעיתונות כמסד ששיקולי הסודיות שלו, נקבעים לפי תועלתו האישית של שר-הביטחון.

אחד הרגעים הדוממים והאנושיים ביותר של מלחמת יום-הכיפורים, היה ביום הרביעי למלחמה, בעת פגישה שקיים מפקד חיל-האוויר, האלוף בנימין סלד, עם עורכי העיתונים היומיים. הוא ניצב בפניהם, שליו ובסחו, הסביר להם בקור-רוח את מצבו ומבצעיו של חיל-האוויר במלחמה. בין השאר סיפר להם גם על מטוס קרב ישראלי שהופל אותו בוקר בשמי סיני ושעתה מחפשים אחרי טייס ונווט.

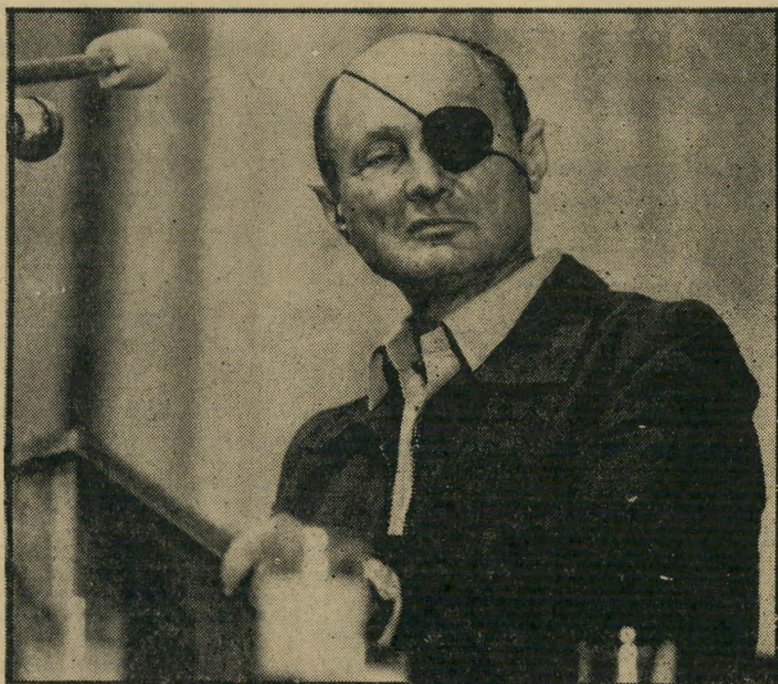
איש מהעורכים לא ידע כי באותם רגעים התחוללה דרמה איומה בנפשו של מפקד חיל-האוויר, שהוא ניסה בכל כוחו לא לתת לה ביטוי פני. הטיס שהופל בסיני אותו בוקר היה בנו. גם כאשר, באמצע סקירתו, נכנס מישור לחדר, והשיט לו פתק לעיון, נשאר האלוף פלד קר רוח. הוא רק סיפר לעיתונאים מדוע הופסק: "קיבלתי כעת דיווח מנניין... הטיס והנווט שלנו שקפצו היום בסיני, מצבם טוב. הם בריאים ושלמים והם מוטסים בפונה חזרה לטיסת שלהם."

האלוף פלד עמד להמשיך בסקירתו, כאילו לא מדובר בסיפור הצלתו של בנו שלו, אלא שאו התערב שר-הביטחון משה דיין, שנכח בפגישה והסביר לעורכים: "הטיס הוא בנו של בני". עד ליום שיש ליפני שבוע היה אסור לאזרחי ישראל לדעת סיפור זה. למרות שהוא היה ידוע לכל כתב צבאי בישראל, איש לא הורשה לפרסמו. הצנזורה הצבאית מקפידה מטעמים ברורים ומובנים על איסור פירסום שמותיהם של טייסי הקרב בשירות. עיתונאי ישראל, המתמרמרים ומתקוממים נגד מחזקות ופסילות חסרות הצדקה והגיון של הצנזורה הצבאית, ודאי שלא התלוננו על איסור מעין זה. הם יכלו להבין כי נוכח הסכנה הקיימת כי בנו של מפקד חיל-האוויר עלול ליפול בשבי האויב, באחת מגיחות המיבצעים שלו, חובה ביטחונית היא למנוע מהאויב כל מידע על כך.

אלא ששיקול ביטחוני רלבנטי זה, לא היה קיים עוד השבוע. הסיבה: ביטולו שירת את מטרותיו הפוליטיות של שר-הביטחון משה דיין, ומרגע זה לא היה עוד כל סיכון ביטחוני בפירסום. היה זה אחד הקטעים מפרוטוקול פגישתו של משה דיין עם

הבעות רוגז, עצבנות וקוצר רוח על פניו של שר הביטחון משה דיין, בשלוש תמונות שצולמו בעת הופעתו השבוע בהרצאה בפני הסטודנטים של אוניברסיטת בראיילן. היתה זו ההופעה הפומבית הראשונה של דיין מאז המלחמה, בה ניסה להגן על עצמו ודנקות את עצמו מאשמת המחדלים, והיא השתלבה במיתקפה הגדולה שפתח בה דיין השבוע

כדי להגן על מעמדו. בהופעה זו ניסה דיין לגמד את עוצמת מחדל המודיעין ערב המלחמה באומרו: „היו לנו שני כשדונות בהתחזת המלחמה. ראשית, הופעתנו. ושנית, לא היו לנו די כוחות בחזית. זה לא נכון יהיה לומר כי הם נפלו עלינו כרעם ביום בהיר, אך האמת

היא שהופעתנו. כאילו מרוכר בדבר של מה בכך. באותו מעמד תירץ דיין את סירובו להתפטר בכך שהתפטרותו כמוה כהודאה שמשוהו לקוי בצח"ל וכי הוא צריך לחמתין עד לממצאה של ועדת אנרגט. שני תירוצים מגוחכים אלה, רק הכחירו עוד כמה מנסה דיין להיצמד לכסאו.

משרד הביטחון, מדוע בוטלה הופעתו של דיין אותו יום בטלויזיה: „לקראת סיום פגישתו עם העורכים, קיבל שר הביטחון פתק דחוף, שבו נמסר לו על סיבוב מסויים באחד הפיקודים, שהצריך את התערבותו הישית. דיין החליט בו במקום לצאת מיד לאותו פיקוד וכיוון שכך ביטל את ההופעה בטלויזיה. הוא התקשר עם לישיבת ראש הממשלה, שם נמצא אותה שעה האלוף יריב ובקש מיריב להופיע במקומו בטלויזיה.“

הסבר זה, אפילו הוא נכון ביסודו, תפור בחוסים גסים. האלוף יריב לא הופיע במי קומו של משה דיין בטלויזיה באותו יום. האמת היא כי באותו יום, במקום נאמו של דיין בטלויזיה, שודרה מסיבת עיתונאים היה של האלוף יריב עם עיתונאי החוץ בבית סוקולוב, שעמדה להיערך ממילא עם התמונות של האלוף יריב באותו יום לאחר אי לעניין ההסברה.

אבל אפילו נכונות טענות דוברי דיין, אין זה משנה את העובדה היסודית על הרושם הקשה שהשאירו דבריו באותה פני שה מפורסמת על עורכי העיתונים. עובדה היא שעורך „יריעות אח" רונת" טילפן אל גולדה כדי למנוע את הופעתו של דיין בטלויזיה, חנה זמר, פרצה בבכי בעקבות אותה פגישתה. היא אומנם לא עשתה זאת באותו מעמד, אלא כאשר נפגשה לאחר מכן עם שרה-אוצר פנחס ספיר. ספיר עצמו העיד על כך רי אישר זאת.

המטרה העיקרית של פירסום הפרט טוקול היתה להוכיח כי דיין לא התמסס בהופיעו בפני העיתונאים.

דבר זה לא היה צריך להכחיש, כי איש לא טען זאת. כאשר הופיע דיין בפני העיתונאים ביום הרביעי של המלחמה, הוא היה כבר אחרי ההתמוטטות. באותו יום, ה"ר באוקטובר, הוא צריך היה כבר להתארש ולהיות אופטימי, שכן אותה שעה כבר הצליחו כוחות צה"ל ברמת-הגולן לה" דוף את הטנקים הסורים אל מעבר לקו הפסקת האש ולכתר את עיקר הכוח הסורי בכיס חושנייה. בדרום כבר ירצבו קוויים חדשים מזרחית לתעלת-סואץ ולא נראה היה כי המצרים עומדים להמשיך בהתקדמות לעבר תל-אביב.

אבל המצב היה שונה לחלוטין ביום השני למלחמה, ה-7 באוקטובר, הוא היום בו התמוטט דיין.

נסיגה

לעומק סיני

לא צריך להיות בעל אבחנה דקה ב" מיוחד כדי לגלות סתירה כביכול בין שער גיליון העוסק הזה שסיפר על התמוטטותו של דיין לבין כתבת השער שפורסמה באותו גיליון.

השער טוען: „דיין התמוטט ביום השני למלחמה.“ ואילו הכתבה בתוך אותו גיליון מתייחסת לפגישתו של דיין עם עורכי העיתונים ביום הרביעי למלחמה, תוך ציון מפורש של התאריך בו נערכה. לא היתה זו טעות דפוס או שגיאה. זאת היתה הדרך התייזה לגלות לציבור שמץ ממה שניסו להסתיר ממנו.

בעוד שהצנזורה התירה לפירסום חלק מהדברים שאמר דיין בפגישתו עם עורכי העיתונים, לא ניתן היה לפרסם בתחילת חודש דצמבר את הסיפור המלא על מה שאירע לדיין ביום השני למלחמה, כאשר תמונת המצב בחזיתות היתה שונה לחלוטין מאשר יומיים אחרי-כך.

באותו יום הצליחו כוחות השיריון הסור רים לשטוף כמעט את כל רמת-הגולן. טנקים סורים ניצבו במרחק לא רב מגשר בגות-יעקב ומעל שפך הירדן אל הכינרת. היתה סכנה ממשית שהטנקים הסורים יחד" רו מעבר לקו הירוק אל עמק החולה ול" כיוון עמק בית-שאן ועמק יזרעאל.

המצב בחזית הדרום היה אותו יום אקוטי לא פחות, שעה שנעשו ניסיונות גואשים להציל את שרידי החיילים הנצורים בקו המעוזים.

דיין, שלא נטל חלק בניהול הקרבות, יצא אותו יום למפקדת פיקוד-הדרום, לא הרחק מקו החזית. שם, הוא נתן למפקדי החזית מה שכונה בתואר „עצות מיניסטריאליות.“ בין העצות האלה היו העצות הבאות:

● לנטוש את המעוזים ולא לנסות לחלץ את הנצורים בהם.

● לסגת אל קו ההרים — לא למרחק של 5 ק"מ מקו התעלה, כפי שאמר דיין (המשך בעמוד 16)

לקרוא את הפרוטוקול, מבלי לזכור מתי נאמרו הדברים. הם נאמרו בתום שלושה ימים, בהם הוסתרה האמת העגומה בחזיתות מעיני האומה, אחרי שנעשו ניסיונות עלידי דוברים רשמיים לצייר תמונה ורודה של המצב ולטען תיקוה כי המיפנה במערכה הוא עניין של שעות בלבד. באותו יום עצמו הופיעו העיתונים ביש" ראל כשכותרותיהם הראשיות מבשרות על התקפות-נגד של צה"ל ועל הצלחות שנחל צה"ל בכל החזיתות. והנה, בא שר הביטחון, האיש שבעיני עורכי העיתונים היומיים בישראל הוא האורקול של הביטחון הלאומי, ומשמע באוזניהם חזות קשה (לפי המצוטט בפרוטוקול):

„כל קו המעוזים פונה... אין קו מעוזים... ויתרנו עליו... אין לנו יכולת לזרוק את המצרים לצד השני... איננו יכול לומר שהמצב ייגמר בזה שאיננו זורקים אותם, ובוה שאנחנו צריכים להיערך בקוויים אחרים. ייתכן שנצטרך למצוא לנו קוויים יתור קצרים, יותר נוחים, עם מיכשולים טופוגרפיים שנוכל לעמוד בהם יותר טוב... כיוון שפתוחה בפניהם (בפני המצרים) הדרך לעבור את התעלה דרומה לצד שארם א" שייה לאבו רודס... איננו יכולים לבנות על זה שחיל-אוויר יוכל למנוע זאת!“

או „אני חוזר ואומר: הערכתי האישית היא שאי-שם, בין התעלה, שבליש הה של סיני, לפני רכסי ההרים, נייצב קו שהם לא יוכלו לעבור אותו... ייתכן שהיה יהיה הקו וייתכן שלא יהיה כל קו... אשר למר" כיה הכוח שלנו, לטווח ארוך צריך להמשיך לבנות אותה. יש סכנה למדינה קטנה של פחות מ-3 מיליון איש להישאר בלי כוח. היו לנו כך וכך טנקים ובקלות יכולים לרדת במיספר. יכולים להישאר בקרב אחד בלי טנקים, בלי מטוסים — ואז לעזאזל האגם המר והאגם הלא מר. קודם כל יש לנו מדינת-ישראל!“

עורך מזועזע

טילפן לגולדה

לא הם רק ציטוטים מספר מהדברים שאמר דיין באותה ישיבה, שחיכו בהלם את האורחים ויצרו באזניים מהם את הרושם שדיין התמוטט. למרות כל נסיונות ההכחשה והטיטוש אי-אפשר למחוק עוב" דות אלה. „השמעות“ וה„רכילות“ בדבר עורכת עתון שפרצה בבכי כתוצאה מדברים אלה, ועורך עתון אחר שמיהר להתקשר אל ראש-הממשלה, כדי למנוע את הופעתו של דיין בטלויזיה, אינם פרי דימיון אלא דברים שהיו במציאות.

במהלך כל הפגישת עם עורכי העיתונים חזר דיין מדי פעם על כוונתו להופיע באותו יום בנאום לאומה בטלויזיה, כדי לבשר לעם את האמת על המצב בחזיתות.

אמר דיין: „אני ביקשתי את הפגישת ההאת כדי שאנחנו לא נהיה בעולמות שור נים. אני רוצה לבוא הנה ולומר את האני" פורמציית המדוייקת והמחלטת והיום בטל" וויזיה לומר זאת לציבור. לא לומר כל מה שאמרתי כאן, אבל אל להשאיר פער של טיוח ואי-אמת.“

כאשר סיים דיין את הרצאתו ולעורכי העיתונים ניתנה האפשרות להציג שאלות, לא יכול עורך ידיעות אחרונות, הד"ר הרצל רוזנבלום להסתיר את ההדעושתו והוא פנה אל דיין בהתרגשות: „אם מה שאמרת לנו תגיד הערב בטלויזיה פירושו רעידת אדמה בתודעה של העם בישראל, של העם היהודי והעם הערבי.“

אלא שדיין לא חזר בו מכוונתו להופיע בפני העם בטלויזיה. הד"ר רוזנבלום, מחותמי מגילת-העצמאות של המדינה, היה כה מזועזע מאפשרות זו, עד שהחליט להת" קשר טלפונית עם ראש-הממשלה, גולדה מאיר, ולהזהירה מפני הסכנה הטמונה בהור פעתו של דיין במצב זה בטלויזיה.

ואומנם, הד"ר רוזנבלום טילפן מיד אל ראש-הממשלה ושחזר עמיה בעניין זה. אי אפשר לדעת מה אמרה ראש-הממשלה למשה דיין בעקבות אותה שיחה. אבל דבר אחד ברור: משה דיין לא הופיע אותו ערב בטלויזיה.

עורכת „דבר“

פרצה בבכי

השבוע, כדי להכחיש את הטענה כי דבר איתה שיתה שניהל הד"ר רוזנבלום עם ראש-הממשלה, הסביר דובר

שערוריית השנה:

עם קצת עזרה מן החברים

מכירים את השיר של החיפושיות "עם קצת עזרה מן החברים..."? יהודי אחד לא חדל מלפזם את השיר הזה יומם ולילה. שמו אברהם גולדשטיין, ושם הידיד שלו פינחס ספיר, גולדשטיין ושותפו, יעקב וסלר, היו ממקימי מיפעל הטכסטיל סיבי דימונה. המיפעל הסתבך בהפסדים של 20 מיליון לירות, חובות של 40 מיליון לירות לבנק לפיתוח התעשייה הממשלתית, ועמד להימסר לכונס-הנכסים. היו ריונים רבים כי ה"הפסדים לא גובעים דווקא מחוסר הצלחה עסקית, אלא מעסקות בין בעלי המניות לבין קונים שונים של התוצרת ולבין המוכרים של חומר הגלם, חוטי דיאולן לופט שנמכר לסיבי דימונה במחיר גבוה בהרבה מהמחיר הבינלאומי.

אבל גולדשטיין הוא ידידו של ספיר. אי לכך, במקום לקחת ממנו את המיפעל של עמד להיסגר, ולחייבו לשלם את ההפסדים מרכוש אחר, או לחקור מדוע הפסיד ה"מיפעל, או לכל הפחות לקחת את המיפעל

סרטים '73:

מי הרוויח,

מי הפסיד

הטבלה שפורסמה במדור זה בשבוע ש" עבר עוררה תגובות רבות של אנשי מיקצוע, שטענו נגד מהימנות הנתונים. הטבלה היא של משרד-המיסטריות-ע"י שיה הוואסר כלשונה. אם חסרו בה כמה סרטים שהוצגו בשנת 1973, הרי האשמה במישרת זה. אולם כיוון שהיא הביאה רק את ההכנסות מהצגות בישראל, נותן ה" דבר תמונה בלתי-נכונה לגבי כמה סרטים, ולא רק לגבי קזבלו, שידוע כי נמכר טוב בחו"ל.

בדרך-כלל אפשר לומר כי ככל שהסרט הישראלי עושה יותר כסף בארץ, הוא יעשה פחות בחו"ל. הסיבה: רק קהל ישראלי הולך בהמוניו לסרטים כנורית או הבלש האמין שוורץ. כאשר, למשל, סרטו של אפרים קישון השוטף אזוראי הוצג בניו-יורק, משך חמישה ימים, היה זה מול גדול שלחשה ימים היה הקולנוע סגור לרגל שיפוצים, שכן כימעט איש לא בא. יתר על כן: הביקורות היו קטלניות, ושאלו כיצד מעז משהו להביא דברים כאלו לפני אנשים תרבותיים. דווקא סרטים ישראליים משובחים, כמו אורח בעור נה המתה או בן-גוריון זוכר שלא הצליחו לחלוטין בארץ, נמכרים בהצלחה בחו"ל.

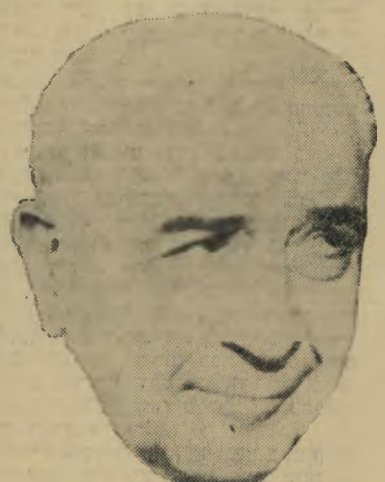
השוטר אזוראי לישראלים בלבד

מעריב ירכוש

את הכורכים

אחת הכריכות הגדולות בארץ, הכורכת את מרבית השבועונים וכן את ספרי הר" צאת עם עובד, עומדת להימכר למעריב. מעריב זקוק לכריכה לצורך הוצאת הר" ספרים שלו. הכריכה, הכורכים שמה, תי מכר כנראה במחיר של 4 מיליון לירות, והיא כוללת שתי מכונות-כריכה חדשות ומכונה השווה 1.5 מיליון לירות. הכריכה שייכת לקבוצת כורכים, שעבדו בדפוס דבר ופרשו משם לפני כמה שנים. הם מוכרים את העסק עכשיו בגלל הוצאת-השכר הגדולה.

שירימו את הממוצע האינטלקטואלי של העיר. הקבוצה מוכנה היתה להפסיד שרוול ולעזור לראשי-העיר ברימום החלק הרוחני של עיר, עליידי העתקת מקום מגוריה לעיר הנוחות. אולם — אללי! — שהרי ידוע כי אינטליגנטים אין ה" פרוטה מצוייה בידיהם לצורך בניית ו" לות. לאחר דין ודברים נמצא הפיתרון: הקבוצה תקנה חלקות חקלאיות, ש-

ראשי-העיר נבו תרבות באקשיש

מחיריהן זולים כידוע, ולאחר מכן ידאג ראשי-העיר לשנינו יעוד הבנייה שלהם, עד שתותר הקמת וילות עליהן.

חיש קל נמצאה החלקה האמורה ליד שדה-התעופה, בת 27 דונם לערך, אשר נמכרה לקבוצת האינטליגנטים במחיר של 27 אלף לירות הדונם. 27 החלקות נמכרו צ'יק-צ'ק. לאחר הכנישה, לפני שמונה חודשים, עשתה העירייה את חל" קה בהסכם, ובימים אלו עומדת הווע" דה המחוזית לבניין-ערים לאשר את ב"י טול השימוש בשדה-התעופה לצרכים חקלאיים, וכן לאשר את הפיכת יעוד הקרקע מחקלאי לעירוני.

ברגע שתתחום על כך הוועדה, יהיה מחיר הדונם 270 אלף לירות.

מעשה מופלא

באינטלקטואלים

שירוויחו 1000%

תוך שנה

ליד איזור הווילות כפר-שמריה, סמוך להרצליה, מצוי שדה-תעופה קטן, המ" שמש טיסות למטרות ריסוס. בין שדה התעופה וכפר-שמריה מצוי שטח חקלאי בן 27 דונם.

כפר-שמריה עצמו, מקום מגורי אביי ריי-המשק והפקידות הממשלתית, הוקם בשעתו ככפר חקלאי, בעל משקיעור. המונה משקיעור פירושו משק העזור ל" הקים וילה על קרקע חקלאית, האסורה לבנייה.

והנה נקבעו יחד כמה עורכיידין, רופ" אים, קציני צבא-קבע וכן כמה עתונאים ואינטלקטואלים אחרים. חבורה זו באה בטרוניה לראשי-עיריית הרצליה, יוסף נבו, על שעירו דלה בכוחות רוחניים,

הבורסה

איך להרוויח 25% תוך שבועיים

אם יכריז מחר שרה-האוצר כי תוך חודש יהיה פיתוח, לא יפתע איש. ישראל היא המדינה היחידה בעולם בה מכריז שר הפירסומות והדואר, שימעת פרס, כי בעוד שישה שבועות יעלה את מחירי האסימונים. התוצאה: הכל צוברים אסימונים, מכריחים את השר הפטפטן להעלות את המחיר מחר, כדי להחזיר את האסימונים לשוק. או, למשל, כאשר האוצר רוצה להרע את תנאי סידרות אגרות-החוב שהיא מוציא. במי הוא מתייעץ? בשלושת הבנקים הגדולים. ממש לתת לחתול לשמור על השמנת. התוצאה: תוך ימים אחדים מסתער בנק לאומי, בעיקר, כשעוורים לו גם גורמים אחרים, וחוטף כל אגרות-החוב הנמצאת בשטח. בסך הכל נקנו תוך כמה ימים אג"ח ב"50 מיליון לירות.

הבהלה מכריחה את האוצר להודיע מהר על הרעת התנאים, ושערי האגרות הישנות עולות ב"25% לערך. בנק לאומי ורעיו מרוויחים תוך שבוע שבועיים 25% על 50 מיליון לירות — 12.5 מיליון לירות. וכיוון שהרווחים הם על ניירות-ערך הנמ" כרים בבורסה, הרי לפי החוק הם פטורים מכל מס.

לא שהדבר עבר בלי תגובה. נגיד בנק ישראל, שקרא השבוע שוב לאזרחי ישראל להוריד את רמת-החיים, הודיע כי יבקש מהבנקים לספר לו אם עשו מעשים רעים כאלו. יכול להיות שהנגיד, משה זנבר המהלל, אף יגיד למנכ"ל לאומי, ארנסט יפת, "נורונו".

אבל לא יותר. שהרי יפת, יחד עם גיטר מדיסקונט, אישרו לפני שנה לזנבר דירה בתנאי-חיים על חשבון משלם-המיסים. כאשר ישבו יחד בהנהלת הבנק לפיתוח התעשייה.

דין התמוצט

(המשך מעמוד 15)

בפגישה עם העורכים, אלא למרחק של לפחות 30 ק"מ, ואולי גם הרבה יותר, מתוך הנחה שקרבות הבלימה עם הטנקים המצריים יערכו אי-שם בתוך סיני על-ידי אוגדות המילואים שנמצאו בדרכן לחזית.

לסנת גם מקווי ההגנה בחוף מיפרץ-סואץ ולהתרכז בהגנה על שארם אי-שיח. למזלה של מדינת-ישראל ולמזלו של דין עצמו, לא קיבלו מפקדי צה"ל את "עצותיו המיניסטריות" האלה של שרה-ביטחון. הם האמינו בכוחו של צה"ל יותר משהאמין בו שרה-ביטחון ולבסוף של דבר הסתבר כי עצות הנסיגה שלו היו מוגזמות ומיותרות. כאשר יגיע היום וניתן יהיה לספר את הסיפור המלא על התמוטטותו של דין, ספק אם דין יהיה מאושר ביותר מפירסום דברים שאמר באותו יום. הם בהחלט אינם תואמים את התדמית שהוא רוצה לבנות לעצמו בציבור, של אדם מפוכח, שקול וקר רוח. שאני איש אחר בישראל המסוגל ומוכשר להחליפו כשרה-ביטחון.

אווירה של

דיכאון וקדרות

התמוטטותו של דין ביום השני למלחמה היו השלכות עקיפות בלבד על המצב בחזיתות. אבל התנהגות היש-רתה מצב רוח עגום על המפקדים בחזית. בתחקירים שנעשו עוד בתקופת המלחמה לכמה מפקדים, ייחסו כמה מהם לשרה-ביטחון חן השראת אווירה של דיכאון וקדרות סביבו בשעות הקריטיות של המלחמה.

על כל אלה אין הפרוטוקול שהותר ל" פירסום השבוע מלמד דבר. לעומת זאת הוא מלמד דברים שונים לגמרי, שיש בהם כדי להעמיד בספק את תבונתו הצבאית ואת כושר הערכת-המצב של האיש המוסקד על ביטחונה של ישראל.

בפגישתו עם עורכי העיתונים אמר דין בין השאר: "אני אומר אחת מהשתיים: או שהייתי מרגיש בתוך ליבי רפיון — אז הייתי מתפטר תוך חמש דקות; או שיש בעיה שאני מסתכל עליה לא מהצד אלא מבפנים, ואני מאמין באמונה שלימה שאני יודע מה הדרך לספל בה כדי שייצא לנו טוב."

והנה, באותו מעמד בו טוען דין כי הוא מאמין שהוא יודע איך לספל בבעיה כדי "שייצא לנו טוב", קובע דין כמה הנחות לגבי המשך המלחמה, שהופרכו לחלוטין תוך ימים מיספר. אמר דין:

- "אינני חושב שיעברו עשרה ימים ואחרי-כך הענין ייגמר. אני חושב על זה בקטגוריות של כוחות שיש להם עוצמה כזאת, ויש להם רצון קבע להשמיר אותנו. זה יפסק כשהעוצמה תיגמר. צריך לבנות קוויים. לרכוש לעצמנו עוד מטוסים, ולבנות עוד טנקים כדי שהעוצמה שלנו תהיה כזו שייכל לנו טוב."
- "אני לא חושב שאנחנו עומדים בפני גמר הלחימה בעוד ימים אחדים."
- "נצטרך לעשות קורסים מזורזים, לתת לצבא לעבוד בקצב מלחמתי כדי ש" נוכל למלא את השתיקה של הכוח. שיהיו לנו כלים טובים וכוח שיכול להחזיקם כדי לא לאבד את שווי המיסקל של ישראל."
- "נצטרך לגייס לא רק מילואים, אולי גם גילים יותר בוגרים ששיחררנו קודם... יש לראות את הדברים לטווח ארוך."
- "איננו זורקים — כי איננו יכולים לזרוק — את המצרים לצד השני של ה" תעלה..."
- "אינני חושב שזה היה הדבר הטוב ביותר לעבור את התעלה... יהודי כמנני, פראקטי, מנהלל, היה שואל: ומה אחר כך? נזרוק אותם וישראו 150 מטר מהצד השני?"

פירושים של דברים אלה הוא כי ביום הרביעי למלחמה גיבא דין חזות שחורה וחזה כי רק לטווח ארוך יוכל צה"ל לשקם את עצמו מהמכות שספג בימים הראשונים של המלחמה. הוא גם לא העלה את על דעתו כי צה"ל מסוגל לפרוץ מערבה ל" תעלה ולהצליח לכתר את הצבא המצרי. בצורה פרוידיאנית יישם דין את מש" מעות המכה שהוכה צה"ל בימי המלחמה הראשונים לתחום הקרוב לליבו: הולילה במסעדות פאר.

מעיד הפרוטוקול שמסר דין לפירסום: שרה-ביטחון נשאל: איך תוכל מדינת ישראל לעמוד בנטל מבחינה כלכלית אם לא תהיה הפסקת-אש?

השיב דין: "...אני לא חושב שחיים ברמה של לוקסוס. אבל בתקופת מלחמה יכול הציבור בארץ לעשות מאמץ כלכלי. אישית, אם לא אוכל מוס שזקלד שנתיים

בחירות בהסתדרות

בעוד 5 שנים

מתגבשת בהסתדרות ההחלטה להגשים סוף-סוף את ההצעה להפריד בין הבחירות לכנסת ובין הבחירות להסתדרות.

קרוב לוודאי שמסיבה זו תהיה הפעם קדנציה של חמש שנים למוסדות ההסתדרות, כך שהבחירות הבאות בהסתדרות תירענה שנה אחת אחרי הבחירות לכנסת. ההחלטה הרשמית על כך נדחתה למועד מאוחר יותר.

מיניסטרי

לחיילים משוחררים?

שרהעבודה יוסף אלמוגי עומד להציע לראש-הממשלה להקים מיניסטריון מיוחד לחיילים משוחררים, שירכו בתוכו את כל הטיפול בבעיות החיילים המשוחררים. הנוגעות למישרדי הביטחון, העבודה, הוצר והשיכון.

שרהביטחון, משה דיין, עימו שוחח אלמוגי בנושא זה, מתנגד להצעה, ועומד להציע לראשיהממשלה כי ימונה סגן-שר מיוחד במישרדיהביטחון לבעיות אלה, אשר ירכז בידו את כל הפונקציות אותן רוצה אלמוגי להעניק לשר.

צפוי קרע

עם סינגאפור

יחסיה של מדינת-ישראל עם סינגאפור עומדים כנראה בפני תפנית גורלית. כמה עסקאות, שנערכו לאחרונה עם מדינה אסיאתית זו, שישראל אימנה את צבאה, עומדות להתבטל.

פקיד ממשלתי בכיר, שנשדח לסינגפור בתפקיד רשמי עדימנת להחליף פקיד אחר, עומד לעזוב את המדינה לאחר שהייה קצרה ביותר.

מאבק בצמרת

הפלסטינית

האסיפה הלאומית הפלסטינית נדחתה בגלל חילוקי-הדעות בתוך צמרת אירגוןהשיחורור-הפלסטיני, על פי הקווים הבאים:

● עראפאת וסגנו, אברעיאר, מוכנים להקמת מדינה פלסטינית בגדה וברצועת-עזה, תוך הסדר עם ישראל.

● ג'רנג' חבש מתנגד לכך רשמית, אך לא בצורה קיצונית. זהו גם עמדת חורת-מח, מהחזית העממית-המוקרטית.

● יסודות קיצוניים יותר, הממונים עלידי קואפי, מתנגדים בצורה פעילה, והם נתמכים על-ידי המנהיגים המקומיים במחנות-הפליטים בלבנון, החרש-שים שבמקרה של הסדר פלסטיני-ישראלי לא יוכלו הפליטים לחזור לארץ.

● חלק מצמרת אירגוןהשיחורור תומך בקו הקיצוני, מתוך תיקוה שזה יעזור לו להיבנות על חשבון עראפאת ואנשיו.

"הצופה" הפוך

לשבועון

הביטאון היומי של המסד"ל הצופה, עומד כנראה בפני סגירה.

בגלל קשיי מימון ומיעוט קוראים, שוקי-דים עתה ראשי המסד"ל את האפשרות לסגור את העיתון ולהמשיך להוציאו לאור כשבועון.

מישרד-החוז - בחוז

אנשי ההסברה של מישרד-החוז התמרמרו השבוע על העובדה שכנסת הסברה על מדיניות-החוז של ישראל נערכו לאחרי רונה ביוזמת מרכז-ההסברה ולא שיתוף אנשי מישרד-החוז.

לעומת זאת דאגו אנשי מרכז-ההסברה לשתף בכנס שנערך בירושלים את ח"כ יצחק רבין, ואילו בכנס שנערך בתל-אביב הופיע דווקא שר-החינוך יגאל אלון.

"התנגדות פאסיבית"

בעירית תל-אביב

תופעות של "התנגדות פאסיבית" מצד מנהלי מחלקות בעיריית תל-אביב כלפי הממונים החדשים עליהם, התגלו בימים הראשונים לשליטתה של ההנהלת העיר החדשה בראשותו של ראש העיר שלמה ("ציקי") להט.

כמה ממנהלי המחלקות בעירייה, שהם מנאמני מפלגת העבודה כמשך שנים, מכריעים בצורה זו את מחאתם על המהפכה שהתחוללה בראשות העיר. כך למשל, כבר פרץ סיכסוך ראשון בין עורכי-הדין חיים דופקין, איש הליכוד, לבין אחד ממנהלי המחלקות החדש כאיש מפלגת העבודה.

הראשון מבין הפקידים הבכירים בעירייה שיפרוש אחרי חילופי השלטון, יהיה מהנדס העיר, אל"מ (מיל.) ירחמיאל דורי, בנו של הרמטכ"ל הראשון של צה"ל יעקב דורי, לפרישתו אין כל רקע פוליטי.

מגעים סודיים

ישראל-פלסטין

מוזה זמנימה נערכות בכל רחבי העולם פגישות בין נציגים פוליטיים פלסטיניים ובין נציגים חצי-רשמיים ישראלים.

הפלסטינים מדכנים עתה להיפגש כימעט עם כל ישראל, אך מקיימים חרם על אנשי מפ"ם. המשתתפים בפגישות בצד הפלסטיני הם תמיד תומכי "הקו המר" כוז" של עראפאת.

אברהם אגמון

ימשיך באוצר

מנכ"ל מישרד-האוצר אברהם אגמון, שהיה אמור לפרוש משירות המדינה ולהתמנות כמנהל החברה החדשה החברה לישראל ב, יישאר כנראה בשירות המדינה.

הוא ימשיך להיות מנכ"ל האוצר גם אחרי הרכבת הממשלה החדשה.

אליהו שפיזר

להנהלת "עמידר"?

עם כישלון המערך בבחירות לעיריית תל-אביב, נוצרו כמה בעיות פרסונאליות חמורות, סביב מציאת תפקידים ומקורות-פרנסה לכמה מאנשי הנהלת-העיר לשעבר. כך, למשל, מנסה עתה הגוש המפא"י ב-

עבודה, למצוא מישרה הולמת לאלהו שפיזר, מי שהיה אחד מסגניו של הושע רבינוביץ'. נראה כי יעשו מאמצים להכניסו לשפיזר את הנהלת חברת "עמידר".

"מוחארים"

במישרד העבודה

הגילויים על התנאים הכספיים, שהוענקו מטעם מישרד-העבודה למנכ"ל המישרד, אריאל גוראל, עורר רו סערה בקרב עובדי המישרד.

גוראל, שבבעלותו דירה ומיגרה בחיפה, קיבל בשכונת רמות בירושלים דירה במחיר של 105 אלף ל"י (שוויה: כיום הוא רבע מיליון ל"י), עם משכנתא של 35 אלף ל"י, הלוואה תקציבית של 15 אלף ל"י, והלוואה עומדת של 7.5 אלף ל"י, אשר תהפוך ל- מענק כעבור עשר שנים.

הסידורים הטכניים להעברת הדירה ו- לקבלת החלטות נעשו בקצב מהיר ביותר, עקב האפשרות שהמנכ"ל לא ימשיך בתפקידו עם חילופי השרים במישרד-העבודה.

ברית-שחייה בביתו

של שמחה דיניץ

מישרד-החוז הישראלי אישר תקציב מיוחד לבניית בריכת-שחייה בביתו של שגריר ישראל בארצות-הכרות שימחה דיניץ, בושינגטון.

דיניץ, שהגיש את הבקשה לבניית הבריכה, ביקש גם להתקין בכל חדרי ביתו מערכת סטראופונית והמין פסנתר כנף.

האמריקאיות יציפו

את שוק המכוניות

שוק המכוניות המשומשות בישראל עומד להיות מוצף בשפע של מכוניות אמריקאיות גדולות, עם תחילת התלתן של המכוניות האמריקאיות שברשות קציני צה"ל במכוניות הסכוניות וקטנות יותר.

הדבר יגרום, כנראה, לזריחה ניכרת בי מחירי המכוניות האמריקאיות המשומשות, שירדו כבר בלא הכי בעקבות העלאת מחיר הדלק.

חישובים שנעשו הוכיחו כי במחיר ההחלפה של המכוניות הגדולות למכוניות הסכוניות יותר, ניתן היה לכסות את ההפרש בצריכת הדלק בין שני סוגי המכוניות למשך כ-50 שנות-נסיעה במכוניות הגדולות.

חברות הדלק

יספקו דלק

ממשאיות

חברות שיווק-הדלק, 19, דלק וסנוול, עיבדו תוכנית חירום לאספקת דלק לצרכנים, למקרה שבעלי תחנות הדלק יחליטו להשבית שוב את תחנות הדלק שלהם.

עדיפי תוכנית זו יוצאו בימי השביתה מיכליות דלק, שרובן שייכות לחברות, די-כבישי הארץ, וספקן בצמתים דלק לנהגים מתוך המיכליות.

עורך המישנה של

"דבר" לושינגטון

עורך המישנה של "דבר", דוד פדחצור, עבר לושינגטון לתפקיד בכיר מטעם משרד-החוז.

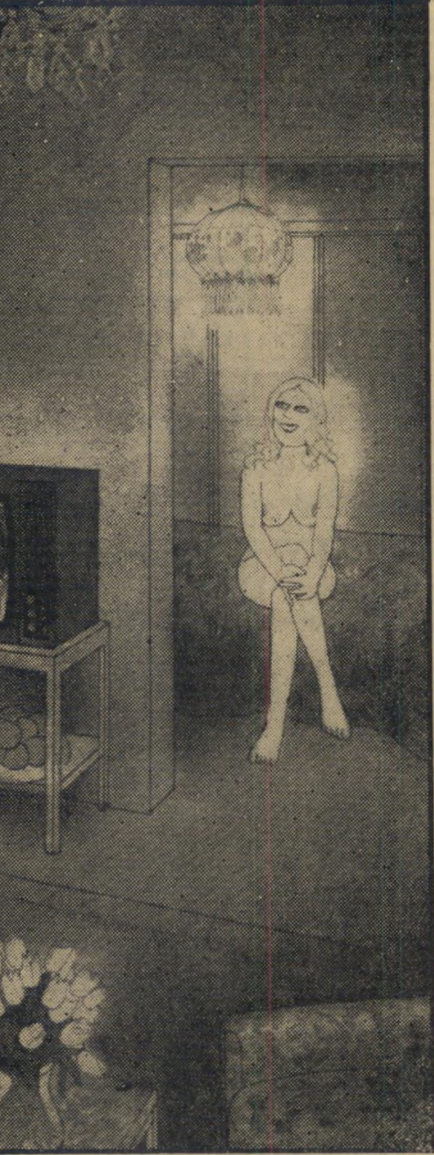
פדחצור היה עורך למוחב ועם המיוג בין למרחב ודבר, מונה לעורך מישנה של דבר. היחסים בינו לבין עורכת דבר חנה זמר, לא היו תקינים והגיע בושינגטון פותר בדבר בעיות פנימיות.

אורי גלר מסובב את כל העולם

חבוי אורי גלר
„עזרתי לרמות!“
שטרנג, כפי שצולמה השבוע. חנה מספרת לרמות את הקהל בעת הופעותיו, בעזרת

כך הוא

השם אורי גלר
גרמנית זו א
לדפוק. נראה מה אורי גלר עוד יכול לעשות! קר

ל אדוקה היטלר היה יהודי אחד ויחיד, שוכה לייחס יוצא-דופן. היטלר האמין בו אמונה עיוורת. היה זה עושה הניסלאות הירשמן, אשר שינה את שמו לאריק יאן האנוסן. האנוסן היה מציג בפני היטלר, גבלס, וראש המישטרה הרון הלדורף, מעשר קסמים, היה חוזה את עתידותיהם ומזון עצמים מבלי לגעת בהם כלל. היטלר היה נכון להישבע בכישרונותיו העל-אנושיים. שלושת אלה נהגו להיוועץ בהאנוסן לא פעם בצעד אותו אמרו לעשות.

תמונות כוזבות מאיטליה

א זלם האנוסן, היהודי שהצליח להו- אחד את אומני הולכת-השולל, עשה יום אחד את מישנה חייו. 24 שעות לפני שרי- פת הרייכסטאג, ניבא שריפה זו, ובתיאטר- ליות רבה. כאשר שמע על כך הרון הל- דורף, נזכר, כי במרפיו סיפר להאנוסן על דבר התוכנית לשריפת הבניין. ימים אחדים לאחר-מכן נמצאה גופתו של האנוסן ביער, כשהיא נקובה כדורים. הוא הוצא להורג בפקודתו האישית של היטלר. אבל היטלר המשיך להאמין, ובשיא מילחמת-העולם פקד לערוך ניסויים כשר

מאש בטלפאטיה כאמצעי-תיקשורת עם צול- לות בלביים. כאשר היה אורי גלר, הצעיר הישראלי המדובר ביותר כיום בעולם בן 12, נישאה אמו, בשנית, לישראלי, אשר פתח באותה עת מלון בניקוסיה, קפריסין. אורי נסע לשם עם אמו ועם אביו החורג, ובאחד הערבים סיפר לו זה את סיפורו של האנוסן. עשר שנים מאוחר יותר הפך אורי גלר עצמו להאנוסן, במהדורה ישראלית. מעל- ליו ופעלוליו המדהימים היו לשם-דבר, וכל מי שראה אותו, או בא עימו במגע כלשהו, רחש אליו יראת-כבוד מיידית. אולם, ברגע בו הפרינו, וחצה את הגבול הדק שבין האגדה לבין השכל הישר, נכשל — ממש כאותו האנוסן, שהיה לו לדוגמה. לפני כשנתיים הצליח אורי גלר לחלק את הציבור הישראלי לשני מחנות גדולים, מתנגדים: „מאמינים“ ו-„שאינם מאמינים“. ראה כי טאב, וכי כל התנגדות למיניהן אך מגבירות את פירסומו — והגונים. הוא נסע לאיטליה, ושלח משם לעיתוני ישראל תמונות מונטאז', בה ניראה בחברת השחק- נית האיטלקיה סופיה לורן, כדי להוכיח שאמנם נפגש עימה. היתה זו תחילת הקץ של אגדת אורי גלר בישראל. הבחור, שהיה ממלא שלושה אולמות עד אפס מקום תוך ערב אחד, מצא עצמו לפתע כשהוא מופיע כבדרך סוג ב' במרדן-לילה יפואי. מעריציו ומתנג- דיו, כולם כאחד, סברו כי הנה, תמה פרשת אורי גלר. אולם, לא איש שאפתני כגלר, שטעם את טעם ההצלחה, הפירסום והרווחים הקלים, יותר עליהם בקלות כה רבה.

תלמיד הש.ב.

ל פני חודשים אחדים יצא לחו"ל, ולפני שבועות אחדים עלה לפתע שוב אל הכותרות. הפעם — בעיתוני העולם כולו. בעיקבות הפירסום המתחדש, בקה-מידיה ביגלאמי, שב אורי גלר לתפוס מקום גם בכותרות העיתונים הישראליים. אפריים קישון, ממעריב, יצא בהריאף נגד כל מתנגדיו של הצעיר, התבטא בחריפות ו- כימעט שהאשמים בבגידה בעמם. חמור- ססור אמנון רובינשטיין כתב בעיתון הארץ סידרה בת שלושה מאמרים, בה ניתח את

„אני הייתי עוזרת לו בזמן ההופעה, על-ידי סימנים ממקומי בקרב הקהל.“ מגלה חברתו של אורי

„בשיחה בין גברים, הוא גילה לי את האמת שהכל אצלו בלוף.“ מגלה מי שהיה הנהג המלווה של אורי

ל אצבעו הקטנה - רק מקורביו מכירים את שיטותיו

הנעורים של גלר, זונה שעזרה לגלר בנפון סימנים. הנעורים של גלר, זונה שעזרה לגלר בנפון סימנים. הנעורים של גלר, זונה שעזרה לגלר בנפון סימנים.

עושה זאת

הצוער
למרות שאביו היה רס"ר ידוע בצבא, נזרק אורי הן מקורס הקצינים, הן מיחידת הצנחנים בה שירת. כוחותיו של אורי גלר לא עמדו לו בשני התפקידים האלה.

הדקה עוד יותר אחרי-כך. לאחיו היו תמיד רעיונות יוצאים מן הכלל, וכשאורי סיפר לו פעם על ספר שמצא, המספר על קסמים וקוסמים, החליטו שניהם לעשות עסק ב"יחד."

"אורי היה אז בערך בן 21, והוא היה די מדוכא. זה היה חודשים אחדים אחרי שהשתחרר מהצבא. בצבא זרקו אותו גם מקורס-קצינים וגם מהצנחנים. הוא נפגע מאד מהכישלונות שלו בצבא. בעיקר בגלל שאביו היה רס"ר מפורסם, והוא, שכל חייו גר אצל אמו, שאף להוכיח לאביו שהוא מצליח."

"אחי שמשון (שימי) היה אז רק בן 14, אבל אורי האמין בו. אחי גם הביא אותו אלינו הביתה, וכך הכרתי אותו."

"כך הכרתי את אורי. היה בו המון קסם אישי, והוא היה בחור יפה. החל בינינו רומן הגמשך עד עכשיו. כשאורי נסע לארצות-הברית, תחנתו הראשונה ב"מסע לכיבוש העולם, הוא לקח אותי איתו. אחרי כמה שבועות הייתי מוכרחה לחזור, מפני שיש לי עבודה קבועה במוטורולה, ולא רציתי להפסיד אותה."

"אורי ושימי תכננו ביחד כל מיני טריקים, כשהבסיס להם הוא שאחי יושב באולם ומשדר לאורי סימנים, שהוסכמו ביניהם קודם-לכן. הם החלו את הופעתו תחת המשתופת בחוגי-בית קטנים, בעיקר במסיבות של סטודנטים. הם היו מקבלים אז 40-70 לירות להופעה. כשנכחו לדעת שהקהל מתלהב ויוצא מכליו, החליטו לה"פוך את שיתוף-ההפעלה ביניהם לתעשייה של ממש."

"הם פנו אל האמרגן ברוך כותני, בעל בימת זדקור, ערכו בפניו הופעה, ושיכנעו אותו, כפי ששיכנעו מאוחר יותר את ה"מדינה כולה, כי אורי מחונן בכישורים על-אנושיים. אורי הציג את שימי כאחי הצעיר ("יש לי רק בן אחד," אמר השבוע הרס"ר יצחק גלר, אביו של אורי, לכתב העולם הזה). המלווה את אורי לכל הופעה, על-פי הוראת אימם. לאטילאט החלה פסי-

דמותו של אורי גלר, אולם לא קבע לגביו עמדה ברורה. אפילו הידיעה הפיקנטית כי שגריר ישראל בלונדון אסר על גלר, בעת ביקורו של זה בשגרירות, לכופף מזלג, בטענה כי הינו רכוש של ממשלת ישראל, זכתה לכיסוי נרחב בעיתונים. אולם, בארץ יושבים היום ידידיו ומקור רביו של אורי, בני מישפחתו, חברותיו, אמרגניו ואחרים שעבדו עימו, ומרביתם נכונים להישבע בכל היקר להם, כי גלר הוא רמאי ונוכל, ואף להדגים במרידיהם את הלהטטים בהם הוא מתהדר. מסיפוריהם של קרובים ומקורבים אלה, מסתבר כי גלר, צמא-הפירסומת, דאג היטב להזין את אמצעי-התקשורת בסיפורי-בדים, בפרטים אישיים בלתי-נכונים, ובהסברים מרחיקי-לכת שתפקידם להסביר את מקור כישרונותיו המופלאים.

אורי גלר, שנולד לאב שהיה אחד ה"רס"רים הוותיקים והידועים בצה"ל, רס"ר (שלחשה כוכבים) יצחק גלר, סיפר לכל המעוניין כי הינו בן למישפחת עובדי-קירקס. במקום אחר סיפר שנולד בקפריסין. אולם, האמת הפשוטה היא שהוא יליד-הארץ, צבר מצוי.

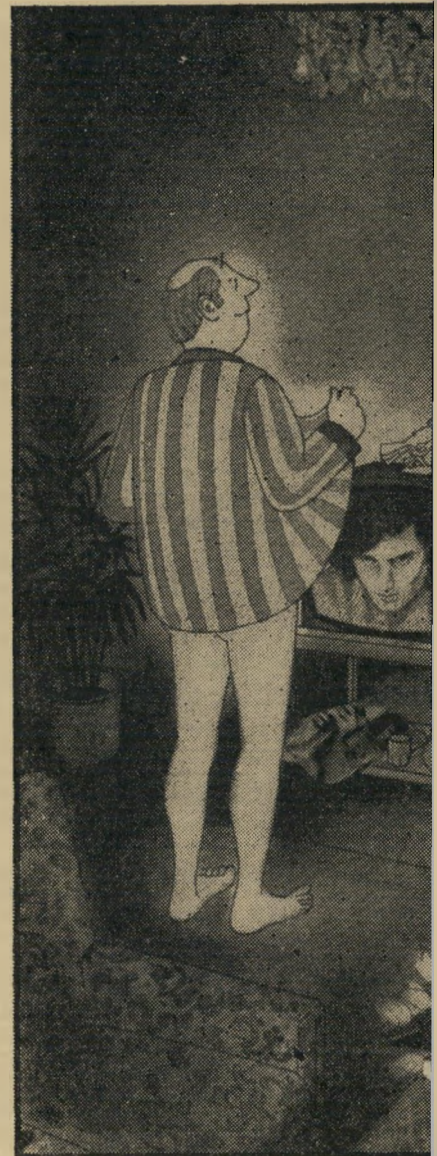
אחיה נסיעה שלו עם אמו ועם אביו החורג, לקפריסין, בהיותו בן 12, היתה הפעם הראשונה בה יצא את גבולות ה"ארץ."

יצחק סבן, אחד מידידיו הקרובים ביותר של גלר, אשר שימש לו כ"שתולל," כמי שהיה יושב בשורה הראשונה באולם בעת הופעתו ורמז לו את הרמזים הדרושים, סחט מפיו של אורי את האמת העדימה. לאחר שתפס אותו במיספר רמאויות, לחץ אותו אל הקיר ואילצו להודות כי כל ה"הצגה איננה אלא תעלול אחד גדול. אולם אפילו לו טרח אורי לספר כי את התחבולות למד מסוכני שירות-הביטחון הישראלי, אשר היו מתאכסנים בבית-המלון של אביו ה"חורג, בקפריסין."

ספר על

קוסמים

פעמים רבות פען גלר, בראינותיו לעיתונות, כי עוד בהיותו תלמיד בית-הספר העממי חש בכוחו המופלא לק"רזא את מחשבות מוריו וחבריו-לכיתה. אולם את האמת המוחלטת על תחילת דרכו מספרת ידידתו הקרובה, חנה שטרנג, כיום פקידה בחברת מוטורולה. "אורי היה מרדוך של אחי הצעיר, שמשון, בקייטנה. הידידות בין השניים ה"ת-

המכונף
אורי בחברת ידידיו. תו איריס דוידסקו, מלכת-המים, עימה יצא תקופה מסוימת.

ר הפך לש"סידר בארצות רבות. בקאריקטורה ורת האשה לבעלה: "כל חשעונים התחילו שוב שורות רבות עליו הופיעו בעיתונות האירופית."

שער "שפיגל"

ההצלחה עלתה לו לראש

מיספר הכתוב על לוח, מבלי לראותו). דרשו הארבעה בקול רם כי התרגיל ייערך בחושך, עלימנת שאיש מן הקהל לא יוכל לסמן גלגל את המיספר בסיומן מוסכם. אורי גלר סירב. התוכנית פוצצה לא שדרה.

אולם, המהלומה הגדולה ביותר נפלה על אורי מיידו הפרופסור יצחק קלזון מאוניברסיטת תל-אביב. קלזון, ש- הוא פרופסור לפיסיקה, הינו גם קוסם חובב, בעל סיפרייה עצומה בנושא זה, והמקובל על ידידיו כאדם המשעשע את ידידיו לעיתים מזומנות בטריקים ובקסמים. הפרופסור נכח בהופעה של גלר, וזיהה את מרבית התחבולות. הוא התרתח. "הרגו אותי רק שמרמים את הקהל", אמר לאחר-מכן. "אם גלר היה טוען שהוא סתם קוסם, לא היה איכפת לי, מפני שאו הוא היה נחשב לקוסם טוב. אבל לטעון שהוא בו כוחות עליונים — זאת רמאות, שעלולה לגרום נזק רב."

קלזון הזמין את אמרגנו של אורי, מיקי פלד, אל ביתו, ושם הציג בפניו אותם קסמים בדיוק. פלד, שאף הוא היה ממאמיניו המושבעים של גלר, נדהם ונחרד. אולם, הוא סירב להתכחש לו. מטעמים עסקיים מובהקים.

בשלב מסוים החל איתן איילון, "כפיל" של אורי גלר, לחוש כי הקרקע מתחילה לבדור מתחת לרגליו. אז שני גלרים — דבורי ובמסכת-עיתונאים שכינס, הצהיר: "עשיתי כל זאת כדי להוכיח את אורי גלר כרמאי". באותה הזדמנות גילה, כי כל מעשיו שלו, ואלה של גלר, אינם אלא טריקים פשוטים או מסובכים, אשר את שכמותם ניתן ללמוד מתוך כל ספר-הדר-כה לקוסמים.

נביא-שקר

דני פלד, אמרגן שעבד באותה תקופה בתיאטרון סולו, וליווה את אורי גלר לרבות מהופעותיו, מספר: "עד שהתפוצצה הפרשה, אחרי עניין סופיה לורן, הצליח אורי להרוויח למעלה מרבע מיליון לירות, ולקנות לו מכונת פגיון 404 חדשה. ודירת פנטהאוז בבית חדש ברחוב ישעיהו, בצפון תל-אביב."

"אנחנו, מצינו, ידענו שהכל שקרים. היו לנו גם הוכחות לזה. אנחנו גם עורנו לו בכך. כשנאצר מת, למשל, אורי היה בעיצומה של הופעה כשהודיע על זה ב- רדיו. הקהל, כמובן, לא ידע דבר. אנחנו לחשנו את זה לאורי מאחורי הקלעים, והוא ניצל זאת מייד. בדרך התיאטרלית המיוחדת דת שלו. הוא עשה עצמו מתעלף, ושאל אם יש רופא בקהל. רופא מתגבר עלה על הבמה, ואורי ביקש ממנו לבדוק לו את הדופק. וכל זה, בפני מאות אנשים. אורי אמר לו: 'אני מרגיש רע. רע מאד. אני מרגיש רע, מפני שאני מרגיש שנאצר מת עכשיו'. מובן שמייד אחרי ההופעה נודע לקהל על מותו של נאצר, ואלף אנשים נוספים שהתכנסו שאורי גלר הוא נביא". מוסיף פלד ומסביר: "גלר חי ככה יתרונות מיוחדים, שעוררים לו לרמות את הקהל. יש לו כוח עצום בידים. יש לו עיני נץ. הוא רואה דברים מרחוק מהמצד דים, דברים שאדם לא-מאמין לא יבחיין ב- הם. הוא גם יודע לצייר עצמים, בגודל הי- מקורי שלהם, לאחר שהעפף בהם מבט חטוף בלבד. אבל דבר כזה אפשר ללמוד בקלות". גם הוא היה "עוזר" לאורי ב- הופעותיו, כשה"שחול" התורן לא יכול היה להגיע.

גם לחברתו של אורי, חנה, יש מה לומר על כך. "אורי היה מתאמן עם אחי שעות ארוכות, גם אחרי שהיה כבר מפורסם. הם היו עושים תרגילים של ציור חפצים, לאחר שהתכוננו בהם רגע. גם אחי יודע לצייר אותם דברים בדיוק."

יצחק סבן מוכן לבצע בעצמו את כל הי- טריקים של גלר, ומגייב בחיוך רחב, יודע- כל, על דיווחותיו של מדעני העולם. בעת שיחתו עם כתב העולם הזה הצליח סבן ל- הזין את מחוגי-שעונו של הכתב, ללא מגע יד, ולאחר-מכן הסביר: "זה עניין של זריזות ידיים. כשהפכתי לך את השעון בכף-היד, הצלחתי להזיז במהירות את הי- מחוגים". את התחבולה הזו, המשגעת כרגע את אירופה, למד סבן מגלר.

כוחות עליונים

אורי גלר מצהיר גם כי ניתן בכומר בלתי-מערער לקרוא מחשבות. אולם, למרות הפצרותיהם של חברי אגודת הי- (המשך בעמוד 24)

כל הטריקים שלו, ויכול אפילו להופיע על הבמה במקומו. אבל לאורי יש כישרון אחד נדיר, שאין לאף בן-אדם אחר שאני מכיר. כשמשוה לא מצליח לו, הוא תמיד מסתדר איכשהו לצאת מהו. הוא יוצא נקי מכל מצב, ושולט באנשים באופן מוחלט. סבן, ידידו של אורי גלר, היה בעצם האדם היחיד שבפניו הודה אירפס כי כל תחבולותיו מבוססות על בלופים. בפני כל שאר ידידיו, וגם בפני הוריו, טען תמיד כי יש בו כוחות על-טבעיים. רק בפני המקורבים לו ביותר הודה כי כתוספת לכוחות העל-טבעיים שלו, הוא משתמש גם בכמה טריקים.

לפוצץ את הבלון

ההצלחה עתה לאורי לראש, ו- הוא היה בא אלי בתביעות כספיות מעל ומעבר לחוזה "שלו". מספר ברוך כותני, "הוא היה בא אלי פעמיים בשבוע ודורש עוד 200 לירות. עוד 300 לירות להופעה. לא היה לזה סוף". דרישותיו אלו של אורי גלר הביאו בסופו של דבר לקרע בין השניים. אורי מצא לו אמרגן אחר, מיקי פלד מתיאטרון סולו. כותני החליט להתנקם באורי גלר ול- נפץ את האגדה. הוא חיפש ומצא "קוסם" רגיל, מאלה המופיעים במסיבות בר- מיצוה, איתן איילון. המירשם להצלחה היה זהה, ותוך זמן קצר היתה הארץ כ- מירקחה. נוסף ותוך זמן קצר היתה הצלחה את כל מיבצעו הפנטסטיים של אורי גלר. החל איילון גם מוכר לעיתונאים מעשיות על עצמו, ותחל מהווה איום מוחשי על מעמדו ותדמיתו של גלר. אז קמו בציבור אנשים, שהתקשו בבלוע

(המשך מעמוד 19)
כרות אורי גלר מכה גלים בציבור הי-שראלי. לא מעט עזרה לכך גם כתבה ענקית שהופיעה בעיתון הארץ, ושיבחה והיללה אותו. הוא החל להופיע גם שלוש וארבע פעמים ביום.

סימנים מוסכמים

תנאי של גלר, מספר אמרגנו הראשון, ברוך כותני, "היה שאחיו יקבל תמיד כיסא בשורה הראשונה או הי- שניה, ובאמצע. פעם אחת תפסתי את אחיו מאחתי לו סימנים שונים, והערתי לאורי על כך. למחרת באה איתו במקום אחיו בחורה, אמנם נחמדה אבל לא מיוחדת, ולגביה היה לגלר אותן דרישות לקבלת מושב שהיו לו לגבי אחיו."

אתה בחורה היתה חנה, חברתו הקרובה של אורי גלר, אחת "אחיו" שמשון שטרנ. מאז הפכה חנה ל"שחולה" שלו, וחסרת ההופעות היתה מעבירה לו את הסימנים המוסכמים, מבלי שהקהל יבחין בכך. חנה, שהיא חברתו של אורי עד היום ("כל יתר הבחורות היפהפיות היו סטיות שלו", היא אומרת, "אבל הוא חזר אלי טריקים", טוענת, כי אורי אמנם ניהן בכור חות על-טבעיים, אבל יש לו גם הרבה טריקים. "אני הייתי עוזרת לו בהם בזמן ההופעה", היא מודה.

בינתיים גילה גם הנגה, מלווה של אורי גלר, כמה טריקים שלו. ובשיחה ביניהם, כמו בין גברים, הוא גילה לא את האמת. האמת שהכל אצלו בלון, מספר הנגה. "אורי הוא בחור טוב. ואם הוא הצליח לשגע את כל העולם, אז הוא גם בחור מוכשר ביותר. אני מכיר מצויין את

רשימת הטריקים, אותם ביצע אורי גלר בארץ ובחו"ל, והסברים כיצד הוא מבצע אותם, כפי שסופר לכתב "העולם הזה" על-ידי אמרגניו ברוך כותני ודני פלד, על-ידי חברתו ומי ששימשה כ"שחולה" שלו ברבות מהופעותיו, חנה שטרנ, וידידו ששימש "שחול" שלו בהופעותיו בארץ, יצחק סבן:

קריאת מיספרים על לוח: גלר מבקש ממישהו מהקהל לעלות לבמה ולרשום מיספר על לוח שחור, בעת שגלר אינו מתבונן בלוח. לאחר שהקהל מתבונן במיספר, מוחק אותו המתנדב מלוח, ורק אז מסיר גלר מיטפחת שחורה מעיניו ורשום אותו מיספר בדיוק.

לגלר היו כמה שיטות לכך, שהשכיחה בהן היתה להשתמש ב"שחול". הצופן אותו המציא גלר לזיכור את שחוליו, היתה: נגיעה בעין שמאל פירושה סיפרה 1; נגיעה בעין ימין — 2; גירוד האף — 3; ליקוק השפתיים — 4; מחיטת אוזן שמאל — 5; מחיטת אוזן ימין — 6; החלקה על השיער — 7; משיכה בסנטר — 8; השענת הסנטר על כף-היד כשהמרפק נשען על רגל שמאל — 9; כשהמרפק נשען על רגל ימין — 10; שיטת אחרת היתא הצצה מבעד למיטפחת השחורה, בנצלו לשם כך את חוטמו הארוך כדי להתבונן בלוח מבלי שיבחניו.

נחירה בעיניים עצומות: גלר היה מקפל את המיטפחת באופן מיוחד, שהיה מאפשר לו לראות את הכביש. הוא היה מתחיל לקפל את המיטפחת מקצה אחד שלה, כלפי המרכז. כשהיה מגיע למרכז היה מפסיק, ומתחיל את הקיפול מהדש הנגדי, תמיד נותר סדק בלתי-מקופל, דרכו היה מציץ.

הזזת מחוגי השעון: לכך היו לגלר שתי שיטות. האחת: לזרוזת-ידיים פשוטה. הוא היה פותח וסוגר את כפתור המחוגים במהירות, תוך הפיכת השעון בכף-יד המתנדב. פטנט אחר הינו מגנט מיוחד, אותו קנה גלר אצל שער תל-אביבי בסכום של 250 ל"י. מגנט זה היה טמון בחפת שידולו, והיה מסיט את מחוגי שעונו של הקורבן.

עיקום או שבירת טבעות: גלר היה פונה אל הקהל ומבקש להניח טבעות על כיסא, תוך אזהרה לבעלות הטבעות היקרות, שלא תיתנה טבעותיהן, כיוון שהן עלולות להישבר. כ-20 נערות היו ממחרות בדרך-כלל אל הבמה, ומני- חות את טבעותיהן הוזלות על הכיסא. אז היה מבקש ממחנדר בת לבחור טבעת, ולהחזיק בה בידה. הוא היה מורה למתנדב לקפוץ את אגרופה. כאשר היתה פותחת את האגרופה היה גלר צועק "זה!", חוטף מידיה את הטבעת במהירות ורק לעבר הקהל. הלאות אל הטבעת השחורה, הנעלה אל היתה מספיקה להתבונן בטבעת לפני שגלר חטף אותה, ועד שהגיע אל הקהל היה מצליח, בעזרת הכוח הרב הטמון באצבעותיו, לעקמה או אפילו לשברה. גלר ידע, כפי שידוע כל מוכר או יצרן טבעות, היכן מקום-התורפה של הטבעת.

מכונת האמת: בשם זה היה קורא גלר לתרגיל הבא: הוא היה מליט פניו ומבקש מאדם אחד באולם לקום ממקומו, ולשבו ולהתיישב לאחר שהקהל יראה אותו. רק אז היה יורד גלר אל האולם, מסתובב בין האנשים, מרחח ביניהם ומצביע על האדם הנכון. גם בתרגיל זה היה גלר משתמש בשחול אשר הית מכוון אותו, בעזרת צופן מוסכם, לעבר האיש הנכון.

11 טריקים של אורי גלר

שבירת שרשרות: גלר היה מבקש שרשרת, והיה מנתק אותה. אולם, בתרגיל זה לא היה מצליח תמיד. גלר למד שיטה לנתק שרשרות במהירות, שיטה המוכרת לכל מי שעוסק באריזה והחזקת כן חוטים עבים.

ציור עצם בדשחו: גלר היה מסוגל לצייר עצם שהוצג בפניו, לאחר שהתבונן בו שניות ספורות. הוא היה מצייר את העצם, בדיוק מירבי, ואם היו מגיחים את העצם על הציור שלו, התברר תמיד כי הדיוק הוא מכסימלי. גלר עשה זאת באמצעות תכונת הזיכרון הצילומי שפיתח לעצמו לאחר חודשים רבים של אימונים, ובעזרת ספר אנגלי, המצוי בחנויות קוסמים בלונדון, אותו קיבל במתנה.

העלאת חומו של מתנדב: גלר היה מזמין אל הבמה מתנדב, ובדרך-כלל היה בוחר במתנדבת בלונדית בעלת שיער ארוך, אשר תמשיך את תשומת-לב הקהל ממנו אליה. הוא היה נותן לה תחנית מתכת, או נייר מגולגל של קופסת סיגריות, ומבקש ממנה לאגרוף את כף ידה. "נכון שחן לך? נכון שחם?" ואמנם, הנערה היתה מרגישה בחום הקורן מידו של גלר המרוחק מאגרופה, עד שלא יכולה היתה יותר לשאת את החום וזרקה את החפץ שבידה. הקהל לא שם לב לכך שקודם-לכן הכניס את ידו לכיסו, שם היה לו בקבוק עם תמיסת-כספית מיוחדת, בה משתמשים הקוסמים. כאשר מרח במהירות את התמיסה על החפץ, לפני שנתן אותו בידי הנערה, החל החומר עובד על המכתת ומחמם אותה.

זיהוי חפצים אצל אנשים: בדרך-כלל היה גלר מציץ בקהל, לפני ההופעה ובחר אנשים אשר הוציאו חפצים מכליהם ואחר-כך החזירו אותם. לאחר שנתפס על-ידי אמרגנו בהצצה, נעלב ודרש כי המסך יהיה פתוח לפני ההופעה, כך שאי-אפשר לתפוס אותו מציץ דרכו. אז פיתח לו שיטה: הוא היה שולח את ה"שחול" שלו אל הקופות כדי לבחור שם קורבנות אשר בעמדם בתור היו מוציאים חפצים מתיקיהם, או שה"שחול" היה בוחן את הארנק שעה שהיו שולפים ממנו כסף לקנות את הכרטיס. אחר-כך היה השחול מתכונן בציון השורה והכסא בכרטיס אותו קנה הקורבן.

שבירת או עיקום מזוגות ומפתחות: גלר היה מנצל, בעת שיכול היה, את הכוח הרב שבידיו כדי לעקם את המפתח או המזלג לפני שהגישו לבדיקה. כאשר העצם ניתן לו במקום עצמו, מבלי שניתן לו לטפל בו קודם-לכן, השתמש בתמיסה מיוחדת, בה מרח את אצבעותיו, כאשר הכניסו לכיסו. לאחר אחת מהופעותיו בנהריה, הזמין גלר את מלווי לארר- חת-ערב במסעדת פינגווין. כשהגיש לו את החשבון, אמר גלר, שהיה ידוע כקמץ כרוני, למלצר: "אם אני אכופף את המזלג הזה בלי לגעת בו, האתה מוותרת לי על הכסף?" המלצר הטיס, וגלר, שהתמיסה כבר היתה בידו, כופף את המזלג. כיוון שהדבר לא קרה על במה גדולה, וידידיו ישבו קרוב אליה, הבחינו כולם בריח משונה שעלה מהמזלג המכופף.

דקירת סיכה: גלר היה מבקש ממישהו מהקהל לאחוז בסיכה, ואחר כך הסתבר כי אותו אדם פצע את עצמו בסיכה, עד זוב דם, מבלי להרגיש בכך. כאן היה מפעיל גלר את כישרונו ההיפנוטי, וההופנט היה לוחץ את הסיכה בחוזקה אל בשרו, מבלי להרגיש בכך.

במדינה

מיפלגות

הצרות של השולמית

"מרכה נכסים, מרכה דאגה,"

אמרה שולמית אלוני

דמחרת הבחירות — ודא

ידעה מה אמרה...

מי שנקלע באקראי לקולנוע תכלת הקטן, בצפון תל-אביב, יכול היה להשוב, בטעות, שנודמן לכנס שיגרתני של מיפלגה שיגרתית.

200 הפעילים, שמילאו את האולם, התי- וזכחו איש עם רעהו בלהט, שהגיע לא פעם להאשמות חמורות. האשמות אלה נר- או כאילו נלקחו מן המילון של אותן מיפלגות, אשר התנועה לזכויות האזרח קמה למגרן. אולם הכנס בתכלת היה דווקא של אותה התנועה.

בלי מוסדות. למעשה היתה ההתנגד- שות בלתי-נמנעת.

כי התנועה, שקמה בחיפזון ערב הבחיי- רות, כוללת מגמות שונות מאוד. כאשר נחלה התנועה ניצחון בלתי-צפוי לגמרי ביום-הבחירות, היו הניגודים בין מגמות אלה מוכרחים להחמיר.

בצד אחד עומדת שולמית אלוני, הסביר- רה במידה רבה של צדק שהניצחון בא- כולו תודות לה אישית, וכי כל הנבחרים והפעילים האחרים זכו כאילו מן ההפקר.

לשולמית אין כל חשק לקבל על עצמה עול של מישמעת מוסדית, להרכיב מוסדות שיכריעו בהצבעות של רוב. היא רוצה לנהל את העניינים בעצמה, להשאיר לעצ- מה את כל האופציות פתוחות — החל משיבה למיפלגת-העבודה, בנסיבות מסויי- מות, וכלה בהצטרפות לגושים אחרים.

לכן רוצה שולמית להחזיק בידה את מכשירי-הכוח של התנועה — הנהגתה, מיישרה, משאביה הכספיים הגדולים * ודי- מנהיגות של סיעתה בכנסת.

"מיטבך מול מיטבך." חלק ניכר מפעילי התנועה מתנגדים לקו זה בחוקה, עד כדי התאשמה ששולמית אלוני "מקיי- מה לעצמה מיטבך הדומה למיטבך של גולדה מאיר."

בכרוז משוכפל, אותו מסרו מראש ל- שולמית אלוני, פירטו פעילים אלה את טענותיהם. הן היו בעלי-מישקל, גם בגלל שמות החותמים על הכרוז, שכללו בין השאר את הפרופסור שמואל קניאל, שהצי- טין במאבק נגד חוק בדר-עופר; רות רוניק, מנהיגת התנועה לשיחזור האשה, ששיגתה בכנסת היא מרשה פרידמן; ו- עשרה פעילים אחרים.

טענו התריסר בכרוז: הכרעות חשובות נתקבלו עליידי שולמית אלוני, מבלי שהי- דבר הובא לדיון דמוקרטי כלשהו בתגור- עה. למשל:

● כניסה למשאומתן קואליציוני, בניגוד לכל מה שדובר ערב הבחירות, ולאחר- מכן — פרישה ממשאומתן זה.

● כניסה למו"מ עם ל"ע על הקמת גוש.

● ההצבעה התמוהה בעד ישראל ישעיהו לתפקיד יו"ר הכנסת, שהתפרשה ככניעה למימסד.

● הימנעות מההצבעה על התקציב ה- נוסף והעלאת-המחירים העצומה, בשעה ש- אפילו לובה אליאב ויצחק נבון-אחרון הצ- ביעו נגד.

בעלי-פה הוסיפו טענות נוספות. למשל: אלוני הכריזה בעיתונות כי הח"כ השני והשלישית של הסיעה, בועז מואב ומרשה פרידמן, יתפטרו כעבור שנתיים כדי לפנות את מקומם לבאים אחריהם, וביניהם גיסה של שולמית, רם רון. שום מוסד לא החליט על כך, והשניים לא הודיעו שהם מסכימים לתוכנית.

"אם אני שקרנית..." כאשר נפתח הכנס, היתה האווירה חמומה. אלוני יידעה שהמודרים מתכוונים להצבעה-ידישה ל- (המשך בעמוד 25)

ממיון-הבחירות הממלכתי נותרו לרשימי- מה 400 אלף ל"י נטו, אחרי ניכיר הוצאות מערכת-הבחירות שלה. נוסף על כך תקבל- הסיעה כ־300 אלף ל"י לשנה מממיון- המיפלגות הממלכתי, בשיעורים הנוכחיים.

הכפר

נותפרק

במעגל החקירה (צפון, תל- אביב, צרפת) — כאשר דובר על האפשרות להציג סרט זה בפס- טיבל האחרון בקאן, צויין כי אחד מחסרונותיו הוא אור- כו: אז נאמר שהוא נמשך כשעתיים וארבעים דקות. בינתיים הגיע הסרט לארץ ובעיותיו נפתרו חלקית: כאן הוא נמשך רק כ־100 דקות.

אלא שתוך כדי תהליך קיצוצו איבד הסרט, העושה רושם מעניין וראוי בהחלט לשבח, הרבה מן העומק שאפשר היה לצפות ממנו. לעומת זאת, התקשט בכל מיני אבסורדים כמו, למשל: כשאדם נכנס לתוך בית- המישפט מוצא את עצמו במיסדרונותיו של מלון רגיל בהחלט.

הסרט עצמו עוסק ברצח מיסתורי של נערה, על אם הדרך, ליד כפר הררי מרוחק, ובחקירה שבאה בעיקבות הרצח. זה צריך לשמש עילה לעימות בין שני אנשים יוצאי-דופן: שופט-חוקר מן העיר ובעלת חווה מקומית, שאופייה החזק שולט בכל בני מישפחתה.

המעניין בסרט הוא לאוו דווקא מה שנאמר, אלא ה- תגובות שקולט הבמאי מפני הנוכחים, תגובות ערכות בקצב ובאומנות רבה, היוצרים מתח פנימי, ומציירות את אופי הדמויות טוב יותר מכל דיאלוג מדובר.

סיניורה ודלון: הרוצחים הם עירוניים

אם נוסיף לכך אוסף שחקנים מוכשרים, ובראשם סיי- מון סיניורה (בעלת החווה) ואלן דלון (השופט החוקר), צילומי חורף הררי ואווירה כפרית דחושה של סאשה ויאריני (צלמו של אלן רנה) ואת המוסיקה של ז'אן מישל ז'אר, הרי זה סרט כדאי בהחלט לראות. ומי יודע, יתכן שבשלמותו, היה זה אפילו סרט חשוב מאוד.

שליחות

מן הנוערב

קיד בלו (פריז, תל-אביב, אר- צות-הברית) — מערבון סמלי זה מצייר את המוסר והבעיות החב- רתיות של העולם במושגים ובתפאורות של המערב הפי- רוע. או לפחות כך הוא מתיימר לעשות מה שיוצא מן העניין הוא שאוסף סמלים מדקלמים בזה אחר זה את נאומיהם על הבד, ולעואזל הדרמה. כלומר: קיד בלו הוא הנער התנועה, השודד הלא- יוצאה, זה שבשולי החברה, המחלטי, יום בהיר אחד, לחזור למוטב. לשם כך הוא קובר את עצמו בעיירה בשם דיים בוקס (תיבת הפרוטות — סמל העולם הקאפיט- ליסטי) ופוגש שם את כל התופעות המערורות-מחאה של ימינו: שרף קשוח היורד לחייו, מעסיקים נצלנים שי- פיהם מפזר מרגניות לאומיות והפרוטה קמוצה באגרו- פס; צדקנים שנפשמ מתועבת, אינטלקטואלים שהם קצת הומוסקסואלים, קצת רכרוכיים, וחסרי חוט-שדרה; נשים הגונות שהן נפקניות; ולעומת זאת, יצאנית עם חוכמת- חיים, וכומר פסיכדלי הבולע גוללות אופיום בשעת הי- דרשה, ובונה כלי-טיס שיפליג אל-על, אל המרחבים הי- כחוליים.

מי שאינו מוכן להיכנס לתוך כל הפרשנות הסמלית של הדמויות הללו, ולהבין שבעצם כל הסרט הזה אינו אלא הטפה מוסרית נפוחה נגד החברה המסרבת לקבל לתוכה חוזרים-בתשובה, ברהה קשוחה, אדישה, גועזנית

דניס הופר: תנו לכומר אופיום

וצבעה, מפסיד. כי כל מה שיש בתוך הסרט, אינו בא אלא על מנת לשרת את התיאוריות הללו והסיפור נעצר בכל פעם שיש צורך בכרוז חדשה. ואפילו נוכחותם הסימי- פטית של דניס הופר (האדם הרודף אחרי גורלו, בתפי- קיד קיד בלו) פיטר בויל (הכומר), בן ג'ונסון (השריף) או ג'ניס רול (היצאנית) אינה מכניסה בהם חיים.

הנואהב

הנוגמגם

בננות (סטודיו, תל-אביב, אר- צות-הברית) — יש אולי מי שי- חושב שוודי אלן הוא העילוי החי- דש של עולם הקומדיה הקולנועית, אבל דבר אחד אינו מוטל בספק: רעיון באורך של למעלה משתי דקות, קשה לו מאוד לפתח. לכן, כל עוד עומד לו עברו כקור מיקאי בימתי, השולף בדיחות בקצב של מקלע, הוא יכול להבריך ולהפתיע, ויש לו הצחקות בהחלט לא-מבוטלות. אבל כשהמדובר בסרט עלילתי באורך מלא, נגמרת הנשיי- מה באמצע הדרך.

הפעם זו צריכה להיות פארודיה על רפובליקת בננות דרום-אמריקאית, בתוספת הרגילה של מבוכה גברית, מעי- שיעגבים מגומגמים וחיצים מופנים אל מערכת המישפט האמריקאית, אל ה"ידישע מאמע", אל המוחאים הפולי- טיים המקצועיים, ועוד כהנה וכהנה. לעתים יכול אלן להיות מצחיק מאוד. למשל, כשהוא מתחיל את הסרט בשידור טלוויזיוני חי של רצח נשיא דרום-אמריקאי (עם שדרני טלוויזיה אמיתיים המתייחסים לעניין כאל תח- רות ספורטיבית. לעתים, הוא מצחיק פחות, למשל כשי- הוא נועל את הסרט עם אותם שדרנים המעבירים באותה הצורה את לילי-הכלולות של גיבור הסרט.

סיפור של ממש, כדי לתלות עליו את הבדיחות, קשה למצוא כאן, ואשר להומור הוויזואלי של אלן, אם יטלו ממנו את מה שהוא חייב לצ'פלין, (מכונת ההתעמלות

וודי אלן: אין אוהבים יפים

בסרט זה היא תוצאה ישירה של זמנים מודרניים (ולגרי- לואיס) (בכל מה שנוגע לחוסר קואורדינציה בתנועות) לא יישאר ממנו הרבה. ואפילו ההומור למבינים בקולנוע, כמו עגלה מתגלגלת על מדרגות נוסח פוטיומקין וצלב אדום שמושך אחריו תהלכות כמרים, כמו בזמנים מודר- ניים, אינו משנה את עצם העובדה כי המדובר כאן בסך- הכל בבדחן מוכשר שזקוק לרסן ולמסגרת.

— הדוגמנית צועדת ביצירה החדשה
לא גברי ונוקשה

את הבדים — ולמה שלא יסגרו את ה' מעגל? הרי מאותו בד עצמו אפשר לתפור גם סמרטוט וגם בגד של אופנה עילית. "ויש לי הרגשה שזה עוד יקרה. מת' קיימים כבר מעטים עם המיפעלים הגדולים במטרה להחדיר רוח חדשה באופנה הישראלית, והנכונות לשתף פעולה גדולה חולכת. אני באמת מקווה ומאמין שהסגור נית' הזאת תביא את האביב."

תל-אביב מי ראה את הראי?

הם נועדו למנוע
תאונות ולהציל חיים —
והפכו קישוט ביתי

הרעיון היה מבורך — גם אם נעשה לצורכי בחירות: ערב הבחירות, התקינה מחלקת התנועה של עיריית תל-אביב מראות קמורות בקרנות של מספר רחובות בעיר, במטרה להרחיב את שדה הראייה של הנהגים.

תוך ימים מעטים נעלמה המראה הרא- שונה. אחריה, נעלמו אחרות. מסתבר ש- המראות הגדולות, בעלות הצורה הדקורי- טיבית, מצאו מקלט במספר בתים תל- אביביים, שבעליהם מחבבים אביזרים מיר- חדים. ומה יכול להיות מיוחד יותר ממראה קמורה ענקית, העולה כאלף לירות? חולצתם, מה עושים לנוכח מכת הי- גניבות? שום דבר, מסתבר.

לדעת יוסף גולן, דובר עיריית תל-אביב, אין התופעה חמורה במיוחד: "בסך-הכל מעשי חולצתם, ואין מה לעשות בנושא. לדעתו.

לסגור יציב עמס אריכא, דובר משטרת מחוז תל-אביב — הגוף שיעץ לעיריה ל- התקין את המראות — לא היה ידוע כלל על גניבת המראות: העירייה אף לא הגישה תלונה על הגניבות. בינתיים, באותן צמתות שבהן הוחלט כי המראות הן כורח בטיחותי, ושהמראות נגנבו מהן — לא הותקנו חדשות. אחרי הכל, הבחירות כבר נסתיימו.

עניין די חדש אצלי. עד שהתחלתי לעסוק בזה, עשיתי כבר כל מה שאפשר לעשות בתחום האמנות. "עכשיו שמתי לי למטרה להחזיר לאשה את הזכות הנשית שלה. כשאני רואה את הג'ינס 24 שעות ביממה, את הבדים ה' נוקשים והכבדים, את החליפות הגבריות על גינורות נשיות דקות, זה מרתיע אותי. אני גם לא תופס את עניין היוניסקס. מה זה, תחרות של הנשים עם הגברים מי יותר גבר? הרי גם בין החיות יש הבדלים ברורים בין זכרים לנקבות. זהו חוק" הטבע. הניסיונות של האופנה כיום, להסיר את חוקי-הטבע, מוכרחים להיכשל.

"לכן, מרצה לורנס את האני-מאמן שלי. יש לי עכשיו רק מטרה אחת: ל- החזיר לאשה את הרכות והנשיות שלה. את תדמיתה כיצור סכסי, עדין ושברירי. להתאים לכל אחת את הבגד המתאים לה, אבל באריגים רכים וגולשים, בדגמים שהם גם חשופים וגם שומרים על גופן של מיסתורין. מוכרחים לשים קץ לאופנה הגברית, שמנסה לשטש את ההבדלים בין המינים.

"הנה, גם באמריקה ובפאריס התחילו עכשיו לחזור אל האופנה של שנות ה- עשרים והשלושים, בדיוק מאותה סיבה. בסדר, אפשר ללכת במכנסים, אבל שהיו רכים ומחמיאים, שיבליטו את הקימורים במקומות הנכונים. שלא ייראו כמו שקים או כמו צינורות-מתכת. תליפות-מכנסיים? בסדר, אבל מקטיפה, ממשי, בכל הצבעים שבעולם. בשביל העניין הזה אני מוכן ל- היכנס עם הראש בקיר, רק שאצליח!

ישראל במקום ראשון. "ראני רוצה לעשות עוד דבר, חשוב מאוד." הוא מצהיר באמונה שלמה, "אני מאמין ש- ישראל מסוגלת בהחלט לתפוס מקום ראשון או שני בתחום האופנה בעולם. איפה כתוב שפאריס מכתובה את האופנה? בתנ"ך? אדרבא, שכל העולם יחכה לאופנה שלנו! שכולם יבואו לקנות כאן. לא צריך בשביל זה השקעה גדולה, רק מתכננים בעלי יו"ר מה ומעוף, ואז העולם יילך בעיקבותינו. "הרי בישראל עושים כבר הכל היום. טונים את החושים, צובעים אותם, אורגים

אוסנאי לורנס יוצר שמחה על המסלול —
סכסי, עדין ושברירי

במדינה

יחסי חוץ

ישראליות בחו"ל

השוחרר הישראלית

בהונג-קונג

תשוחרר ותגורש לארץ

פרשת האסטר בן חמש השנים אותו קיבלה שחרות והילומים הישראלית בהונג- קונג (העולם הזה 1902) עומדת להסתיים בעוד חודשים מספר, עם שיחלוחל המוקד- דם של גיתית זהבי מכלא הנשים של הונג-קונג. שילטונות הונג-קונג עומדים ל- העניק לגיתית חנינה, בעיקבות התערבות משרד-החוץ הישראלי, אשר סיפק לשיל- טונות חומר על הפרשה, אשר לא היה ידוע בעת מישפטה של גיתית.

משרד-החוץ הצליח לשכנע את שילטונ- גות המישטרה בהונג-קונג כי לגיתית היו שני שותפים, ישראלים אחרים, אשר אילצו אותה לערוך את השוד, ואילו הם עצמם הצליחו להתחלף מהונג-קונג מיד עם כיש- לון השוד.

הוריה של גיתית, העומדים עימה בקשר מאז נעצרה, סיפרו שהיא הסבירה לקונסול הישראלי בהונג-קונג כי פחדה לגלות את זהות שותפיה בבית-המשפט, משום שה- שניים איימו עליה שאם תסגיר אותם, יתכללו לה לאחר שתשוחרר, היצאנית המדומה. העונש החריף, שהוטל על גיתית בהונג-קונג, נבע בין

אופנה

כי מאיש-יהודה חצא אופנה

הוא לקח יריעת בד,

ודעיני הצופים עיצב

ממנה שימדת-ערב

לא בכל תצוגת-אופנה זוכה הקהל לראות את המתכנן עולה על המסלול בכבודו ובעצמו, ומעצב את דגמיו היישר על גור פיהן הכימעות-עירומים של הדוגמניות. לא לעיתים מזומנות זוכים רופאי תל- אביב ונשותיהם להתכנס יחדיו באירוע שאיננו בעל אופי רפואי, בו ניתנת להם ההזדמנות לבדוק את האנטומיה של גוף האשה בנסיבות וזחרות כל-כך, ובפומבי. על המסלול עמד לורנס (זיו) איש- יהודה, מתכנן-אופנה התבשטן, שחזר לישראל כשלושה שבועות לפני מלחמת יום-הכיפורים (העולם הזה 1895). לאחר מסע-הצלחה בן למעלה משנתיים בארה"ב, לורנס ניגש אל הדוגמנית, העטופה ב- ביקיני זעיר, פרי ידי, ותוך דקות אחדות, בתנועות זריזות, עיצב על גופה שימלת- ערב קלאסית, חגיגית.

היה זה במוצאי-שבת האחרון, בתצוגת- האופנה של אגודת ידידי בתי-החולים, אשר נערכה במלון פלאזה בתל-אביב, ו- פתחה באזור בן שלושה ימים. הכנסותיו של באזור זה, שהמוצרים הנמכרים בו נתרמו עלידי גופים שונים בארץ ובחו"ל, תהיינה קודש לרכישת ציוד רפואי לבית- החולים איכילוב.

ההזמנה להציג את דגמיו ולנהל את ה- תצוגה על כל פרטיה, כולל קישוט האולם והדוגמניות, היתה ההזדמנות לה ציפה לורנס. "שילבתי את הנעים עם המועיל," הוא אומר, "ואני מאושר מאוד. בעצם, ההיענות הגדולה של הרופאים ואנשי- החברה הישראליים שהיו שם, והדמימה אותי, היא עלתה על כל הציפיות." הנשיות חוזרות, "בכלל, אופנה זה

גיתית זהבי
סיחרור בקרוב

זאב יפת חושף את המחדל שלאחר המגידל: מגיפת הגניבות בצה"ל

העשבל הכרטיז

גובר לבשר זה. עבור כל אוו ניתן לקבל באיטליז בין עשרים לשלושים לירות. לפעמים יותר. חייל שהיה נוטל עימו שניים-שלושה ברווזים, נוסף על מנות הקרב שמילאו את תרמילו, עשה לו חש"בון כי כל חופשה הוא מכי עימו חבירי תה ציד בשווי עשרות רבות של לירות. היו גם כאלה שתביאו עימם עינים. לסני יומיים נודמן לי, דרך מיקרה, לשוחח עם ד"ר יעקוב כורזים חוטרינר הראשי של מחלקת-התברואה שליד עיר רית תל-אביב. סיפרתי לו על ההברחות הפרועות של בעלי-חיים נגועים מהגדה המערבית ארצה. הוא נחרד. "אנשים לא מסוגלים להבין איזה מחלות אימונות עלולות לבוא עליהם בגלל אכילת בשר נגוע!"

דובונים

בעיר

איני יודע מה המצב, מבחינת סילוק ציוד צבאי, ברמת-הגולן. לאחרונה פורסמו ידיעות על הופעת דובונים, שסופקו לחיילים ברמה, בחנויות בארץ. סופר כי דווקא כמה מאנשי השרותים, שדרכם עבר הציוד תחילה, התלבשו על מיטב הציוד, ובאמצעותם מצא חלק ממנו דרכו לעיר. נדמה שהגיעה השעה שהמישטרה הצבאית, בשיתוף עם המישטרה האזרחית, יסגרו את העניין. אין קל מזה. כל ציוד צה"ל (להוציא מיספר פריטים אמריקאיים, שטרם היה סיפק לסמג) מסומן ב"צ"בולט, מיספר פשיטות מאורגנות על התיבות, העוסקות בסחר ציוד זה ובדיקת הבחורים הצעירים העובדים במדי צה"ל, יוכלו לבלום את התופעה המכוערת של מיסחר גלוי, לאור היום, ברכוש צה"ל.

שלא נמצא להן שימוש, מתוך ערימות המזון שצמחו ליד המוצב. אולם לאחר מכן, כאשר תופעה זו הפכה לתופעה קבע, ובייחוד לאחר התחייקויות האחר רגנות, החלו להיעלם גם מצרכי-מזון ש"היה להם ביקוש רב אצל החיילים.

עידים

לאיטליזים

בתעודות-המים שבגדה המערבית משייטים להם ברווזים רבים. ליד הר תעלות ובכפרים הנטושים מסתובבים עינים. כדי לגנון את המזון, שחטן מדי פעם החיילים ברווזים, הכינו ארוחות דשנות. לימים התפרסמה בעתונים הודעת קצין רפואה ראשי, שהזהיר את החיילים מפני אכילת בשר שאינו מסופק עליידי צה"ל. קצין הרפואה ציין כי האוכלים ברווזים או עינים מסתכנים בנפשם, ועלולים לקבל שחפת. בילהרציה ושאר מחלות קשות, משום שהחיידקים בהם נגועים בעלייהח בגדה, אינם מושמדים גם בשעת הבישול. לאחר פירסום האזהרה, פחתה במידה מסוימת אכילת אותם בעלי-חיים, אולם פירסום חד-פעמי זה החטיא את מטרתו, משום שלא היה לו המשך. חיילים ספרי קניים החלו טוענים כי אין ממש בדברי קצין-הרפואה, וכי הם נאמרו רק כדי ש"פסק שחיתת בעלי-החיים. דווקא קצין נים בכירים בחטיבות ובגדודים לא מילאו תמיד אחר הוראת קצין-הרפואה, והחיי לים הפשוטים הסיקו כי אם המפקד איר כל — הרי בוודאי שאין סכנה בריאותית בבשר, וגם להם מותר לאכול. חיילים רבים, ביניהם גם כאלה שבי עצמם לא העזו לגעת בבשר בעלי-החיים, גילו כי בערים השונות בארץ יש ביקוש

למרבח המזל, גונבה בינתיים השמועה לאוונזי הקצינים, והללו הודדו והחרימו את נשק השלל. מתוך סיפורי חיילים בי"חידות אחרות אני יודע כי לא בכל יחידה גילו הקצינים זריות ראוייה-לציון, וכי חידות רבות העבירו חיילים לבתייהם כלי-נשק מיצריים.

מיזרונים

הביתה

גל הגניבות הבא החל כאשר הגיע לי ארץ ציוד הרכבת האווירית האמריקאית. מתוך להיטות, מוצדקת בהחלט, לספק לחיילים במהירות המירבית בגדי-חורף ומיזרונים, חולק הציוד הצבאי מיד עם הגיעו ארצה, בלא שהחיילים יתמחו על הציוד שקיבלו לרשותם. המשימה היתה לעקוף מכשול-ליידישום ביורוקרטיים, כדי להגיע עם הציוד בדחיפות לחיילים. הצרה היא כי חיילי המילואים של צה"ל אינם אלא אזרחי ישראל, אשר לא מעטים מהם הושחתו באזרחית עליידי השיטה הכלכלית הנהוגה. הם גילו כי לפניהם אפשרויות קוסמות של הברחת ציוד צבאי ליבתייהם, או לבתי-הספק.

אותו זמן כבר היה גלוי וידוע לכל חייל בגדה המערבית כי איש אינו עוצר את האוטובוסים המסיעים את החיילים לחופשה, וכל אחד יכול ליטול עימו ככל העולה על רוחו. תוך זמן קצר החלו להופיע בחנויות, בחוצות העיר, מערכות בגדי-קרב אמריקאיים, כשעליהן חותמת צה"ל. פועלי בניין השתמשו בבגדי צה"ל כבבגדי עבודה. המשוטט בשווקים נדהם לגלות כי המוכרים הצעירים, שרובם לא שירת כלל בצבא, לובשים מדים. מיזרונים אמריקאיים חדשים נלקחו לי בתים, עימם נעלמו שמיכות אמריקאיות, סודרים חמים ובגדים תחתונים. כאשר אגף האספנות של צה"ל יערוך ספירת מלאי, יגלה כי צה"ל הפסיד ציוד בשווי מליוני לירות, רק בגלל המחדל שאיפשר לחיילים לסחוב ציוד שסופק ליחידות בי-כמויות גדולות וללא כל רישום.

מזון

למישפחה

לאחר גניבות נשק-השלל והציוד הי צבאי האמריקאי, הפעם נפלה קורבן האספקה הצבאית.

כתוצאה מחלוקת לא נכונה של מנות הקרב ("סיט החמישיות", העולט הזה 1897) נוצר ליד כל מוצב צבאי מצבור גדול של קופסות-מזון ללא שימוש. איש לא דרש להחזיר אותן קופסות לאגף האספקה, למרות שבאופן תיאורטי קיי מות הוראות-קבע בנידון.

לא זו בלבד, אלא אף נסיונות פרטי-זניים להחזרת מזון, שנעשו עליידי חיילי לים שכאבו את כאב הביזבוב, עלו בתוהו. חיילים, בעומדם לצאת לחופשה, מילאו את תרמיליהם בקופסות-מזון. תחילה עשו זאת בתוס-לב, מוטב שיקחו מזון לבתייהם, מאשר יניחו לו להירקב במידבר. מובן שבתחילה נטלו החיילים קופסאות

עינים? השתגעו? נדהם נהג האוטובוס, שחנה בתחנה להסעת חיילים בפאד. "התרגלתי לראות אותכם סוחבים ברווזים, אבל מה פיתאום עינים?" "בעיר אפשר להרוויח עליהן יותר מאשר על קלצ'ניקוב", השיב אחד החיילים. היתה זו הפעם הראשונה שבה נתקלתי, במשך חודשי שרותי הארוכים בגדה המערבית, במיקרה שמישהו העיר לחיילים על שהם נוטלים לבתייהם רכוש לא להם. אינסטינקטיבית העפתי מבט סביבי. נתגלה לי מראה מוכר. במדפי האוטובוסים, מעל ראשי החיילים, הבחנתי בשני מיד רונים אמריקאיים חדשים. הלאה משם נר או שלוש שמיכות אמריקאיות, עדיין ארוזות באריות-הניילון האריגיגניות. אחד החיילים, שעלה לאוטו, נשא עימו שני תרמילים אורחיים כבדים. הוא זרק את התרמילים על המדפים, ואגב כך נשמע קול חבסת קופסות שימורים.

איני יודע מה נמצא בתרמילי החיילים האחרים, אבל אני בטוח כי לפחות בתרמילים אחדים נמצא ציוד צבאי שנלקח "שלל" הביתה.

קלצ'ניקוב

על הגג

הכל החל בשבועיים הראשונים של אחר המלחמה. המחנות הצבאיים הי מיצריים היו עמוסי ציוד צבאי, שהופקר עליידי האויב הנסוג. כאנשי יחידות אחדות, אף אני ערכנו סיורים במחנות הנטושים, והצטיידנו בכלי-מלחמה שלקחנו שלל. כדי להגביר את עצמת-האש המוחלקתית שלנו.

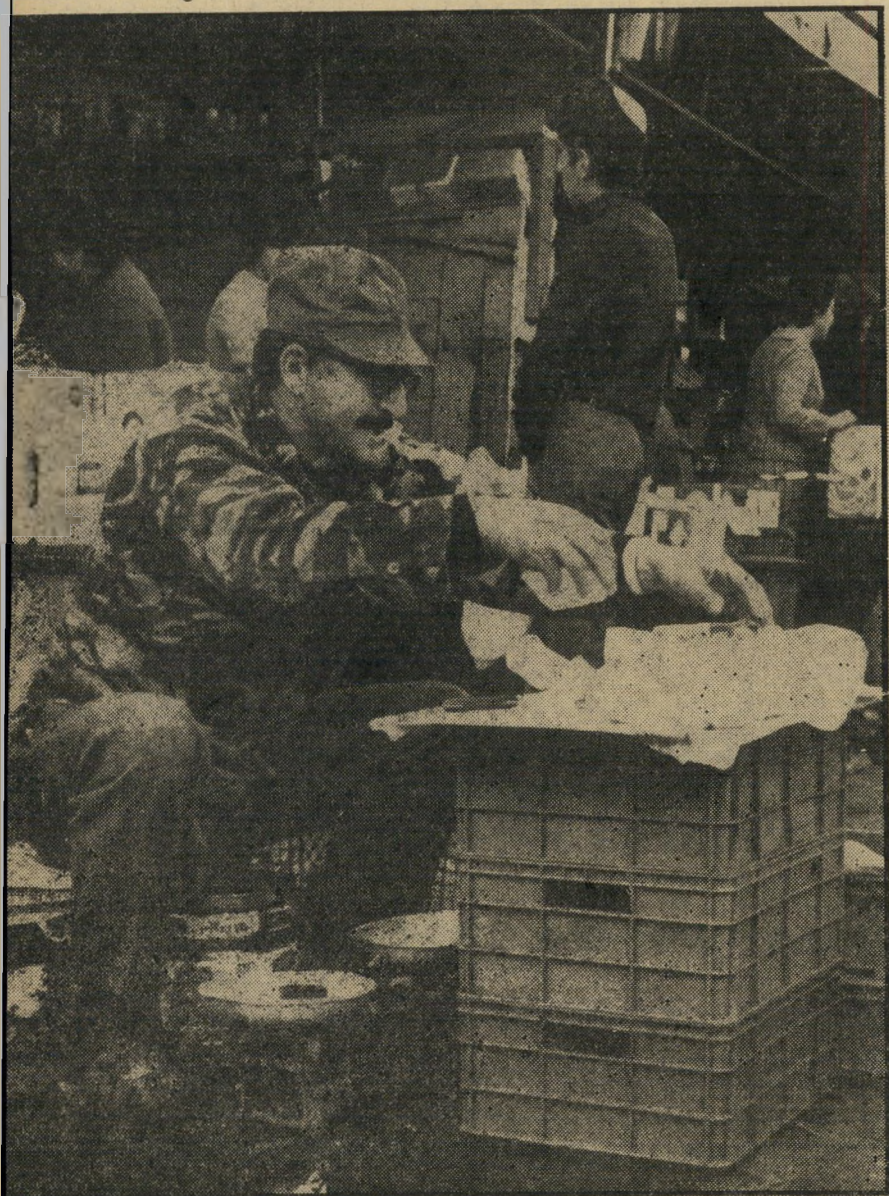
לקחנו שלל שני מקלעי גוריאנוב, בזוקה ארפיג'י, טילי סאגר (הללו גל-קחו מאיתנו אחרי מיספר ימים). הצטיידנו בטלסקופים ענקיים, במיני טלסקופים ובמשקפות.

קיבלנו אישור מקצינים בכירים להציטיידות זו, ובתקריות שאירעו לאחר מכן, עזר לנו נשק השלל עד מאד. בשלב הבא של הסיורים היו חיילים, שהחלו דואגים להצטיידות עצמית. נתקלנו בהרבה רובי טורטו וברובי-אוויר. הקצינים המיצריים השתמשו בהם, כנראה, למטרות צייד. גילינו קלצ'ניקובים בכמויות גדולות. היו בחורים שלקחו נשק אך חששו, בשלב זה, לסלק לבתייהם. הם הגיעו כי בדרך ייערכו חיפושים.

כאשר ראשוני החיילים החלו חוזרים מחופשתם, נחקרו מייד עליידי חבריהם ונסתבר שלאורך כל ציר התנועה איש לא עצר את האוטובוסים לבדיקה. לעומת זאת דיווחו חיילים שזכו בכרטיסי-טיסה כי בנמלי-התעופה לוד נערכים חיפושים בכלי החיילים, המגיעים לחופשה.

שוב ושוב, מדי יום, הוברר לחיילים כי הדרך לעורף פתוחה. כיום ברור לכל שהיתה זו רשלנות חמורה של אנשי הי מישטרה הצבאית. אבל באותם ימים עדיין התקשו החיילים לעכל את העובדה שאשר שר להבריח נשק-שלל בקלות כזו. לכן החיילים, לפחות ביחידתנו, נמנעו לקחת נשק שלל לבתייהם.

חייל אחד החליט בכל זאת להסתכן, והחביא את הקלצ'ניקוב שלו על גג האוטובוס. כשחזר מהחופשה סיפר כי לא אמצעי הזהירות היו מיותרים. איש לא טרח לעצור ולבדוק את האוטובוס.

מראה בת"א: מוכר גבינה במדים. איך הם הגיעו לשוק?

(המשך ממעמד 20)

פארא-פסיכולוגיה בישראל, שייפגש עימם, התחמק גלר מכל עימות שהוא עם בני הסמכא בתחום זה. פרופסור יחיאל ברנר, פארא-פסיכולוג תל-אביבי, מבטל לחלוטין את כישורו האמור של גלר. לדבריו של הפרופסור, גם אלה הניחנים במידה זו או אחרת של אותו כישור, אינם מצליחים לקרוא מחשבות תמיד, אלא לעיתים רחוקות בלבד, אפי' בתדירות גבוהה יותר משל אחרים.

כוסר נוסף אותו רכש גלר הוא ההיפ' נוסט. אמנם, אין ספק שהוא מסוגל להפנט, אך הוא עושה זאת באורח חובבני ביותר, ואף מסוכן. האמת שהיא שכימט כל אדם מסוגל להפנט אחר, לאחר אימון מסוים. אך לא כל אחד רשאי לעשות זאת, כיוון שהוא עלול לסכן את המדינה שלו. באחת מהופעותיו העלה אורי, 'מדיום' כזה על הבמה, במטרה להפנט. האיש ביקש מאורי להפנטו כך שלאחר-מכן יפסיק לעשן. אורי היפנט אותו, ואמר לו: "נכון, שאתה לא רוצה לעשן? נכון שאתה מקבל בחילה מעשן? נכון שלא תעשן יותר?" מהופנט השיב בחיוב. כאשר הגיש לו גלר סיגריה, החל משתעל והשליכה בבחי' לה. אולם, כעבור רבע שעה לערך צעק משהו מהאולם. לעבר אורי, שהמשיך בינתיים את ההופעה: "הוא מעשן!" ואכן, כהקל הסב מבטיו לעבר ה'מדיום' הקודם, שישב כבר בכיסאו, וראהו מעלה עשן ב' הגאה רבה. אורי זכה לקיתון של קריאות בוז.

אולם, הכישורן המופלא ביותר לו טוען אורי הוא הטלקיניזם — הזזת ושבירת עצמים מבלי לגעת בהם. אולם, עובדה היא כי אחד המולגות ששבר אורי בעת הופעה באירופה עבר בדיקה ונתגלו בו חומרים כימיים. הזזת המחושים אף היא מוסברת בוריון-ידידים. גם העובדה ש' שעוניהם המקולקלים של פופיסטולוויזי שצפו בהופעותיו החלו פועלים פתאום, ניתנת להסבר. כל שכן מתחיל יוכל לספר, כי כאשר נוטלים ביד שעון מקולקל, שעמד תקופה ארוכה, ומזיזים אותו, הוא מתחיל לעבוד למספר שניות או דקות. הבטחתו של גלר לאנגלים להטיט את מחוגי הביג'ון המפורסם, נותרה בגדר הבטחה בלבד.

ריגול

נגדי

בתקופת הזוהר שלו בארץ הציג גלר את תעלוליו בפני פרופסורים מ' מכוון וייצמן. היתה זו הצגה רגילה, אך כאשר נתבקש להיבדק על-ידי המדענים — סירב בתוקף. אולם, עובדה זו לא הפרי' עה לו לטעון לאחר-מכן כי נבדק בידי מדענים של מכוון וייצמן. הפרופסור קלזון אסף אחר-כך את המדענים, ביקש מבנו הר' צעיר של עמוס דה-שליט "ל' לתת לו את שעונו, והזיז את מחוגי השעון בתחבולה של זריזות-ידיים גרידא. הופעה אחרת של אורי נערכה בפני אנשי-מודיעין מבסיס צה"ל. היתה זו הופעה רגילה, שעוררה את התלהבותם של אנשי הר'יגול. אורי ניצל זאת היטב. בתקופה מאוחרת יותר טען כי נבדק על-ידי שירותי-הביט' חון הישראליים, ונמצא בעל כוחות על-ידי נים.

כאשר החל טוען כי מדייפס מומינים אותו שירותי-הביטחון והצבא לבצע עבר רם מביצעים, "אותם אין אף אחד אחר מסוגל לבצע", ולאחר שטען בפני קהל אלפים, באחת מהופעותיו, כי הטיס "מטוס פאנטום ללא טייס, אלא בכוח המחשבה בלבד", הומיניוהו שילטונות הצבא והוהירו אותו שלא ימשיך להפיץ בדיות מסוג זה. הוא הבין את הרמז, וחזל מכך.

אפילו את מדעני המכון המדעי הנודע, מכון סטנפורד האמריקאי, הצליח אורי גלר להוליך שולל. לאחר סידרת בדיקות וניסויים קבעו המדענים כי "גלר הפגין כוחות על-נורמליים בדרך משכנעת וחד-משמעית". העיתון האמריקאי ניו-יורק טיי'ס חס גוף לאחר-מכן במדעני המכון, וקבע: "במקום לערוך את הניסויים, היותם צרי' כי'ם להביא קוסמים רגילים, אשר היו מג' לים לכ'ם את סוד הטרקים של גלר". מבין כל מקורביו של אורי, נראה כי רק שניים מאמינים בו אמון מוחלט. שניים אלה הם אביו, הרס"ר יצחק גלר, ואווה, אשתו השנייה של אביו. הם אומרים: "אורי רי גלר הוא בעל כוחות שאין לשום אדם אחר, אם הוא היה יודע לנצל אותם, ולא להיגרר אחרי טריקים פשוטים, כחוספת, הי' כולם מאמינים בו ללא צל של ספק."

האנסה

האשה ביוזמת

בעלה - או

שפיתתה את

החשוד באונס?

דממה הושלכה באולם בית-מיש' פט השלום בתל-אביב. קהל הנוכחים האזין בדריכות לדבריו של התובע הר' מישרתי, שהציג את הרצל מסיקה, שאול נחמיאס ואסתר אלגבי כחשודים בפיתוי אשה אחרת, תוך קיום אורגיי'ת הוללות, ואונס האשה על-ידי אחד המש'תתפים בהוללות.

כתוספת, הוסיף התובע כי למישטרה יש חשד שהפרשה החלה ביוזמת בעלה של הנאנסת, כדי לספק לעצמו ראיות במישפט הגירושין שהוא מנהל נגד אשר תה.

השופט האזין לטענות, ציווה לעצור את שלושת החשודים לשיבועה ימים.

פרקליט החשודים, עורכי-דין משה אלור גי, עירער על פקודת-המעצר, טען כי המתלוננת על האונס הגישה את התלונה 15 שעות אחרי נשף ההוללות, ושהיא הלכה עם החשודים מרצונה הטוב. את גירסתה על הפרשה סיפרה השבוע האשה (30) הקרוייה כאן סוזנה (מאחר שהיא אם לשני יל'דים, החליט "העורך הזה" להעלים את שמה האמיתי) לכתב:

הרגשתי שהוא משכיב אותי במכה. הייתי חלשה נורא! והוא אומר לי: "טוב תתפשי!"

אמרתי לו: "מה?" לא הבנתי כלום.

חשוד מסיקה

"תתפשי כבר!"

ילדים. התחתנתי עם בעלי כשהייתי בת 18.

האם אהבתי אותו? אני לא יודעת. אני לא חושבת, ואני גם לא מאמינה שקיימת אהבה. אז, כשהייתי בת 18, חשבתי שאני אוהבת אותו. בעלי רצה כל הזמן להגר לאמריקה. היו לו חברים שם. בארץ הוא היה עובד בהרכבת תריסים.

בלי

חבר קבוע

בסוף הוא נסע לארצות-הברית לבדו, ומכר שם טלוויזיות. אחר-כך נסעתי גם אני, והצטרפתי אליו. אבל אחרי שנה חזרתי לארץ, לא יכולתי להסתגל שם.

לה בעיות עם בעלה, שהוא בוגד בה והיא לא יודעת מה לעשות. באותה תקופה היא עבדה בתור מזכירה במשרד של בעלי.

כל הזמן הוזה שהכרתי אותה, לא היתה לי שום סיבה לחשוד שהיא לא בסדר. אבל לפני שבועיים בערך, ביום השישי לפני המיקרה, היא צילצלה אלי. היא שאלה אותי, מה אני עושה בערב, והו' מינה אותי אליה.

"תבואי, נשתה ביחד, נשוחח", אמרה לי. אחר-כך היא שלחה אלי שני בחורים, כדי שיביאו אותי אליה במונית. הבחורים האלה היו שאול נחמיאס, בן 19, ואברהם בריגי, הם הביאו אותי לשם, והלכתי הת' נהגו כמו ג'נטלמנים. עליתי אליה, לי' דירה שלה בקומה שמינית של בניין רבי' קומות ליד המצבה בבתיים. שתינו כוסית, ועוד כוסית, ואחר-כך אמרתי שאני רוצה כבר לחזור הביתה. אתי אמרה לי: "לא, תחכי, את מוכרחה לחכות לחבר'ה שלי, תראי כמה שהם נחמדים. נעשה שמה. הבטחתי להם שאת תהיי פה". אבל אני לא הסכמתי בשום אופן, ועזבתי שם ב' שעה 11 וחצי בלילה.

בהכרה

מלאה

למחרת סיפרה לי אמא שלי שאתי דפקה בדלת של הבית שלנו בשעה שלוש בלילה, כשישנתי, ואמרה שבעלי מחכה לי במצבה. אמא שלי גירשה אר' חת, אמרתי לאמא שהיא לא התנהגה אליה יפה. במוצאי-שבת באה אחי לבית שלי, עם מונית ספיישל, ואמרה לאמא שלי שיש לה כרטיסים לקולנוע ושהיא רוצה שאלך איתה. אמא אמרה לה שאני לא בבית, גם ביום הראשון היא טילפנה אלי והו' מינה אותי אליה. אמרה שיהיו אצלה חברה, לא רציתי לבוא, אמרתי לה שאני עייפה.

למחרת, יום שני (היום בו אירעה הפר' שה) היא התקשרה למקום-עבודתי פע' מיים. בפעם השלישית כבר הסכמתי לדבר איתה, ואמרתי לה שאבוא. אולי הסקרנות אכלה אותי, אולי לא רציתי לאכזב אותה.

דאשונכוו

אני באמת לא יודעת. הגעתי לבית שלה בשעה שמונה וחצי בערב. לייד הכניסה לבית פגשתי את בעלי. אמרתי לו שאני הולכת לבית של חברה שלי.

בדירה שלה היתה אווירה של מסיבה רגילה. הרצל (מסיקה, אחד משני הגברים המעורבים בפרשה) שכב במיטה, ואיתי יש' בה לידו. היו שם עוד שני בחורים, אחד מהם צעיר מאוד, שאול נחמיאס, אלה היו שני הבחורים שהיא שלחה אלי להביא אותי, בפעם הקודמת שביקרתי אצלה. ישר נתנו לי לשחות ויסקי. אמרתי להם שאני מסוגלת לשחות רק שתיים-שלוש כוסיות, לא יותר. הרצל שלח את הצעיר לקנות אוכל. אמרתי להרצל שהוא נראה מאוד מוזר, אז הוא הסביר לי בלשון שישה כדורים, ואמר שהוא לא יכול בלי כדורים. שמת לב שאתי עשתה לו סימן שיתוק. אחר-כך נחמיאס חזר, והביא איתו הרבה אוכל, אבל אני לא יכולתי לנגוע בו.

התחלתי לדבר עם הרצל, ושאלתי אותו במה הוא עוסק, והוא סיפר לי שיש לו באר, ושהוא עושה עסקים בלנים. ככה שוחחנו לנ, ושמונו גם מוסיקה יוונית. אחר-כך אתי אמרה לו שהיא צריכה כסף, והוא הוציא מהכיס ונתן לה 200 לירות. הוא אמר לי: "אצלי הכסף לא משחק תפי' קיד". בינתיים שחתי שלוש כוסיות, ש' אני יודעת שזה הגבול שלי, והפסקתי.

השעה היתה 11 וחצי בלילה. הייתי יציבה לגמרי ובהכרה מלאה. הזכרתי לי אתי שהיא צריכה לקחת אותי הביתה, כמו שהבטיחה לי, אבל היא אמרה לי: "לא, את צריכה עוד לשחות כוסית אחר' רונה. רק כוסית אחת, סוזנה". ממש הכ'

הוא נשאר, הבטיח שיחזור בעוד חודש-שיים. פתאים קיבלתי ממנו מיכתב, שהו' דיע לי שהוא לא חוזר. הוא גם התחייב לשלוח לי 400 דולר בחודש, אבל לא שלח.

"אני לא הייתי מסוגלת לחיות באמריקה. החיים היו קשים מדי. הסמים, והפחד, ול' היות כל הזמן נעולה בבית, ולא התדדתי עם השפה. זה היה לפני שלוש שנים בערך, והייתי לבד שנתיים. אחרי שנתיים הוא חזר, ואמר לי שהוא רוצה שנהיה שוב ביחד. אבל יחד עם זה הוא אמר שהוא רוצה להיות חודש בארץ, וחודש בארצות-הברית. פחדתי, לא ידעתי מה יהיה. הת' חלתי לשחות ויסקי, כוסית, או שתיים. זה היה מרגיע אותי.

באותה תקופה התחיל בעלי להרביץ לי. הוא היה אומר לי: "תראי עם איזה אשה אני חי, עם אשה שלא מאמינה לי. אני רוצה לברוח מפה, אני רוצה לעשות כסף". הוא ארז את המיזוודות שלו, והלך לגור אצל הוריו. אני, מא שחזרתי לארץ בלעדיו, לא היה לי חבר קבוע. הייתי בדיכאון כל הזמן, גם בגלל שבעלי אמר לי שהוא יוצא כל יום עם בחורה אחרת.

האשה

האחרת

את אתי (אסתר אלגבי, האשה האחרת בפרשת-האונס) הכרתי לפני שלוש שנים. היא נראתה לי מאוד פיקחית, ב' אמת בחורה נחמדה. היא סיפרה לי שיש

פרקליט ארונה מרצונה הטוב!

"אני מתכוונן לשכב איתך", אמר לי. עניתי לו: "אתה לא תצליח!"

אז הוא התחיל להרביץ לי. תפס את הראש שלי ודפק בקיר. דפק אותו כמה פעמים בקיר. לא היה לי אפילו כוח לצ' עוק, אבל צעקתי. אז הוא סתם לי את הפה, ואמר לי: "תשתקי! אני עוד ארצה אותך!"

אמרתי לו: "תרצה אם אתה רוצה, אבל אתה לא תיגע בי!"

אני חושבת שאני אשה קרה. גם בעלי היה אומר לי את זה. אני נמר צאת עכשיו בתהליך של גירושים מבעלי. אני ילידת מצריים, ובבית היינו שלושה

הקים מייד מוסדות, ולקיים בקרוב ועידה מכוננת. כדי לקדם את פני הרעיה נקטה בטכניס פיקחי: מייד עם הפתיחה הכריזה שתקום ועדה לבדיקת כל ההצעות, וזו תגיש מסקנות תוך שלושה חודשים. מייד לאחר מכן נמסרה רשות-הדיבור לשני פורו-סורים, שהירצו הרצאות מלומדות וארו-כות על מיבנה מופלגות אחרות.

הדבר הרגיו את המתנגדים עוד יותר. הם סברו שנקטו בטכניס כדי למנוע בירור יסודי והעלאת הצעות. חשש זה גבר כאשר הוגבלה רשות-הדיבור לחמש דקות. בזה אחר זה עלו המתווכחים — וכמעט כולם מתחו ביקורת, שלעיתים הייתה חריפה מאוד. כך:

● טענה רות רוניק ש"אם אין תנועה, אז על חברה-הכנסת לקבל את חלקו בכספי מימון המפלגות." הרמז: מרשה פרידמן צריכה לקבל את הקצבתה החודשית לחוד, כדי שתוכל להעבירה לתנועה לשיחורור הר-אשה. מרשה עצמה לא דיברה כלל בכנס.

● קרא דובי פרישברג, אחד החותמים על הכרזת, לעבר אלוני: "את משקרת! הבטחת לי שתקום תנועה!"

השיבה אלוני, בלעג עוקצני: "אם אני שקרנית, אתה לא צריך לשתף עימי פער להו" הרמז: הגלוי: פרישברג, וכל מי שמסכים עימו, יכולים לפרוש מן התנועה. וכאשר נגנע הכנס, היה ברור שעם מינוי ועדת-ההצעות נדחה המשבר, אך לא חוסל. בעוד כמה שבועות תצטרך התנועה להתמודד עם הבעיות, שאי-אפשר להתחמק מהן: האם התנועה קיימת? מה היא מהווה? האם תהיה קבוצה לתמיכה בשול-מית אלוני, או תנועה ציבורית רחבה, בעלת מוסדות להכרעה דמוקרטית?

אחרי הבחירות אמרה שולמית אלוני, בהלצה: "אולי היה יותר טוב אילו נחלתי ניצחון יותר קטן." ייתכן שהורה בלבה השבוע על הדברים, ולא בהלצה.

טלוויזיה

נכנס קול, יצא סוד

בגלל תקנה טכנית,

הוכח כי הראיונות

עם משה דיין

הם פיברוק של יחסי ציבור

המאזינים למישר הטלוויזיה על הבטי-חות, בתוכנית לילדים, ששודרה ביום הרביעי אחרי-הצהריים, נדהמו. במהלך הר-חובות נשמע קולו של שר-הביטחון משה דיין. עוד יותר הדהים תוכן דברי השר.

למאזינים הוברר, לראשונה, איך מכינים ראיון עם משה דיין. נסתבר להם גם שהראיונות האלה הם פיברוק של יחסי-ציבור.

"רק זה חסר לי!" הסוד, הידוע מזה זמן רב למקורביו של שר-הביטחון ולעיתונאי שלומו, התגלה במיקרה.

לתוכנית הילדים השתרבבו קולותיהם של השר ושל המראיין דן רביב, שהסביר לו את מהלך הראיון. קול נוסף שנשמע ברקע, הסביר לדיין מה מתכוונים לשאול אותו. לפתע הפסיק דיין את המסביר, אמר לו: "רק זה חסר לי, שתשאל אותי את השאלה הזאת!"

גם סוד הפנייה הישירה של דיין אל הר-צופים בראיונות הטלוויזיוניים, הובררה ל-צופי מישר הבטיחות. שאל דיין: "לאיזה מצלמה עלי לפנות כדי לדבר ישירות אל הקהל ולהבטי בו?"

מה גרם לגילוי, שהציג את השר ב-מערומו?

הראיון עם דיין הוקלט באולפן התל-אביבי לשם שידור במועד מאוחר יותר. כרגיל, החלו מכונות ההקלטה לרשום את הדברים עוד לפני פתיחת הראיון הרישמי, תוך כוונה שהעורך ימחוק את המיותר. מכון הקלטת הוועבר לירושלים גם חילופי הדברים עם פיברוק הראיון.

באותה שעה שידרה הטלוויזיה לציבור את תוכנית הילדים. בתחנת התימסורת באיננים בילבל טכנאי את הכפתורים, הכניס לשידור תחילת הקול שהועבר ב-אותה שעה מהאולפן התל-אביבי לאולפן הירושלמי.

שלו. את זה לא יכולתי לסבול. אמרתי להרצל שאם מתחשק לו, אז שילך איתה מהדירה. שלא יעשה את זה בבית הזה, אחרת אני אעזוב את הבית. הוא קם, והלך להתרחק. דבר שהוא בדרך-כלל לא כל-כך אוהב לעשות.

"אחרי שהוא התרחק, הוא ירד עם סר-זנה. מה יכולתי לעשות? גם אם הייתי צועקת עליה, זה לא היה עוזר. מה היה מפריע לו להיפגש עם סוונה פעם אחרת? לגברים יש זכות לעשות מה שהם רוצים. אני, טוב לי עם הרצל. לא חסר לי כלום אצלו, וגם הוא רוצה אותי. לדירה הזאת עברנו לפני חודש.

"לא תמיד הלך לו טוב. אני יודעת שהוא היה עבריין. עוד בגיל 11 התחיל להסתבך עם המישטרה, והיו לו הרבה תיקים. אבל הוא חזר למוטב. הוא פתח בתל-אביב, עם שותף, מועדון בשם לה-קוקס. עכשיו יש לו איזה בית-קפה לגב-רים. איפה שהם משחקים. השוטרים רק מנסים להתנמק בו.

מה פתאום

לאנוס?

אנחנו לא שמנו שום כדורים ב-משקה של סוונה." טענת אסתר. היא הלכה איתו מרצונה הטוב. כשה-שוטרים עשו חיפוש בבית שלנו לאחר המיקרה, הם מצאו כדור אחד. זה היה מהכדורים של הרצל. אם היינו נותנים לסוונה כדור אחד כזה, אחרי שהיא שתתה כל-כך הרבה ויסקי, או היא הייתה נופלת במקום, ולא הייתה מסוגלת לצאת מהבית.

ובכלל, מה פתאום בחור יפה כמו הרצל צריך לאנוס מישהי? הוא לא יכול להשיג כל בחורה שהוא רוצה? עובדה, למחרת המיקרה סוונה התקשרה איתי ב-טלפון וביקשה ממני סליחה על זה שהיא שכבה איתה. היא דיברה גם עם הרצל, ואמרה שהיא עוד לא יודעת אם תפנה למישטרה. אני חושבת שהיא ביימה את כל עניין האנוס, בגלל החזיונה שלה ש-שכחה במלון. כנראה שהיא פחדה שבעלה יגלה את העניין, ואז יהיו לה צרות עם מישפט הגט שיש בין שניהם.

חשודה אלגבי

"היא לא נאנסה!"

ומצאה בחדר. שבו היינו, וילון קרוע, וסדין עם דם. הם מצאו שם גם את הר-חזיה שלי.

כ תב, "העולם הזה", שביקר ב-דירתה של אסתר ("אתי") אלגבי והרצל מסיקה, בכניון מיגרל נחום כבתיים, בקומה השמינית, מדווח:

את הדלת פתח בחור צעיר, בעל פני-ילד. היה זה שאול נחמיאס, שגם הוא נעצר עלידי חוקרי המישטרה, אך שוחרר לאחר שיבעה ימי-חקירה. אמרתי לו שאני מחפש את הרצל מסיקה, למרות שידעתי כי הוא נמצא עדיין במעצר.

בסלון שבדירה שכבה אסתר אלגבי

השור נחמיאס

"צעיר מדי בטכניק!"

"אנחנו לא אשמים. היא באה לבלות כאן, לחפש גבר, זה הכל. מה שקרה שם, בבית-המלון, אני לא יודעת. הרצל סיפר לנו אחר-כך שהוא שכב איתה, אבל לא נגד רצונה, לא בכוח. אני נשארת כל הזמן חזה פת, בבית, עם שני הבחורים האלה. הם לא יגעו בי. הרצל לא פוחד להשאיר אותי איתם. הוא סומך עליהם."

על שלושה החשודים מלמד סניגוריה עורר-הדין משה אלוני. המישטרה תבי-טחה לבית-המישפט כי כתב-האישום נגד הרצל מסיקה יוגש תוך ימים אחדים.

האם נאנסה סוונה עלידי הרצל מסיקה, או להיפך, פיתתה אותו? זאת יקבע בית-המישפט לאחר שמיעת העדויות השונות.

ריחה אחי. אני רציתי כבר ללכת, אז אמרתי: "טוב, עוד כוסית ואני הולכת."

אבל אחרי הכוסית הזאת הרגשתי שאני רוצה לישון, מין תרדמה, כאילו שאני מתעלפת. חשבתי ששמו לי משדור ב-שתייה. נשככתי קצת על המיטה, והרצל הלך להתרחק. אתי הייתה פתאום משונה מאוד. היא שתתה ממון. נבהלתי, וביקשתי ממנה שתיקח אותי הביתה. היא אמרה שיהיה בסדר, שהרצל יקח אותי. נשככתי שוב על המיטה.

אני זוכרת שהרצל כל הזמן הגיש לי לשחות. רק ויסקי. היה שם בקבוק ענק של ויסקי. אחרי זה, אני כבר לא זוכרת כלום. מישור ניסה להחזיק אותי, ואני השתדלתי לעמוד יציב על הרגליים. היי-תי בטוחה שאני כבר בבית.

אנוס -

כן או לא?

אני לא זוכרת בכלל שעליתי ב-מדרגות של מלון בוטפורט. מה שאני זוכרת זה שהרצל השכיב אותי בכמה, ואמר לי: "טוב, תתפשטי!"

נדמה לי שצעקתי "הצילו!" לפי העדו-יות אני מבינה שבעלה-המלון התקשר עם החדר, ושאל את הרצל מה זה הצעקה. אבל הרצל ענה לו: "זה שום דבר." בעל-המלון אמר שיקרא למישטרה. אבל הרצל הצליח להרגיע אותו. רק עכשיו אני יר-דעת שהם בכלל לא רשמו את השם שלי כשלקחו את החדר.

הרצל הרביץ לי חזק. הרגשתי משהו רטוב על הפנים, אבל לא חשבתי שזה דם, רק דמעות. מפני שבכיתי. הרצל היה מרביץ לי ואומר: "שום אשה עוד לא סירבה לי בחיים. ומי את שתסרבי לי?" נגעתי בפני שלי, ונבהלתי. צעקתי שאני אגלה הכל, ולמה אף אחד לא עודד לי? לא הרגשתי שהוא נותן לי שוב לשר-תו, וגם לא ידעתי שהוא דיבר שוב עם בעלה-המלון בטלפון, ושוב הרגיע אותו.

בסוף, כשאמר לי: "תתלבשי!" שמחתי מאוד. הייתי מאושרת. לא ידעתי שהוא שכב איתי. לא הרגשתי בכלל. נישגשתי לראי להתלבש, וראיתי שאני ערומה לגמ-

ב"בוספורוס"

רי. שאלתי אותו: "מה עשית לי?" והוא אמר, "מניע לך!"

כשיירדנו לרחוב, השעה הייתה שלוש בלילה. היה אוויר טוב. אבל ההרגשה שלי הייתה מורח מאד. אפילו לא הר-גשתי שאני בלי חזיונה (החזיונה נשארה בחדר, בבית-המלון). הרצל הביא אותי עד הבית, ואז אמרתי לו: "אני אתקשר למישטרה." הוא ענה לי: "את לא תעשי את זה."

שאלתי אותו: "למה אתה חושב שאני לא אעשה זאת?"

הוא השיב: "אם תעשי את זה, אנש אל בעלך. את יודעת מה תפסידו פה? את הילדות! את הבנות שלך, שאת כל-כך אוהבות!" אחר-כך הוא הסתלק.

אחי ואמי הרימו אותי מהריצפה, ור-הביאו אותי למיטה. כשהתעוררתי, למחרת בצהריים, התחלתי לשחזר מה שקרה לי. זה לקח לי המון זמן, כי לא זכרתי הרבה. חשבתי שהכל קרה בבית שלי. אמרתי לאמא שלי שאני רוצה ללכת למישטרה, אבל היא לא רצתה.

בשעה אחת בצהריים התקשרתי עם אחי, ושאלתי אותו מה קרה לי. היא אמרה לי שאני שככתי עם הרצל במלון בוטפורט, והזמינה אותי אליה, כדי לטפל בי. היא אמרה גם שתיקח אותי לרופא, ותשלם כל מה שזה יעלה. אחר-כך התקשר אחי הרצל. הוא שאל אותי אם שככתי שהוא שכב איתי, והבטיח לי שיתן לי כסף.

מייד התקשרתי עם מכיר שלי, מהמדור המרכזי של המישטרה (הבלש שוקרון) וסיפרתי לו הכל. המישטרה בדקה במלון

יד

במכנסים

זונה באה הנה לחפש גברים." המשיכה אסתר. "אבל אני לא תי-ארת לעצמי שהיא ננסה להתחיל עם הר-צל. שהיא תעשה לי את זה? היא יושבה על המיטה ושתתה הרבה. כשראתה שלא ילך לה עם אברהם, התחילה להתקרב להרצל. פיתאום, נדהמתי. ראיתי שהיא מכניסה את היד שלה לתוך המכנסים

לעבר העיתונאית: "בלי ידיים!"

מטכ"ל" סיפר יפה. "הייתי איש מק"ם, ובכל המסע הכללי היו פק שני חברי מפא"י. אך לא אלוף במילואים אריק שרון יש הסבר נוסף מדוע לא הפ רצה השתייכות המפלגותית של יפה לבן-גוריון: מוצאה של אמו של יפה. סיפר שרון: "כשהייתי בוגמון חסידה של יפה, הזדמנות לביתו של בן גוריון. הוא ושאל אותי מי הד מפקד שלי. אמרתי לו. אז אמר בן גוריון: אה, אברהם. הוא בחור טוב מאוד. הוא חייל מוכ שר. אבא שלו אישה יפה מאוד. אני מכיר אותה: היא מפלוג סק." בן-גוריון עצמו נולד, נדוע. באותה עיירה.

לחבר מילאת רשות-השי
דור, ח"כ **אברהם בן י**ש
עטות נגד הטלוויזיה. בשיבה
האחרונה של המליאה, ביקש
כך לדעת מדוע משדרים את
תוכנית מישחק השבוע ביום
החמישי בשעה כל-כך מאוחרת.
"הילדים שלי לא יכולים לראות
את התוכנית", הוא התלונן, "ו-
אם הם מסתכלים, אז קשה
להם לקום למחרת בבוקר".
השיב לו מנהל הטלוויזיה **ארי**
נון צוקרמן: "לא שאת את ה-
תוכנית משהה עד שמועד שמור
נה ותצגי, זה זמן מועט מדי.
ומייד לאחר החדשות גם לא
רצוי לשדר את התוכנית, מפני
שהתברר כי יותר צופים מעוני-
ינים ללחות בהואו חמש אפס".

■ בערב הראיונות של
שמואל גר, שערך השבוע
השתתפו גם ריכבה מוכה
לי, שמיד עם עלייתה לכמה
דקה לצופים סקופ: „אתם הי
נמצאים פה, לא שמעתם חדי
שות. אני שמעת. להחליט ע
בחירת חדשות.“ תקהל נרעש
לשמע הדיעה. אז תוסיפה ריב
קה: „כן, בחורר עם חדש“.
אחרי הסקופ הראשון, גילתה
מיאלל: „המדינה דומה לי
סטיק: ככל שדופקים אותה
יותר, היא יותר מתחבת.“

לראשונה מזה 30 שנה, ראו השבעה בכסית את איש התיאטרון והסרטים מגדולי שיער ותוקן יוסף נחייסי, מוזמן חבר לארוחת צהריים. היה זה כאשר הוא פגש במקרה את איש משרד הקולנוע המהגורן דוד יר-ב. ג'סי הוזמן אותו לארוחה לזכר חזייה משוחפת מסלפי המעלה 12 שנים: יונב וג'סי למדו תיאטרון בבית הספר לתיאטרון של הקאמרי. אחת הדגשות מילא יונב תפקיד של קצין נאצי, שחקר את ג'סי היודי. יונב התלהב יותר מדי מתפקידו, כמעט חנק את ג'סי מלוח.

לא הולך לו לפרש
הכביר של הארץ,
קום: בשבועיים האחרונים
ניסה מיספר פעמים להשתמש
בתדורת הבנקומט, שיש לו
בסוף בנק לאומי בליכר הי
מדינה. כאשר נזקק בדחיפות
למומנים. הכרטיס היה חוזר
ריק עם הודעה, הבנקומט
מולקלל.

דו"מ **יוליה** **מבימה**, שהכנסותיה, בסך 30 אלף ל"י, נתרמו לאגודת **קרן אור** למען פצועי צה"ל, מרימים כוסית וראש עיריית תל-אביב החדש אלוף (מיל.) שלמה ("ציי"י") להט.

דומיאן ויזליה

עם הפיליטונאי אפרים קישון
 30 **הבימה**, שהכנסותיה, בסך 30

צרפת, המספק עתה את המירא-
ד'ים למדינות הנפט הערביות.

מי שהיה שר-המישפטים,
ועקיב שימשון שפירא, לא
הופתע כשגבר בן-החליפה
שנחצבאות הערבים השתת-
פו, בניגוד לכל הנבואות של
המחממים. זה הוכיח לו את ה-
ימים שבהם היה מרעל-בני-
בשנת 1927 עברה על הארץ
רעידת-אדמה, שפגעו קשה ב-
בתי-הבנים הערבים בירוש-
לים, בשכם וביפו, אולם פס-
חה על הערים היעדריות, שהיו
בניות ממלט. כתוצאה מכך
התחילו גם בעלי-הבתים הער-
בים להזמין פועלים יהודיים,
ועבור אלה התחילה מרוספרי-
טי. הם יבטחיים שהיו יימ-
טי לנצח, כי "הערבים לא מסר-
גלים ללמד לעבוד במלט." אבל
תוך שנה-שנתיים השתלטו פור-
עולי-הבניין הערביים של תורה
ותפרסופרטי נסתיים.

היא אמרה הישראלית הן
קלאסית, "בלי ידיים", נאמרת
בדרך-כלל עליידי בחורות. הן
שבוטו היא נאמרה בכנסת על-
ידי גבר. היה זה כאשר העיתון
נאית מירה אברך גיבשה
במסגרת הכנסת לכדי אגרוי
שדמה לזרנן, כפי לשאל
איתורו על התבטחות שבוט
פניהם ספיר לאגרוי תמורת
הצטרפות לקואליציה. היא הרי
שיטה לו אינסטינקטיבית את
ידיה לשלום. תח"כ קרא לעב-
רה: "בלי ידיים!"

לפי חבריו של אלוף
(מיל.) אברהם יפה, בחקר-
פה שדויד בן-גוריון היה
ראש הממשלה ושר הביטחון.
לא היתה פוליטיקה בצה"ל.
אני הייתי אז אלוף וחבר כל-

קים היהודיים בפאריס, ואחד
במסעפליה של החנות שדודר
אירופה מיטפ991, לניום בריחה
מארהכות תוב כדי נסעה, לפני
שנתיס ליעדה. הם הצליחו לפ
רדון את דלת הקרון והתכוננו
לקפצה, אלא שזא התגנב אחד
היהודים בקרון לבריחה, מחש
פן יתפסו. היה צורך שכל ה
נוסעים בקרון ימלטו, כדי למ
נוטע מן הנותרים את האשפז
להסגיר את תוכנית הבורחים
בנאצים, במקרה של חקירה.
לכן נאלצו אורי וואן, להכות
את האיש ולאצו במח להש
תחר בקריחה, שהצילה את
חיו. שב האיש: מרסל דא

כי ולגוח? השיב לו צעיר
אחר: "דיין הוא התורכי ה-
ראשון שלנו!"

פסירתו בשבוע שעבר, של האדריכל הישראלי אורי אפנצ'ר, שפגע באופן פת-אומי משטףדים במחשבה הריסוס את אחד הסיפורים החדשים בהם היה אפנצ'ר קשור. אורי, יליד וינה, היה גם תחילת מילתמת-העולם-היה היה בפאריס, שם נתפס על-ידי הנאצים וגשלה עם קבוצת צעירים יהודיים ברכבת המוות לאושוויץ. בדרך לאושוויץ החליט אורי ודדו, ז'אן פרידמן, שהוא מגדולי איליה-העם

ההגנות התגדלות עם סרו
בדמי אשכנזי נערכה הש-
בוע מל פשרי ראשיהממש-
לה, בשעה שהתקיימה שם ישי-
בת המשלה, בצת ההגנה
היצע אל המקום ער ראש
ריתת תליאביב לשעבר, יהושע
רבינוביץ, שונס אל הבנין.
כשתחגו בו כמה מהפגנים,
הלם צעקו לעברו: "רבינוביץ,
הם הבית! נגמרו התקנים!"

מאוכזב לא פחות ב-
אותו מעמד היה גם הסופר דן
בראמקר, שלא יכול היה ל-
הסתייך את התפצלותו ממראה
אסלי הצעירות שנטלו חלק ב-
הפגנת ההומויות. אמר דן: "זה
שלא באתי להפגנה עם פינקס
הסלפונים שלי, זה מישהה פא-
טאל. זה חיבוש של פוטנציאל
חתיכות לעתיד!"

ואילו לשאול וייצמן
 בכו של אלוף (מיל.) עזר וייצ-
 מן, הגיע להפגנה כשהוא חו-
 רש כיפה סרוגה, הוכריזה מס-
 דת ההפגנה משה אחר לגמרי.
 כיסר שאול, הלומד יתה כסטוד-
 נטס באוניברסיטה בירושלים:
 'לפני כמה ימים נסעתי לגוגל,
 כדי להירגע ולעבוד ברשת. פת-
 אום תסתי את עצמי שר ל-
 עצמי את השיר, לדוד משה הי-
 רת. חזוה', נוכרתי שלא שרתי
 את השיר מאז הייתי בן שלוש.
 את הייתי בטוח שחיבר אותו
 במיוחד עבור הדיד משה'.
 משה דיין הוא, כידוע, דודו
 של שאול וייצמן — מאחר ש-
 אחת הקדומות רות, היא אחו-
 ר של ראומה וייצמן.

"למה אתה דורש דווקא
 את התפטרותו של דיין, ולא
 של שרים אחרים?" צינן אחד
 המשתתפים בהכנסה לעברו של
 מוטי אשכנזי, השב מפסק ה-
 מעוז-שלא-נפל: "קודם נתחיל
 עם דיין, אחר-כך נסנה לאח-
 רים." השואל, לא נבהל, ורק
 לעבר אשכנזי, "אתה רוצה
 שולן לבי שיסנה?" לתרוע תור-

גאולה רבינוביץ' אשתו של ראש עיריית תל־אביב לשעבר יהושע רבינוביץ, המשמשת גם כנשיאת אגודת בת־יהוולים של תל־אביב—19, בפתיחת הבאזאר בו השלושה ימים שהכנסותיו הוקדשו לרכישת ציוד רפואי לבת־יהוולים. בתמונה השמאלית: יעל דייבשיאן (במרכז) בתו של שר־הביטחון משה דיין, בסיבוב בלישונות בערב פתיחת הבאזאר.

גאולה רבינוביץ'

יגאל קם **צחוק, צחוק, אבל...**

- כמה פעמים יבחר העם הניבחר כדי שחליטו מי הוא?
● מיחו יהודי? מי שיכול להבין את שבך ההגדרה מי הוא?
● מהו?
● מדוע משבר התאמונות? כי סר הביטחון.
● משבר: כאשר סל המזונות הופך שקט.
● איזה קול אמר: "מושי גרוס?"

נחוג. יום-הולדתו ה-75 של מי ש- היה נגיד בנק ישראל, דויד ("דוליק") הורוביץ, שנולד בגליציה המזרחית, היה מראשי השומר הצעיר שם, עלה לארץ ב-1920. היה חבר מועצת הסתדרות העובדים וחבר הוועד הפועל של ההסתדרות, כיהן

דויד הורוביץ
יועץ כלכלי

בין השנים 1932—1935 כיועץ כלכלי בוועד הכלכלי האמריקאי. היה מנהל המחלקה הכלכלית של הסוכנות ועם הקמת המדינה מונה למנהל הכללי של משרד-האוצר ו- מנהל המחלקה לכלכלה.

מונה. לתפקיד ראש מערכת החד- שות של הטלוויזיה בתל-אביב, כתב החד- שות דן רביב (31, נשוי + 2), שימשך גם בעבודתו הקודמת ככתב.

עומדים להינשא. בסטה-מור ניקה שבקליפורניה, כוכבת העבר ג'יין ראסל (52), שהפכה כוכבת מייד אחרי סירטה הראשון, כתגליתו של המיליארדר הווארד יון שחתם איתה על חוזה ל-25 שנה, שילם לה מאו משכורת גם כשפרשה מעולם הבד, והסוכן בנכסי דלא-ניידי ג'ון קלווין פאוסלס (47), ראסל היתה נשואה במשך 25 שנה לשחקן הרוגבי בוב ווט- פילד, ולאחר גירושיה ב-1968 גישאה ל- רוג'ר בארט שניסטר שלושה חודשים אחר- רי החתונה. היא אם לשלושה ילדים מאומ- צים וביקרה לפני כשנה בישראל.

נפרדו. השחקנית שהתפרסמה גם כידידתו הקרובה של שריה-החץ האמריקאי הנרי קסינג'ר, ג'יל סט. ג'והן, וארוסה מלפני מיספר שבועות בעל רשת בתי- המלון במיאמי ריכרד בלום. השניים תיכננו להינשא החודש, אולם ביטלו לפתע את אירוסיהם.

נפטרו. בבית-החולים בעפולה, מ- התקלבל, בגיל 48, סגן שריה-בריאות עבראלי-עזיז זועבי, שנמנה על אחת המישפחות הגדולות והוותיקות בישראל ו- בארצות-ערב. יליד נצרת, בנו של רבי סמל במישטרת המנדט, עבד בתקופת ה- מנדט כפקיד במכס ועם קום המדינה עבד כפקיד במנהל מקרקעי ישראל, עד 1956. הצטרף ב-1958 למפ"ם, שימש כעורך יר- חון מפ"ם אל 1961 ("השחר") ואחר כי עורך אל מרסד. היה חבר-כנסת מאז ה- כנסת השישית, ניבחר ב-1965 לראש עיי- ריית נצרת לתקופה של שלושה חודשים, שימש שתי קדנציות כסגן ראש עיריית נצרת, מונה ב-1969 לתפקיד סגן שר- הבריאות וייצג ב-1972 את ישראל בכינוס הבריאות העולמי בו-נבה.

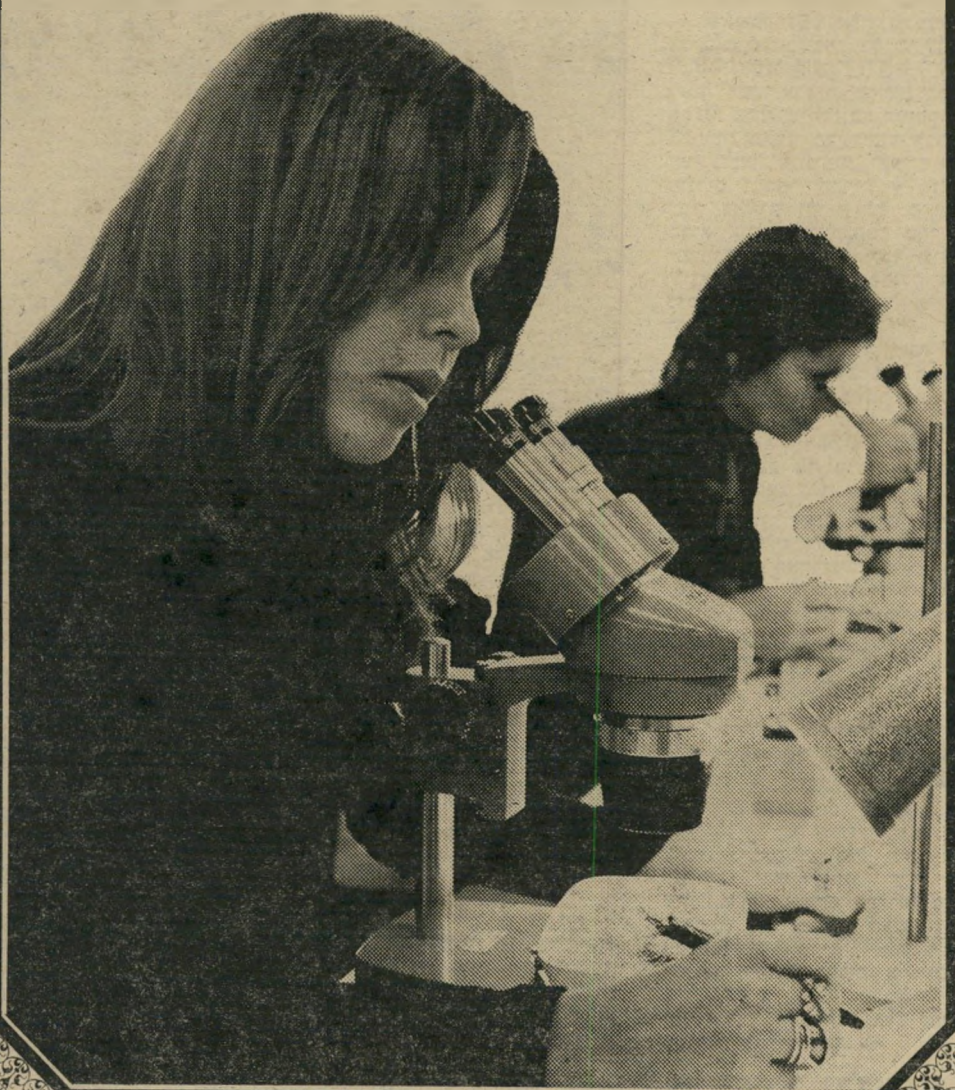
נפטרו. בבית-החולים הדסה בתל- אביב, בגיל 82, הסופר והעיתונאי משה גרוס-צימרמן, שהיה נשיא כבוד של אגודת סופרי אידיש בישראל וחבר נשי- אות האיגוד העולמי של העיתונאים ה- יהודים, יליד גליציה, בן למישפחה חסידית, ייצא בגיל 17 לוויגה להישתלם בלימודים כלליים, התחיל ב-1917 לפרסם מאמרים ומסות, כתב לחשובי העיתונים היהודיים בוורשה ובניו-יורק, עלה לארץ ב-1937 ו- פרסם מאמרים בדבר ולצטט נייעס, שימש במשך שנים מנהל קול ציון לגולה.

בוגרי תיכון ההוראה קוראת לכם הכשירו עצמכם במקצוע משתלם נמשכת ההרשמה לבתי המדרש למורים וגננות

בדבר פרטים והרשמה

פנה אל אחד מבתי המדרש הקרובים למקום מגוריך
בתחום ההוראה המעניין אותך.

או למשרד החינוך והתרבות, המחלקה להכשרת עובדי
הוראה, רח' קרן היסוד 15, ירושלים.

נעמי ורדיס והלשהות

המשך ההירהורים הפרטיים שלאחר הבחירות להפיל את הפיל

אשלייה של ביטחון. בילעדיה, קשה לנו להיות.

פעם היינו רוקדים סביב אליים מדומיינים, כדי להרחיק רוחות רעות ולפייס את איתני הטבע הזדוניים. שהתנכלו לנו. כיום אנחנו נאחזים בסמלים מילוליים. בעזרתם אנחנו בונים לעצמנו תמונת-עולם, שבה אנחנו יכולים להרגיש את עצמנו בטוחים, מתוך אשלייה שאנחנו מכירים את הכוחות הפועלים. מה שמוכר אינו מספיק.

כאשר בא משהו ומערער תמונה זו — הוא נראה כאויב אישי. רק אדם זר, נתעב, יענה על דעתו לפגוע במוסכמות, המעניקות לנו ביטחון. הוא בא לגזול מאיתנו את הרגשתי-הביטחון — ונרמזה לנו שהוא גזול את הביטחון עצמו. הוא הורס את עולמנו. הוא מוכרח להיות שליח של כוחות אפלים — השטן, האנטיכריסט, היחיד, הי קומוניסט (או הקאפיטליסט).

זהו מכניזם טבעי לגמרי. השינאה הזאת, הנראית כה אישית, אינה אישית כלל. שונאים את הנון-קונפורמיסט, האיש הפוגע בתבנית הנפשית הקבועה. מפני ש"הפורמה, התבנית, דרושה לנו לחיפוי על פחדינו העמוקים. מבחינה זו אין כל הבדל בין תבנית נכונה או כוזבת, מציאותית או בלתי-מציאותית. אנו דבקים במה שיש. אולם העולם צריך להתקדם. המציאות משתנה. יש צרכים חדשים, אתגרים חדשים. כדי לעמוד בהם צריכים לשבור מוסכמות, להרוס תבניות שאבד עליהן הכלה.

הנון-קונפורמיסט ממלא תפקיד חיוני בהתקדמות האנושית. אבל אין תפקיד כפייטובה יותר. רבים שמיאנו תפקיד זה פיימו את דרכם עד הצלב, עד המוקד, כבור שזיט.

איתרע מזלי שכל מה שהיה לי להגיד על המדינה הזאת, עוד בטרם נולדה ועד היום, פגע במוסכמות. כימעט מאז שפורסמו מאמרי הראשונים בעיתונים, כשי הייתי בן 17, הייתי גולן הגונב מאנשים טובים את שלוות-נפשם, ההורס את העורלם החמים והנזה של מוסכמות ואשליות ושקרים מקובלים.

אדם הרסני, עובר ישראל, הי ראוי בהחלט לשינאת הרבים. אדם

שמיר בבית-קפה. הוא היה סמל לכל מה שתיגענו באותם הימים — "קצין" בעורף, לוחם-שליכסא, קומיסאר פוליטי, תרבותי ניק. הציגו אותנו זה בפני זה — וזה היה מיקרה של אנטיפאטיה הדדית טהורה מ"מבט ראשון. היא החזיקה מעמד לאורך כל הדרך הארוכה שעבר משה שמיר מן ה"שמאל הקיצוני אל הימין הקיצוני).

נאצי וגם הומוסקסואל

אני זוכר את מאמרו זה של שמיר, מפני שמאז קרה לי הדבר פעמים ל"לאספור. אנשים רבים, שמעולם לא נפגשו עימי אישית, גילו לי שינאה אישית עזה.

יש המאמינים, משום-מה, שאני נהנה מזה. שאני יוצא בכוונה תחילה לעורר על עצמי את שינאת הבריות. שזה גורם לי איזשהו תענוג פרברטי.

לצערי אין זה כך. אני מוכרח להודות שהתופעה דיכאה אותי, תחילה, לא מעט — עד שהתרגלתי אליה, ולמדתי להתייחס אליה במידה כלשהי של שוויון-נפש. **אבל אני מנסה להבין אותה.**

מה מביא אנשים, שאינם מכירים אותי, לשנוא אותי שינאה כה לוחטת? מה מביא כתריסר אנשים, מדי שבוע, לכתוב לי מיכ"תבי-שינאה אנונימית, לאיים עלי איומים מורלים ומסמרי-שערות — ואף להוציא כמה אגורות יקרות על מישלוחם? מה מביא איש צעיר ונחמד כמו עמוס עוז, שמעולם לא פגשתי, לכך שיעז את ה"שינאה האישית אלי כדגלה העיקרי של מפלגת חדשה, ששאלה לעצמה כמה מן הדעות של העולם הזה.

ישנו מכן המציג מדי שנה לדגם מייג של ישראלים מצויים את השאלה: מיהו האדם השנוא עליך ביותר? מזה כמה שנים אני מופיע באופן קבוע ברשימה זו, בצד מועמר קזאפי, ליאונרד ברונייב ויצחק בר אהרון, ופעם אף עמדתי בראש הרשימה העולמית המפוראת הזאת.

נדמה לי שאני האדם היחידי בחיי-הציבור בישראל ששני אנשים טרחו לכתוב נגדו בשנים האחרונות ספרים רוויי-שינאה, תוך העלאת הטענות המששעות ביותר נגדי — שאני נאצי, הומוסקסואל, קמזן חולני, וכיוצא-באלה סמלי-שינאה מובהקים. (הספר השלישי, שנכתב נגדי על-ידי

זה היה באמת כתב-עת — כי הוא הור פיע מעת לעת, כשעלה בידנו לאסוף את הלירות שהיו דרושות להדפסת גליון גור סף. כולנו היינו עניים מרודים, ואת ה"סוף לקחנו ממשכורותנו. במשך שנתיים הוצאנו ארבעה-חמישה גליונות, שכולם עוררו רעש עצום ביישוב.

הרעש בא מפני שהטפנו לרעיונות שהיו בלתי-מקובלים מאד: שאנחנו מהווים אור מה חדשה באסיה; שעלינו להתייחס ב"חוב אל התנועה הלאומית הערבית ולמצוא דרך להקמת ברית בינה ובין התנועה הלאומית שלנו; שמקומנו בתנועת-השיחור הגדולה של העולם השלישי; שעלינו לסלק את הזקנים השולטים ביישוב (אותם הזיק גים שעודם שולטים כיום במדינה); ועוד להפריד בין הדת והלאום; ועוד כהנה וכהנה.

נגד הגליון הראשון שלנו נכתב תבי כמאה מאמרים בעיתוני היישוב. מכולם זכור לי במיוחד אחד. הוא נכתב בידי סופר צעיר ומבטיח בשם משה שמיר, סטאליניסט קיצוני שרגל במדינה די לאומית.

שמיר לא התווכח עימנו. החל מן הכות"רת ("במתאבק") ועד המילה האחרונה, היה המאמר שרשרת רצופה של גידופים וקללות. עלי אישית התנפל בשינאה תהורי מית ממש.

המאמר הדהים אותי. לא הכרתי אז את משה שמיר. מעולם לא נפגשנו. וזנה האיש, דא תתווכח עם הדעות שהכענו, ולא סתר את המטענות, אלא חשף תהומות של שינאה אישית לאדם זר לו לחלו"טין.

אומרים שאדם, שקטעו לו אבר, ממשיך להרגיש מיחושים באבר ש"נקטע. הגידם חש כאב ביד שאבדה לו, ובזמן הראשון נדמה לו שהיד כלל לא נקטעה. הדבר קשור בפעולת העצבים ש"נותרי.

בימים האחרונים אני מרגיש במצב דומה במיקצת. אני קם בבוקר, קורא את העיר תון, עומד על תבניות האחרונים של ה"שילטון — ומוחי מתחיל לתכנן אוטומטית מהלכים פרלמנטריים לחשיפת המחדל או לסיכול המזימה. עוברת שניה או שתיים עד שאני נזכר שאין לנו ייצוג בכנסת. האמת היא שזה די מתסכל. מוטי אשכנזי עושה מה שהוא עושה — מה היינו עושים כדי להבטיח שהדברים יהדדו בין כותלי הכנסת וברחבי הארץ? גולדה מכריזה ש"לא תוותר על מילימטר אחד מאדמת הי גולן, וסוללת את הדרך למילחמה חדשה. דיין אומר שיחידות-מילואים מסוימות תצטרכנה לשרת שנה שלמה (!) מפני ש"הסורים לא יסכימו לסיפוח הגולן על-ידינו. אילו היתה סיעתנו קיימת בכנסת, היינו מגישים מיד — —

אני היר נקטעה, כאמור. אין גייסות לביצוע המשימה בכנסת. אין טעם לתכנן.

אבל יש טעם לנסות ולנתח את הסיבות למה שקרה. לא הסיבות שעל פני השטח, שכל פרשן יכול לגלגל כאוות-נפשו ב"מאמר מתוחכם, אלא את הסיבות העמוקות יותר.

במתאבק"ו. במתאבק"

ב ימים של פלשתינה (א"י), כשלגרוד היה חור, אירגנתי קבוצה קטנה של צעירים והוצאתי כתבי-עת בשם במאבק.

מאת אורי אבנרי

המוכרח להיות מעוות, שונא עמו ושונא אדם, איש ריב ומדון.

האם זה מוצא חן בעיני? בהחלט לא. המחנך שלי בבית-הספר לבנים ברחוב אחד-העם בתל-אביב, מר טומשפולסקי, לימד אותנו באהבה ובהרחבה את ספר ירמיהו. מכל ספרי התנ"ך, זהו הספר הי נהיר לי ביותר. אבל מעולם לא אהבתי את ירמיהו זה, וזוהי הדמות האחרונה בתנ"ך שהייתי רוצה לחקות אותה. חוץ מהכל, אינני אוהב בורות של טיט.

להחליף את הפיל

ב אחד הימים נתבקשתי להרצות ב"פני קבוצה של נערי-חמד אמריקאיים, שבאו ארצה לקורס כלשהו. אחד הצעירים שאל אותי בתמימות: "האם אתה נהנה להיות נון-קונפורמיסט?"

השכתי לו: "בהחלט לא. הייתי רוצה שיריבי יהיו נוך-קונפורמיסטים".

זאת לא היתה בדיחה.

דובר אליפתח בבירות, היה — בהשוואה לאלה — יבש וענייני, ותקף רק את די עותי בדבר פיתרון הבעיה הפלסטינית). מכיוון שאני מסתדר באופן אישי די טוב עם האנשים שאני חי ועובד עימם, ואפילו בכנסת היו לי יחסים אישיים מצויינים כימעט עם כל עמיתי, מבגין עד לורנץ ועד זבולון המר — הייתי נאלץ לחפש פיתרון עמוק יותר לתעלומה זו.

על הצלב ובבור של טיט

ש לוף אדם גורמלי מהווי חייו, זרק אותו לתוך עולם לא-נודע, ללא סימני דרך מוכרים — והוא ייתקן בחרדה עמוקה.

כולנו יצורים פגיעים מאד, חסרי-אונים בגיגול העולמי, חיות קטנות בייער מלא נמרים טורפים, נחשים ארסיים ושאר יצורי-ריאמים.

אנחנו צריכים להיאחז במשהו, בעצמים או מושגים מוכרים כדי שהם, כדי ליצור לעצמנו לפחות

אם נוצר לא פעם הרושם שאנחנו "נגד הכל", הרי הסיבה לכך לא היתה שלילית, אלא חיובית. היינו "נגד הכל", מפני ש היינו בעד משהו שלם שונה. בעד ישרי אל אחרת.

אני מוכרח להשתמש שוב במשל היווני העתיק אודות העיוורים, שמישו פיל. אחד מישש את הרגל ואמר: "הפיל דומה לצינור". שני מישש את החדק ואמר: "הפיל הוא צר וארוך". שלישי ליטף את האוזן וקבע: "הפיל דומה לסמרטוט". וכן הלאה.

הציבור מוכן לסדוק דאדם, המור תח ביקורת על חלק כלשהו של הפיל: הרגל, על האוזן. אבל הציבור אינו יכול לעכל אדם האור מר: הפיל כולו אינו בסדר. צריכים להחליפו בחייה אחרת.

העיוור התרגל לפיל. הוא מאמין ש הפיל לא יהרוג אותו. עצם המחשבה ש עלולה לבוא במקומו חייה אחרת מעוררת בו פחד תהומי. הפחד הופך לשינאה כלפי

ג'יר תוך שתיים, ושמש דיון הוא גאון צבאי. או אולי יסלחו לכם."

הקואליציה הגדולה

הקטנה

לנגד עינינו עמד תמיד דגם אחר של ישראל, הדגם של ישראל האחרת. לכן לא מתחנו אף פעם אחת ביקורת על מעשי המיסד, בשטח כלשהו, מבלי להציג מייד את הדרך האלטרנטיבית. סיעתנו הייתה לא רק הביקורתית ביותר בכנסת. היא היתה גם עתירת-הצעות יותר מכל סיעה אחרת.

מבחינתנו, לא היה הבדל בין ביקורתנו על מדיניות-החוץ, שהובילה למלחמה, לבין ביקורתנו על הפער החברתי, שמקורו בתקציב-הביטחון. בין דרישתנו לנשואין אזרחיים לכל דורש, ובין דרישתנו להטיל אחריות אישית על פקיד-מימשל שסרח. בין מלחמתנו למען חופש-הביטוי לבין

לים, אנשי מרכז ואף אנשי הימין המתון. היו אנשים שבאו מן השוליים השמאליים של מפ"ם ומשרות מק"י, שהחלה אז להתפרק.

והיו אנשים שחשו לעזרתנו על רקע הרי מלחמה בחוק-לשון-הרע, ושפשוט רצו להשתמש בקולם כדי לחזק את העולם הזה מול פני ההתקפה הדראקונית של המיסד עליה, וכדי להבטיח "חסינות לדוברי-אמת". באסיפות שלנו ב-1965, ערב הבחירות ולמחרתן, פגשנו את כל האנשים האלה. שמעתי מאות פעמים פסוקים כגון "אתה עושה יופי של עבודה כשאתה דופק את המיסד. אבל דחילק, עזוב את השטויות האלה עם הערבים", או "אני לא מסכים לדיונותיכם, אבל אני מאמין שחשוב למדי נה שיהיה בה עיתון כמו העולם הזה, וי שקול כזה יישמע בכנסת".

לא ראיתי כל רע בפסוקים כאלה. כדי לאפשר פעולה פוליטית, יש לרצו יחד הרבה אנשים שונים, בעלי מיגוון של דיי עות. קיוויתי שבמשך הזמן ננחיל לכולם את הבנת הקשר בין הדברים, את הדגם המאחד של מישטר חדש.

ניסוח הקצוות

בין 1965 ו-1969 חלו שינויים גדולים במדינה. היתה מלחמת ששת הימים. הפרופיל של תוכנית-השלום שלנו נעשה חד ובהיר יותר בעיני הציבור. החי דוש שבפעולתנו פג. **אולם, "הקואליציה הגדולה הי קטנה" עמדה במבחן הבחירות ל כנסת השביעית. זכינו ב-16,853**

חדשים, בעיקר חיילים, המיספר גדול יור (תר).

מה קרה?

אני סבור שלא היתה זאת אכזבה מ פעולתנו הפרלמנטרית. בכל שמונה שנות כהונת בכנסת, לא קיבלתי אף מאה מיכת בים של אנשים שהזדהו כבוחרים, ושהת נגדו לפעולה או להצבעה מסוימת שלנו. ההסכמה הכללית של בוחרינו לפעולתנו ב כנסת היתה לא פעם פלא בעיני.

איכרנו קודות כח רבים לא בנגד פעולה, אלא בגלל תדמית.

בעיקבות מלחמת יום-הכיפורים, התחדד עוד יותר הפרופיל שלנו כתנועת-שלום, בעלת תוכנית-שלום מפורשת מרחיקת לכת. לא הפצנו מליצות כלליות על ויתור רים ופשרות. אמרנו מפורשות מהו המחיר שיש לשלם תמורת שלום. הדבר הבהיל הרבה אנשים, שעדיין לקו מהלם-המלחמה. קשה היה לבחור בעדנו הפעם למרות תוכנית-השלום שלנו. מי שהאמת שלנו הפחידה אותו, חיפש לעצמו רשימה פחות מבהילה.

בשטח הסוציאלי דבקו בנו — בעיקבות פעולתם השיטתית של משימינו, אך לא מעט גם באשמתנו — תווית שמאלנית, שפשוט לא היתה נכונה. פעולתנו הנמרצת בכנסת ובהסתדרות למען חברה מתקדמת יותר לא היתה שמאלית-קיצונית. כל אדם ליברלי מתקדם יכול — ואכן, חייב — היה לתמוך בה. אך התדמית קובעת יותר מאשר העובדות האובייקטיביות, ונדמה לי שאיבדנו רבים מבין האוהדים הליברליים המתקדמים, שהיו חלק חיוני של הקואלי ציה שלנו.

- ויכוח ידירות עם מנחם בגין

איכרנו, כמובן, את הבוחרים הי פחות-רציוניים, המחפשים חידוש איפנתו לשמו, כפי קשר לתוכן.

ב-1973 הופיעו בוויר כמה גופים, שיכלו לשמש כתובת מושכת לאנשים שלא קיבלו את כל התבנית שלנו. אלא רק חלק זה או אחר שלה. מי שרצה רק בסיסמה אנטי מימסדית — יכול היה להצביע בעד ר"צ. מי שרצה רק ברוח של שלום, מבלי ל התחייב לפיתרונות חיוניים אך מרגינים כמו מדינה פלסטינית — יכול היה להצ ביע בעד מוקד. מי שרצה להביע מחאה סוציאלית כללית, מבלי להתחייב לדגם של פיתרון — היו לו רשימות עדתיות לי מכביר.

כנסיבות אלה, לא החזיקה "הקואליציה הגדולה הקטנה" מעי מד כמירה מספקת. הקצוות פורסו מו. וזה הספיק כדי להנחיל לה מפלה.

נים חדשות במראה

אני מאמין שהפסדנו יותר מכמה מאות קולות לרשימות העדתיות או למוקד. אך יתכן מאוד שהפסדנו כמה אלפי פים לרשימתה של שולמית אלוני.

כדאי להתעכב קצת על רשימה זו. מפני שיש לכך קשר מעניין לדברים שאמרתי זה עתה.

קיים דימיון מרתק בין רשימת העולם (המשך בעמוד 30)

קודות, כימעט אותו אחוז כמו בי פעם הקודמת, וכמנדאט שני על פי העורף.

ערב הבחירות ההן אמר לי ידידי המנוח ח"כ מרדכי עופר, שהיה בתור פשוט ונבון: "אתה תשיג הפעם שני מנדאטים, בגלל פעולתך בכנסת. אבל אם תפסיק לדבר על השלום, תשיג ארבעה מנדאטים".

בין שתי המערכות היה בוודאי קיוון מסויים בין סוגי הבוחרים שלנו, אך ה תמונה הכללית לא נשתנתה. שוב הצביעו בעדנו אנשי שמאל, מרכז וימין מתון, שוח רי רפורמה פנימית ושינוי חיצוני, שוחררי שלום מושבעים ומתנגדי-מיסד מובהקים. **קואליציה זו נשכרה ב-1973.**

מדוע? הגרעין החי של התנועה — הציבור הי קטן שתמך בדגם שלנו בשלמותו. שהיה שותף לחזון ישראל האחרת. נשאר. גם הפעם הצביעו בעדנו — בפעם השלי שית — 10,469 בוחרים.

אנשים אלה ידעו בעד מה הם מצביעים, וכך אחד מהם היה נגד הזרם. רובם המכריע עשו זאת אישי-איש בפני עצמו, ללא מגע עם התנועה, ומבלי להזדהות. מיקבץ כזה של אנשים עצמאיים, המצפי צפים עד האומנה והמועלים עד פי הכרה עצמית, הוא גורם שאין לי זלזל בו, ונכס לעתיד.

אך אי אפשר להתעלם מן העובדה ש 6,384 אנשים, שנתנו לנו את קולם לפני ארבע שנים, לא עשו זאת הפעם. (ואם ניקח בחשבון שהצטרפו אלינו בוחרים

יחסים אישיים: התייעצות עם פרוש -

מילחמתנו למען רפורמה בצה"ל. הכל נבע מאותו דגם של מדינה הומא ניסטית, חילונית, מודרנית, הקיימת למען אזרחיה, ושמטרתה העיקרית היא להבטיח להם חיים טובים.

אני מאמין שחזון זה (ואינו מת) בייש דהשתמש כאן כמילה שחור קה זו) משותף לחלק ניכר של בוחרינו. זהו הגרעין החי של כו חנו הציבורי — והוא התייצב שוב ביום-הבחירות האחרון.

אולם רבים אחרים מאוהדנו הסתפקו במיגור אחד של מאבקנו, וראו בו את הי עיקר. שאר המיגורים היו בעיניהם צדדיים ובלתי-חשובים, ואולי אף מזיקים.

כאשר יומתי בקיץ 1965 את רשימתנו לכנסת, זכתה קריאתי הפומבית בתגובה מהדהדת. הישגנו בבחירות לכנסת הששית נחשב אז לניצחון חסר-תקדים — בפעם הראשונה פרצה תנועה חדשה, שלא היתה רסיס של מיפלגה קודמת אלא משהו חדש לגמרי — את אחוה-החסימה וחדרה למיב צר הפרלמנטרי של המיסד.

מי היו 14,124 האיש שנתנו לנו אז את קולם?

אני חושב שחיתה זאת קואלי ציה רחבה של דיעות ומגמות — גדולה במיגוון, אף שהיוותה רק 1.2% של ציבורי-הבוחרים.

רוחב הקואליציה הזאת היה הגורם הי עיקרי להצלחה, וההישג האמיתי שלנו אז. במרכז הקואליציה עמדו אנשים שהכירו היטב את דעות העולם הזה, ותמכו בכולן הן בתוכנית-השלום שלנו, הן בתביעת נו לרפורמה פנימית, הן בהצעתנו להפריד בין הדת והמדינה, וכי.

היו אנשים שרצו בכוח חדש שיילחם במיסד, שיעשה צרות לזקנים".

היו אנשים שהסכימו לגישתנו להשגת השלום, ושכל השאר נראה בעיניהם כטפל. היו שחתרו בעיקר לרפורמה פנימית של המדינה, ושהתייחסו בסלחנות ל"זיז הי ערבי של אברה". היו אנשים שהגדירו את עצמם כליבר-

מי שמציע זאת. הלואי שהפיל ידרוס אור תו.

נניח שהפיל מת, ובאה חייה אחרת. האם זה ישנה את יחס הציבור אל האיש שהעז להציע להחליפו? לגמרי לא. אולי להיפך. אין כאן עניין של הגיון. שונאים את האיש, מפני שזיעזע תבנית קיימת, המעני קה תחושת ביטחון. שינאה זו נשארה גם כשהתבנית משתנה. אין זוכרים מה הציע, זוכרים רק שפגע בביטחון. שהוא איש שלילי. אדם המתיימר להיות אובייק טיבי, יכול להתעלות ולומר: "כן, הוא צדק. חבל שהוא איש שלילי כזה".

(הספר שלי הסביר לי זאת היום בשפה פשוטה: "עושים מה שאמרת, אבל לא שומעים בקולך").

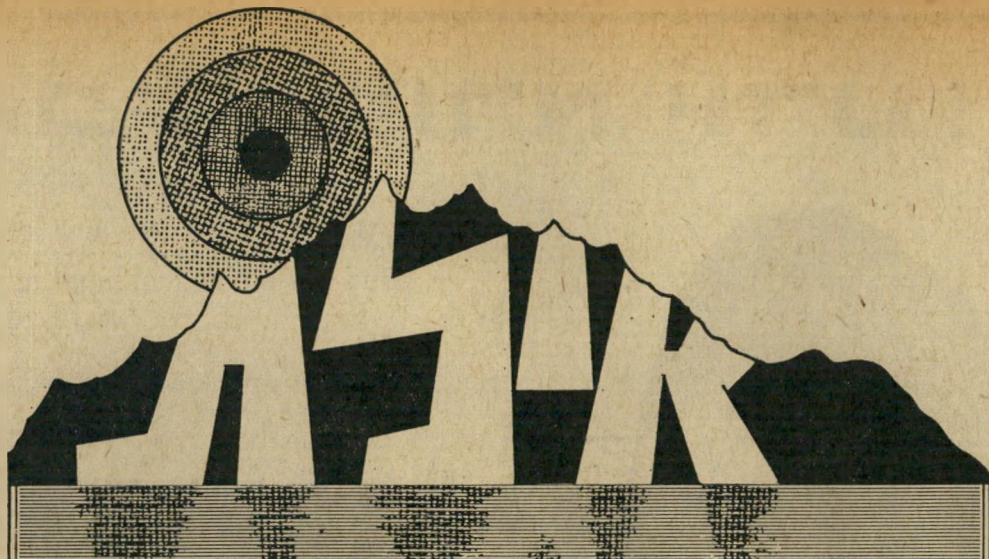
בין ההמונים שצעדו השבוע עם מוטי אשכנזי בהפגנה למען הדחת משה דיין, יש בוודאי כמה וכמה אנשים שהתחילו לשנוא את אנשי העולם הזה מפני שפגענו במשה דיין, כשהיה סמל הביטחון העצמי הלאומי. קמנו על האליל. אמרנו שהוא אסון ל מדינה ואסון לביטחון. השפנו את מעשיו ומחדליו, הרבה זמן לפני ש-2500 בחורים צעירים שלמדו עברם בדמם, כיום, כשהם תובעים בעצמם את הדחת דיין, אין זה משנה במאומה את יחסם אליו. הם זוכי רים שאנחנו אנשים הרסניים, ממשצים מיקצועיים הפוגעים בקודשי האומה.

כמה ימים אחרי מלחמת יום-הכיפורים היו כמה מראשי רשימת מרי אופטימיים מאד לגבי תוצאות הבחירות הקרובות. "הוכח שצדקנו", אמרו בזה אחר זה. "כל הציבור זוכר שהזדהו שתפרוץ מלחמה, ושהזמן פועל לרעתנו. שכל ראשי המיפל גות האחרות אמרו את ההיפך. לכן ירצה הציבור עכשיו את כוחנו".

ורק אירח אחר, חכם ופפקני, אמר: "אתם טועים. הציבור לא יסלחו דכם שצדקתם."

"כדאי לכם להעמיד פנים כאילו שגיתם כמו כולם, כאילו לא חלמתם שתפרוץ מלחמה, כאילו גם אתם חשבתם שצה"ל יכבוש את העולם הערבי מבגדאד עד אלי

בה אישית או של קינאה מיקצועית. אז
תראי לו שאת נפגעת ממנו. היי אדישה

בואו לאילת

להפגת כותח, למנוחה ולהנאה!

אילת היא המקום המתאים ביותר להפגת המתח ולצבירת כוחות רעניים. השלווה השורה כאן תעביר אותך אל עולם אחר: אקלים נעים בחורף (22 מעלות צלזיוס בממוצע), שמש מלטפת בכל שעות היום, אוויר יבש וצח, נופי בראשית הנושקים לים הנפלא ועולם תת-מימי נדיר ביופיו.

האין זו בדיוק האוירה הדרושה לך כעת?

אילת ומלונותיה מציעים עכשיו שירות אישי בתנאים מיוחדים. להלן רשימת בתי המלון ומחירים המתייחסים ללינה + ארוחת בוקר לאדם (שני אנשים בחדר) כולל כל המסים:

המלון:	מחיר (קיודות 059):	המלון:	מחיר:	המלון:	מחיר:
בלו סקי קרואן	3953	24	שלמה	3112	41
כוכב הים	2362	25	אילת	3104	50
קרואן	2776	27	גני שולמית	3122	50
סהרה	2128	27	הסלע האדום	3171	50
עציון	2457	27	לרום אילת	4111	50
סנפיר	3188	27	נפטון	3131	50
בקעת הירח	5111	35	סט. טרופו	3977	50
מלכת שבא	2111	40			

הזמנות מתקבלות ישירות בבתי המלון. פרטים על תכניות נוספות ניתן להשיג אצל סוכני הנסיעות, חב' ארקיע, חב' אגד וכן בבתי המלון במקום.

מישפט

השופט ציוה

לעצור את השופטים

"המבעת היתה בכיס,"

אמרו השופטים. אבל

הרו"ח קבע אחרת

צ"ע. "כבוד השופט, הבלשים משקרים. כאשר הם עצרו אותי, הטבעת היתה על אצבעי, לא מוחבאת בכיסי, הטבעת הזו שלי, קיר-בלתי אותה במתנה מתיירת."

אבנר גאנך (20), מכונאי שהואשם ב-החזקת רכוש גנוב, נשמע משכנע מאוד, בשטחי את טענתו בפני שופט-השלום התל-אביבי חיים שפירא.

אולם סמ"ר יצחק דנה ורבי-שטר מיכאל בן אבנר, צמד הבלשים שעצרו אותו, ואשר עלו עתה להעיד, לא היססו כלל לסתור את דבריו: "עצרנו אותו בלילה, ברחוב בוגרשוב בתל-אביב, ואת הטבעת מצאנו מוסתרת בכיס מכנסיו." סיפרו לשופט. "כן, אנחנו בטוחים לגמרי שהיא לא היתה על אצבעו," חזרו ואישרו, בתשובה לשאלת השופט.

לעצור את הבלשים. היה זה בישיבה נוספת של בית-המשפט, בנוכחות הנאשם בלבד, שסניגורו, עורך-הדין דרור מקרין, הציג בפני השופט את הרו"ח המשטרתי שהגישו הבלשים למפקדם, ביום שעצרו את גאנך. ברו"ח נכתב מפורשות שהטבעת היתה על אצבעו של גאנך.

השופט המופתע קבע ישיבה נוספת, הרי-רה להזמין אליה את הבלשים.

הגיע מועד הישיבה. סדרן בית-המשפט קרא את שמות העדים. אין קול ואין עונה. בדק השופט בתיק, וראה כי ההזמנות אליהם אכן נשלחו כסדרן. "כבוד השר פס," התרומם הסניגור ממושב, "נראה לי כי יש להפעיל נגד עדים אלה את אותו הנחל. המופתע כלפי אורחים רגילים ש-אינם נשמעים לבית-המשפט."

השופט קיבל טענה זו. הוציא בו במקום צו-הבאה נגד שני השופטים, איפשר להם להשתחרר בערבות של 250 ל"י לנפש.

אורח

נעה ללון

האם הסוסים

הם דיירי-קבע

או אורחים במחור?

האם תל חוק הגנת הדייר על הסוסים? על שאלה זו יצטרך שופט בית-המשפט השלום בתל-אביב, חיים אלון, להשיב בי-שבת הבא.

השאלה נתעוררה אחרי שאגדת צעור בעלי חיים הגישה תביעה נגד ארבעה ער-לונים. העילה: העגלונים סירבו לפנות אורחות-סוסים ביפר, השייכות לאגודה.

העגלונים אינם מכחישים שהאורות שיי-כות לאגודה. אולם לדבריהם, האורות האורות על ידם מזה שנים רבות, ולפוסים הנמצאים באורות אין מקום-לינה אחר. משום כך, אומרים העגלונים, האורות חיי-בות להישאר בידיהם.

לחיווק הטענה הביא פרקליט העגלונים את החוק להגנת הדייר. הסוס כמוהו כאדם. הוא מרגיש נושם. כשקר ויורד גשם, הוא זקוק לקורת-גג לראשו. האם זה הוגן להשליכו מביתו לאחר שנים רבות של מגורים בו?

חיך עורך-הדין, חייכו הנוכחים באולם, וחיך לו גם כבוד השופט. רק התובע, עורך-הדין אביגדור פלדמן, נותר בפנים חמורות, ומחו חורש מזימות. כמה שניות עברו עד לתשובתו.

אומנם הסוסים כמוהם כאנשים לכל דבר. אמר, אולם לא לדיירי-קבע יחשבו, כי אם לאורחים זמניים במלון. ככאלה עליהם להישמע להוראותיו של בעל המלון.

עכשיו חייכו כולם, וגם התובע העלה חיך רחב על פניו. ללא חיך יצטרך השופט לפתור את הבעיה.

חיי אישות
חפשיים
ללא
דאגה!
עם ההמצאה
השוויצרית
המשוכללת

בקשי עלון הסברה חנים
אודות שיטות C.D. אינדיקטור
הבדוקה והמקובלת כיום
בעולם כולו

C.D. אינדיקטור (ישראל) בע"מ
ת.ד. 26300 ת"א

שם:

כתובת:

תני לחייל
שלא צרמפון.
מקצ"ץ ומקנה נפלא.
נוח לשימוש בית-נאי-
ש.פ.

דרמפון-הסבון ללא סבון Tanya

אפילו גיורא יודע!

אפילו גיורא יודע למנות את כל
תכונותיה ומעלותיה של מגבת "מווה"
היא רכה וקלה להפליא ועם זאת בעלת
ספיגה מעולה
היא יפה ואפנתית ועם זאת נעימה למגע
ועמידה בכביסה
גיורא אוהב להתנגב במגבת "מווה"
המיוחדת לתינוקות עם הציורים
הנפלאים
מגבת "מווה" לתינוק
בגודל 100x100
מתנה מקסימה לכל יולדת

אהבה מאמבט ראשון!
תעשיות מוה ירושלים בע"מ

פרסום פ.ב.ס.

דחל מדחלת על כל העולם

אלוני ושלים - סוף

כשסיפורי לכם (העולם הזה 1900) ש' מורי אלוני ונחום שליט עומדים במצב של חשש רציני, ניבאתי ולא ידעתי מה אני מנבאת.

הדיו של המשבר בביתם של הזמרת והשחקן החלו מתגלגלים כבר לפני חודשיים אחדים, עוד לפני שמירי נסעה ל-

מירי ונחום בכל זאת

ארצות-הברית, עם צוות פסטיבל הזמר החסידי. אתריכך היא חזרה, וכולם עוד קיוו שהמרחקים והזמן עשו את שלהם, אבל לא.

נחום, האהוב ומעריץ את האשה הקטנה שלו, קיווה גם הוא. אבל הנה, מסתבר שקטנה-קטנה — אבל עקשנית גדולה.

בימים טרופים אלה קמה מירי, ארוה את הפקלאות, עזבה את הבית, עם כל הסימנים המעידים על כך שהפעם זה סופי.

ולמי שרוצה לברר מה, בעצם, קרה שם, מצפה הפתעתי-חיי. אין עם מי לדבר. מהווג'בנפרד לא תוציא פרטים אפילו עם בולדוזה, וחידושים גם הם מגששים באפילה. ידוע רק דבר אחד: שום צד שלישי לא היה מעורב בעניין.

אבל ביטוח-צד-שלישי כדאי בכל-זאת לשעות, שיהיה.

מלכת בשר וגבינה

מגולת אמריקה הרחוקה הגיעו בימים אלה קיטעי-עיתונות, המספרים בתחרות-יופי שנערכה ב-7 בנובמבר במלון „היל-טון" במנהאטן, ניו-יורק. היה זה בפתיחת תצוגת מוצרי גבינה ובשר חדשים, וכל אחת מן המתחרות על כתר מלכת-היופי של האירוע הטעים הזה היתה נציגתו של אחד המפעלים המשתתפים. וייתכן שאפשר היה לעבור על כך לסדר-היום, לולא השתתפה בתחרות, ואף זכתה בכתר הנכסף, גם ישראלית בלתי-נמנעת.

היתה זו בתיה (ביאנקה) בנדיקט (בר-צבי), לשעבר אחת היפות המיקצור עיות של ישראל, וכיום רעייתו של בעל מיפעל למוצרי בשר חודו, ואם לשלושה ילדים בלונדיים חמודים.

כך ניצחה היפהפיה הישראלית את בנות הטיפש-עשרה האמריקאיות והוכיחה כמלכת הדליקאטסים של ניו-יורק. בתיאבון!

בתיה בנדיקט דליקאטס!

להריון?

כוננים נפשית להזדווגות העתידה של תינוק מפורסם חדש.

„מה פתאום בהריון?" צוחקת דליה דקת-הגו. „מה הם רוצים, להכניס אותי להריון בכוח? לאן שאני לא הולכת בזמן האחר-רון, תמיד יש מישו חסר-טאקט ששואל אותי באיזה חדר אני, ומתי אני כבר יולדת. מי המציא את המעשייה הזאת?"

„הרי מעל המסך רואים רק את הפנים ואת הצורה-הגוף העליון. מזה אי-אפשר ל-הסיק שום דבר. בכלל, בשנה וחצי האחר-רונות הפנים שלי לא השתנו אפילו בי-מלימטר, ואני, ברוך-השם, רואה את עצמי בראי יוסי-יום."

אבל זו דרכן של שמועות. מרגע שהחלו מתגלגלות, לא תעצור אותן. אלא מה, או אפילו אם זהו בדווא, בכל אחת כזו יש גרעין של אמת, או לפחות רעיון לא רע. ואם הרעיון לא רע, אז למה לא לאמץ אותו?

„לא בוער לי שום דבר", אומרת דליה. „האמת היא שרק עכשיו הגעתי אל ה-שלושה הרי מהיום שהשתחררתי מהצבא נלקחתי ישר לטלוויזיה, ויחד עם העבודה שם למדתי באוניברסיטה. רק עכשיו קיבלתי את התואר שלי. לא היה לי רגע פנוי, כל זמני הוקדש לעבודה וללימודים."

אני יודעת שזה נשמע מוזר, אבל רק עכשיו אני עוברת קורס קריינות. דבר שהתמחתי לפני ארבע שנים. ומאחר שאני עובדת רק פעמיים בשבוע, יש לי עכשיו זמן לזה, והחשוב מכל — סוף-סוף יש לי זמן גם לעצמי.

„ואני בשום אופן לא בהריון."

ובכן, נא להזדיין בסבלנות. רבותי הצו-סים, עוד חזון למועד.

השמועה החלה עוברת מפה-לאן. „ראיי-תם איך הפנים שלה השמינו?" „כן, זה

דליה מזור ובעלה מה פיתאום?

בטוח... ראיתי... שמעתי... סיפרו לי... ממקור מהימן... דליה מזור בהריון! צופיה-טלוויזיה ברתבי הארץ החלו מת-

חתונה יהודית

אם תשמעו מישו אומר שלמילחמה יש גם צדדים חיוביים, אתם יכולים להאמין לו. פאקט. הנה, תראו מה קרה לאלה ברכת.

אלה, בת ה-33, כבר עשתה בחייה בערך כל מה ששלוש-ארבע בחורות אחרות, רגילות, היו מאחלות לעצמן להספיק במנות-חיים אלה. היא אפילו הספיקה להתחתן פעם, ולהתגרש, ולהתחתן שוב.

עמדה-האש בחייה של אלה היה מאז ומתמיד שאיפור תיה האמנותיות. כשעוד היתה עולה חדשה מרוסיה וגרה במעברה, כבר פירסמה את שירה הראשון בדבר לילדים. כך החלה תולעת היצירה מכרסמת בה, למשך שנים ארוכות.

מאחר ותר, כשהשתחררה מהצבא, החלה אלה לעבוד כעיתונאית. אבל, בעימקיליבה, ידעה שזה לא זה. היא חשה שהגיע הזמן לחפש את עצמה האמיתית. לצורך זה נעלה עצמה בחדר קטן וכתבה באינטנסיביות 35 סיפורים קצרים, בחרה את מיטבם ויצאה לחפש להם מ"ל.

מ"לים פוטנציאליים לא חסרו, אך התנאים שהעמידו היו קשים מדי. היא זנחה את הרעיון, לפי-שעה. אחרי שנתיים וחצי באילת, ואחרי שחטכה קצת ממון — החליטה לנסוע לח"ל. התחנה הראשונה היתה יוון, שם החלה כותבת את סיפורה הראשון, אל שום מקום, הן במערכת של יחסי בינרליבנה על רקע יחסי ישראל-גרמניה. ומיון — לגרמניה, שם גם סיימה את כתיבת הספר.

במשך חמש השנים הארוכות שבאו לאחר-מכן המ-שיכה אלה לחפש את דרכה, ועברה כימעט את כל

אלה ומישה אל שום מקום

ליט להוציא לאור. המיכתבים שרצו הלך-דיושב בין השניים על קו אמריקה-ישראל, הסתיימו במהרה בכר-סינטיסה לישראל.

רומן-הבוק, שהתפתח באותם מיכתבים, הסתיים בני-שואים-אורחיים-בוק, אבל גם בגירוש-יבוק. שלושה שבועות לאחר שובם מירח-הדבש באירופה, עזבה אלה את בעלה הטרי.

חדשים לאחר-מכן התגרשו. אלא שבכל דע יש גם טוב. ראשית, בדיוק באותה תקופה יצא סוף-סוף אל שום מקום לאור, וזה הדבר אליו השתוקקה כל העת. שנית, אלה הצליחה לסדר כך שבתעודת-הזהות לא יירשם שהיתה נשואה אי-פעם, והרי היא רווקה כשרה. אלה החליטה שהיא נשאת כאן, בבית, והחלה עור-בדת כעיתונאית.

לפני כשנה וחצי הכירה את העולה החדש, הרווק, מישה שניידר. אלה, העיתונאית, ילידת סיביר, זמיר-שה, יליד קובנא שבליטא, הבמאי במקצועו, התוודעו זה אל זה בבית-סוקולוב בתל-אביב, לשם בא מישה כדי לעשות יחסי-צבור להצגה דוברת היידיש, מיר זיינען דא „אנחנו כאן".

הרומן, שהחל בשפה הרוסית, הגיב גילויים מעניינים: כאשר היתה בפלורידה, ניהלה אלה את חיי החברה והתרבות של הקהילה היהודית במקום. מישה, מצידו, היה פעיל ציוני בעיר-מולדתו קובנה, וניהל את חיי החברה והתרבות של הקולקטיב היהודי במקום.

שניהם רווקים. שניהם ילידי רוסיה.

שניהם מתפרנסים מעיסוקי עולם היצירה, כל אחד בתחומי-שלו.

כאשר פרצה מלחמת יום-הכיפורים גויס מישה לצה"ל, והמלחמה, היא שוררה את העניין. בעודו במ-דים, בא אל אלה, וביקש את ידה.

וכך, לפני כשלושה שבועות, נערכה החתונה המאר-שרת בבית אחותה של אלה, כשהמסובים מלווים את המאורע בשירים רוסיים, אידיים ועבריים, וחוגגים עם זאת את יום-הולדתו ה-39 של מישה, שחל באותו יום עצמו.

ונאמר לדבק טוב.

קופאית לשעבר ב"מוגרב", גרושתו של יחזקאל סהר, היא אשת איל

מקופאית לקיסרית

תל-אביב, היה בנו שלזין בא לראותה תכופות. ובאחד מביקוריו הציע לה נישואין. הם ניגשו אל רבי בתל-אביב, אך שם נאמר להם כי תחילה עליה להתגרש מסחרוב.

"כולנו חששנו שהוא לא יסכים להתגרש ממני, שיגיד, למה לגרש אותה? היא

הפך יחזקאל סחרוב ליחזקאל סהר, מי שהיה מפכ"ל המישטרה, וכיום אחד מעשיי רי המדינה. נראה שניוטה אינה יודעת זאת. "מצאתי עבודה בהבימה" נזכרת ניוטה. "הייתי מוכרת כרטיסים בקופה במוגרב, שם הציג אז התיאטרון. זו הייתה עבודה נוראה!"

במרוצת השנה וחצי, בה התגוררה ב-

לה החם והעמוק. "יש לי די חומר בשביל ספר שלם!"

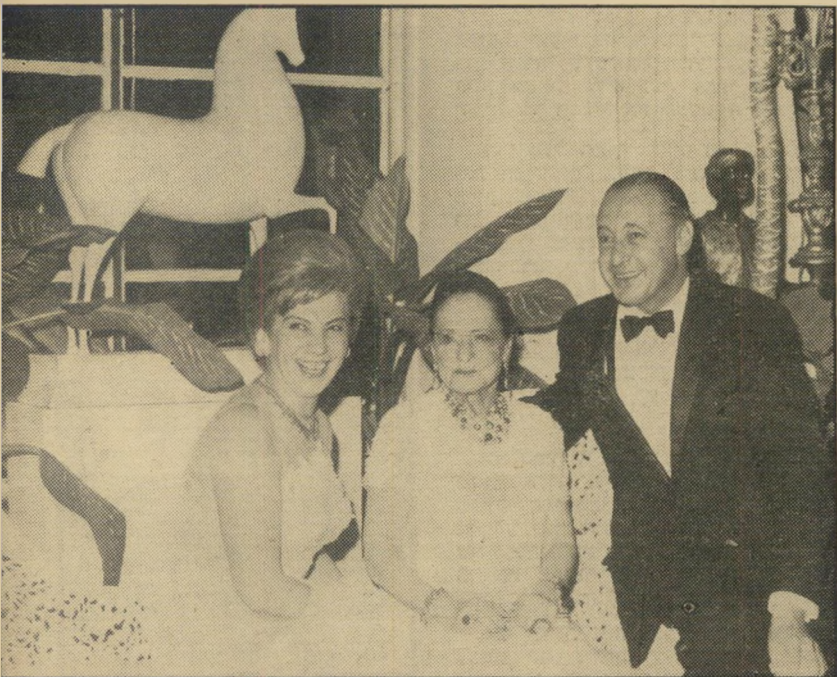
ניוטה נולדה בליטא, בעיירה קטנה. לאחר שסיימה את בית-הספר היסודי עקרה לפאריס, שם התגוררה אחותה הנשואה. בפאריס פגשה בבנו שלזין, והתאהבה בו. בנו היה המנהל הכללי של חברת-הסרטים האחים וורנר במינצרה, ותחום פעילותו השרתע על-פני המינצרה התיכון. משרדו הי ראשי נמצא בקאזיר.

נישואין

פיקטיביים

ב יוטה הגיעה לפלשתינה (א"י) בשנת 1935. הממשלה הבריטית היתה נוקשה ביותר ולא התירה לה להישאר. היה עליה

כ ל מי שראה בזמנו את ניוטה סחרוב הצנומה, היושבת מאחרי סורג הקופה של קולנוע מוגרב של תל-אביב הקטנה, ומוכרת שם כרטיסים להצגות הבימה, לא שיער לעצמו כי, שנים לאחר מכן, אחרי דרד-רחיים שקשה להאמין בה, יהפוך סיפור-חיייה לסיפורה של אחת ה הצלחות המדהימות ביותר של ישראליות בחו"ל, וכי קנתה לעצמה בכך כרטיס אל האושר, ואל העושר. בייחוד אל העושר, כי אחרי גילגולים רבים, אחרי שרשרת ארוכה של שמחות ועצבונות, אחרי שהי תה נשואה למפכ"ל הראשון של מדינת ישראל, למפיץ-סרטים ולתעשיין אנגלי,

הלנה המייכה: הלנה רובינשטיין (במרכז), בנה וכלתה

בחזרה נחמדה... אבל אני רציתי להתחתן עם בנו."

ניוטה נסעה ללונדון, שם עבד, "בעלה" כמזכיר. "הלכתי למישרדו", היא מספרת. "המזכירה שאלה אותי לרצוני. אמרתי לה שהעניין אישי ביותר, ושלחתי אליו פתק כתוב עברית, "אשתך באה לראותך!" יחזקאל הניח לי להמתין מעט, אחר-כך יצא והתייחס אלי יפה מאוד. הוא אמר שייסע לארץ-ישראל וידבר עם הרבי ויתן לי גט, וכך אמנם היה."

ניוטה ובנו נישאו בפאריס, שם ילדה את בנה הראשון.

הבריחה

מן הנאצים

א יום המילחמה באירופה גבר והלך, אך על אף זאת נסע הזוג שלזין ל- ווארשה. להפיץ שם סרט של חברת וורנר, בשם וידויו של מרגל נאצי. מ ווארשה נסעו לבקר אצל הוריה של ניוטה, בליטא.

בוקר אחד, בחודש ספטמבר 1939, בישור העיתונים כי המילחמה פרצה. עיתוני פולין הודיעו כי הרשויות עומדות לאסור את היהודי שהפיץ את הסרט וידויו של מרגל נאצי — אשר הופק על-ידי חברה שראשיה יהודים. דרכו של בנו שלזין הוחלף בן לילה, והוא נמלט לפאריס.

ניוטה יצאה בעקבות בעלה, ועלתה ל- רכבת האחרונה שיצאה את קובנה. הוריה נותרו בתחנת-הרכבת, נתונים לחסדי ה- גסטאפו.

ניוטה נדחקה לתוך הקרון, כשבנה בן 11 החודשים בזרועותיה, ללא כל חפצים או מזון, ועם שלושה דולרים עלובים

מאת

מירה ויינגארטן

למצוא לה עבודה כדי להתקיים.

"לא היה לי גרוש... לאיש בארץ-ישראל לא היה אז כסף", היא מספרת, בגילויי- הלב האופייני לה.

בנו לא היה עדיין נכון לשאתה לאשה, והיא היתה זקוקה לדרכון פלשתינאי. לכן נישאה בנישואין פיקטיביים לגבר בשם יחזקאל סחרוב. "הוא היה צבר, יליד הארץ, ואפילו לא הכרתי אותו", מתארת ניוטה את האיש, "אבל היה נחמד, וממשיפחה טובה מאוד. הוא היה אחר-כך מזכירו של וייצמן. יחזקאל סחרוב נשא אותי לאשה כדי להעניק לי דרכון!" לימים

הגיעה ניוטה סחרוב אל המנוחה ואל הנחלה, בדמותו של רוי טיטוס, בנה של קיסרית הקוסמטיקה הלנה רובינשטיין. חיייה של ניוטה לא תמיד האירו לה פנים, והיא הראשונה שתודה בכך בפה מלא.

"את רוצה לראיין אותי?" שאלה בקר-

הטרקלין בדירתה של ניוטה: רהיטים עתיקים בלב ניו-יורק

קיסרות הקוסמטיקה של הלנה רובינשטיין

בכיסה. הרכבת העמוסה פליטים מבתלים, וזהה וצחנה, יצאה לדרך. "הם התייחסו אלינו בגסות", נזכרת גיור טה בכאב. "דחפו אותנו... ואנחנו עמדנו כל הדרך, לא ישבנו אף לרגע! זה היה סיוט גורא! לבסוף הגענו לבלגיה. שם השליכו לנו סיגריות וסוכריות מבעד לי חלונות.

"כשהגענו לפאריס, המצב היה כבר קשה ממש. כל הגנים נאלצו להסתתר. לא הירשו לילדים להישאר בפאריס. אמרו שעלנו לעזוב את פאריס, לכן נסעתי ל"ארץ-ישראל".

את ראש השנה 1940 בילתה ניוטה בתל-אביב, אצל אחותה החיה עדיין בישראל, והמתגוררת ברמת-גן. "אחותי שכלה את בנה במלחמת יום-הכיפורים. הוא היה בן 37", היא מספרת.

גורל

אכזר

חודשים ספורים לאחר-מכן עברו ניוטה ובנו לארצות-הברית. בנו עבד עדיין בחברת וורנר, אף שלא ראה הצלחה רבה במעשיו. בסוף-שבוע אחד יצא עם בנו בן השלוש וחצי לטיול מחוץ לעיר. בדרך אירעה תאונה, והילד נהרג. בנו הפך לנכה.

בניסיון למלא את החלל הגורא שנפער בחייהם, ילדה ניוטה שני ילדים תוך ארבע השנים הבאות. אולם זמן קצר לאחר שנולד ילדה השני, ניספה בנו בתאונה מטוס. החלל שבתוכה גדל והלך.

"נשארתי לגמרי לבדי. לא היה לי כסף, ועם שני ילדים... את יכולה לתאר לעצמך, התיאשתי לגמרי מהחיים, ואמרתי שאינני מסוגלת להמשיך. כי מישפחתי ניספתה בליטא, במלחמה. הכל היה מחריר. חיי היו ממש גיהנום עלי-אדמות. בתי היתה אומרת כל הזמן, אני רוצה את אבא שלי,

והוא היה לבעלי השני. הוא פשוט נכנס לתוך המיסעדה והוצג בפני, ורק שאל אם אני נשואה. הכרתי אותו ב-28 באפריל, וב-16 במאי התחתנו. "שמו היה ברנרד מילר, והוא היה יצרן הטקסטיל הגדול ביותר בעיר שפילד שב-אנגליה. הוא היה אלמן, אב לשני ילדים גדולים, בעל בית באנגליה ועשיר מאוד. בדיוק כפי שתארתי בפני ידידי! ב-27 באפריל, יום לפני שהכרתי אותו, תארתי בפניהם את האיש שלו הייתי רוצה להינשא, וזה היה בדיוק האיש!

"הוא אמר לי: אני יודע שאינך מאו-הבת בן, אינך מסוגלת להתאהב בי — אבל הדברים שאעשה למענך ולמען ילדייך, ילמדו אותך לאהוב אותי".

והכל באמת התנהל בדיוק כפי שחזה מראש. הייתי אצלו מלכה; הוא עשה כל מה שרציתי! שום בקשה שלי לא היתה מופרזת בעיניו. אבל אחרי שתי שנות נישואין חלה בעלי בלוקמיה (סרטן הדם). אמרו לו שיש לו רק ארבעה חודשי-חיים לחיות. הוא היה אז רק בן 42. נסעתי איתו מרופא אל רופא, לשווייץ, לאיטליה — אל הרופאים הנודעים ביותר בעולם. נסעתי איתו גם לישראל והוא קנה שם אדמה, רצה לבנות מיפעל. הוא היה עשיר וצעיר, נדיב ומפורסם. כל מה שאשה מסוגלת לבקש לעצמה, אבל מת כעבור שנתיים.

יורש

האימפריה

קוויב נשארתי לבדי, הפעם למשך שבע שנים ארוכות. שבע שנים חלפו, עד שנישאתי לרוי.

רוי טיטוס הוא בנה ויורשה היחיד של הלנה רובינשטיין — ה"מאדאם" כפי ש'נהגו לכנותה. במשך שנות חייה נישאה

הקיסר טיטוס: המולטי-מיליונר

הלנה רובינשטיין פעמיים. משך 31 שנים היתה נשואה לסופר יהודי בשם טיטוס, לו ילדה שני ילדים. לאחר-מכן התגרשה ממנו, ועוד באותה שנה נישאה לנסיך גאלי. היא זכתה להאריך ימים אחרי שני בעליה. מתה לפני תשע שנים, בגיל 94. אין ספק שהחיים בצילה של אם שכזו לא היו קלים. בנה האחר של ה"מאדאם", אחיו של רוי, התאבד בהיותו של 46.

ניוטה היא אשתו הרביעית של רוי, ואלה הם נישואיו הממושכים והמאושרים ביותר, לדבריה.

"אשתו הראשונה היתה נערה אמריקאית", מספרת ניוטה, "אבל הוא לא הספיק לחיות איתה הרבה מפני שגוייס לצבא ואחר-כך השתחרר". בנישואיו השניים היו פש אחר בת-דמותה של אמו, והתאהב באשה מבתגרת ממנו. היא חלתה בלוקמיה ונסתרה כעבור שנתיים. אשתו השלישית היתה נערת-זוהר ריקנית, בעלת עבר מפוקפק. אשה זו ילדה לו בת, ילדתו היחידה, אשר נקראה הלנה, על שם סבתה.

על פגישתה עם רוי מספרת ניוטה:

"הסיפור שלי עם רוי משעשע מאוד. ידידה שלי הפצירה בי להיפגש איתו, אחרי שאשתו השנייה מתה. היא קבעה לנו עשר פגישות, בן אחר זה, אבל אני פשוט לא הלכתי, לאף אחת מהן. סוף-סוף כשהלכתי לפגוש אותו, זה היה בדיוק ספק שהחיים בצילה של אם שכזו לא היו קלים. בנה האחר של ה"מאדאם", אחיו של רוי, התאבד בהיותו של 46.

המנוחה

והנחלה

כאשר פגשה ניוטה את רוי לראשונה, נהג לבלות את ימיו ולילותיו הארוכים והעצובים במועדון הברידג', אשתו הריקנית רוני, בעלת פני הבובה והשיער האדמוני הצבוע, היתה עסוקה מדי בהחלקה על קרח, בביקור אצל תופרות ובילויים במועדוני-לילה. רוני לא היתה יושבת-בית ולא העניקה לו את התמימות לה השתוקק במהרה נתגלה כי רוני אירגנה את הנישואים הללו כאמצעי להניח ידה על עושרו האגדי. רוי הסיק את המסקנות, והתגרש.

בדירתה החמימה והנעימה של ניוטה, בפארק אווניו 875 בניו-יורק, מצא רוי את העניין והקריבה, את האמון ואת ההבנה שביקש חמיר. אחרי מות אמו, ביקרו להישאר גרים באותה דירה. יכולים היו לעקור אל דירתה העירונית המפורסמת של הלנה רובינשטיין, המשתרעת על-פני שלוש קומות ומכילה בתוכה את אוסף-האמנות הנודע של ה"מאדאם", אך לא עשו כן.

הלנה רובינשטיין לא אהבה אף אחת

ניוטה הזוהרת: אשת החברה הגבוהה בניו-יורק

מנשותיו הקודמות של רוי, מספרת ניוטה, "אבל אותי זאת ילדי היא חיבבה מאוד. היא התייחסה אלי יפה והעניקה לי מתנות נפלאות. בתחילת נישואינו היה קשה מאוד. כשאמו של רוי חיה עדיין, היא ערכה קבלות-פנים רבות והיו לנו המון התחייבויות. עכשיו החיים הרבה יותר שקטים ושלווים, אבל אני אינני הטיפוס שיושב ומתבטל. אני מוכרחה לעשות דברים, להיות פעילה. אני קמה ב-8 בבוקר, ומתעסקת בדברים שונים — צדקה, ילדים, וכולי.

"רק עכשיו נתתי כסף כדי לשלוח לפצור עים של מלחמת יום-הכיפורים בישראל. כתבו לי שאוספים שקר-שנה בשביל ה"חיללים, וגם בזה אני עוזרת. אני תומכת בבית-יתומים בירושלים, שבו יש 150 ילדים, ועכשיו אני בונה בית-יתומים חדש. אנחנו באים לישראל מדי-שנה. לפני כמה שנים באתי לפתיחת המוזיאון על שם הלנה רובינשטיין. יש לנו גם מיפעל-הקוסמטיקה במיגדל-העמק, ומרכז-נוער, חוף מזה, אנחנו נוסעים הרבה. רק עכשיו חזרנו מג'מייקה, שם יש לנו בית. אנחנו מבילים שלושה וחצי חודשים בשנה ב"אירופה.

"היה לי בחיי מול אחד, מחייכת ניוטה טיטוס. "כל גבר שיצאתי איתו רצה להתחתן איתי. זה משונה מאוד. מרבית הגברים רוצים רק להשתעשע עם נערות — ועניין הנישואין הוא רק שנייה-משלה. אבל אחי זה היה שונה. לי קרו דברים אחרים.

"הנה, תראי לאיזה אושר זכיתי, סוף-סוף. רוי ואני נשואים מזה 13 שנה, ואנחנו חוגגים עכשיו את הבר-מיצוה שלנו!"

העולם הזה

בשעה שהוא משגע את העולם

ידידיו ומקורביו
של אורי גלר
מגלים:

כך
עזרנו
לו
לדמותו!

אורי גלר (בחברת הדוגמנית איריס דוידסקו)